

flacăra

ANUL XV NR. 33 (585) — 13 august 1966

Proletari din toate țările, uniți-vă!

curier

In preajma marilor sărbători

■ Pe șantierul sistemului hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier a intrat în funcțiune o nouă stație de preparare a betoanelor, cu o capacitate de 400 mc pe zi. Ea va furniza betoanele necesare construcției viitorului port, a fundațiilor de la ecluze și a centralei electrice.

■ Uzina chimică din Valea Călugărească a început să producă oxid de zinc pentru industria vopselelor, cu ajutorul unei noi linii tehnologice proiectate și executate chiar în uzină și care are o productivitate aproape dublă față de vechiul utilaj.

■ A fost pusă în funcțiune cea de-a doua linie de înaltă tensiune Bicz-Suceava. Ea va asigura necesarul de energie electrică obiectivelor industriale din regiunea Suceava.

■ În curând, uzinele „Semănătoarea” din București vor trimite agriculturii un prim lot de mașini pentru recoltat porumb, cărora li s-au adus importante îmbunătățiri față de tipurile anterioare. De asemenea, uzina „7 Noiembrie” din Craiova va livra în curând agriculturii un nou tip de remorcă basculantă, de 4 tone, necesară transportului de cereale.

■ Mii și mii de cetățeni au contribuit prin muncă patriotică la înfrumusețarea unor orașe și sate din regiunea Bacău: pe bd. Oltuz din orașul Gheorghiu-Dej a fost amenajat un parc; la

Roman au fost amenajate spații verzi și solare pentru copii; în apropierea zidurilor Cetății Neamțului locuitorii din Tg. Neamț au creat un frumos parc de odihnă; în comunele Bodești, Urechești, Podoleni și altele au fost executate lucrări de pavare a trotuarelor.

■ La șchele de extracție Ciurești din regiunea Argeș a început să funcționeze o nouă și modernă instalație complexă de captare, separare, tratare și transport al șteiului. Prin sistemul de funcționare și prin marile avantaje economice pe care le aduce, noua instalație este unică în țară. Ea permite captarea completă a fracțiilor ușoare folosite în industria petrochimică. În urma tratării șteiului și a apelor reziduale chiar în instalație, se elimină stațiile intermediare. În sfârșit, noua instalație funcționează complet automat, dispozitivele ei de măsurat permițând urmărirea continuă a funcționării instalației la toți parametrii tehnologici implicați.

■ Maistrul Constantin Stana, ajutat de laminatorul Nicolae Tigris, ambii de la uzinele „Oțelul roșu”, au preconizat înlocuirea lagărelor de bronz de la linia finisitoare a laminorului de profile cu lagăre din oțel grafitat, care prezintă avantajul de a fi și mai ieftine și mai rezistente. Experiențele făcute au confirmat în totul avantajele inovației. Ea va aduce uzinei o economie anuală de 500 000 lei.

la bitca

Bitca, raionul Vatra Dornei, este un centru important pentru transportul lemnului pe calea plutăritului pe Bistrița. Aici se opresc zilnic zecile de convoaie de plute care vin din susul Bistriței. Ele sînt apoi îndreptate spre Combinatul forestier de la Vatra Dornei sau sînt desfăcute și im-

barcate în vagoane de cale ferată cu destinația C.I.L.-Suceava. Bitca este o adevărată stație de triaj pentru plutărit: aici convoaiele sînt revizuite și regrupate, legăturile întărite, o parte dintre plutăși schimbăți.

F. MICHITOVICI

frumosul hotel din valea trotușului

Atractiv, în primul rînd, prin impunătoarele și modernele combinate ale căror instalații își proiectează siluetele de-a lungul văii Trotușului și așezat pe unul dintre frecvențele trasee turistice ale țării, prin care poți străbate minunata vale a Oltuzului, orașul Gheorghiu-Dej cunoaște din zi în zi o tot mai mare afinență de vizitatori din țară și străinătate.

Aceasta a impus organelor locale luarea măsurilor care să asigure condiții optime turiștilor și celorlalți oaspeți ce vizitează orașul. În prezent, în cadrul noului microraion ce se construiește sub dealul Cucurului, se înalță silueta zveltă a noului hotel, plasat alături de cele mai moderne hoteluri din țară.

Prevăzut cu nouă nivele și

230 de paturi, hotelul va oferi camere spațioase (de cîte 24 mp) comode și confortabile, cu unul sau cu două paturi, un impunător hol de primire, sală de recepție, o altă sală de lectură etc.

În imediata apropiere se găsește complexul alimentar format dintr-un restaurant pentru 120 de persoane, un bar de zi, o braserie-cofetărie și o grădină de vară acoperită, în care, din hotel, se va trece printr-un corp de legătură amenajat cu un punct comercial pentru artizanat, vitrine de expunere, ghișeu pentru schimbare valută și cabine telefonice.

Interesantă este și plastica ansamblului fațadelor, un joc de suprafețe pe diverse planuri ce reamintesc forme tradiționale stilizate.

Nicolae BADEA

fructele de pădure

Lucrătorii forestieri și silvicultorii din cadrul întreprinderilor forestiere, ocoalelor și brigăzilor silvice din regiunea Ploiești se află în aceste zile — de altfel ca toți silvicultorii din țară — prinși într-una din cele mai importante campanii estivale, cea a recoltării, achiziționării și valorificării fructelor de pădure. În dorința de a informa cititorii revistei noastre despre organizarea și desfășurarea campaniei de recoltare a acestor fructe în regiunea Ploiești, ne-am adresat tovarășului inginer Nicolae Ungurelu, șeful serviciului produse accesorii din cadrul Direcției regionale de economie forestieră, care ne-a relatat:

— Anul acesta, silvicultorii din cadrul direcției noastre au de recoltat și — bineînțeles — de valorificat 1 055 tone cireșe amare și vișine de pădure, zmeură, afine negre și roșii, mure, coarne, măceșe, mere pădurești și peste 48 tone ciupercl comestibile, în special hribi și gălbiori. Din acestea vom livra la export, atât în stare proaspătă, cu gheață, cît și sub formă de pulpe, semi-conservate sau sucuri, aproape 800 tone fructe și 7 tone ciupercl.

— Ce măsuri s-au luat pentru organizarea desfășurării și reușitei campaniei?

— În primul rînd s-au depistat punctele, locurile, zmeurișurile unde fructuația este bogată. Apoi, în funcție de acestea, în cadrul I.F.-urilor Mîneacu, Neholu, Tirgoviște, Cîmpina, Buzău etc. s-au or-

ganizat 100 de puncte de achiziție, iar la fiecare întreprindere sau unitate, cîte un centru mare de prelucrare — aprovizionate și dotate cu aproape 6 000 de butoaie de stejar de 200 și 500 l, cu 3 400 kg bioxid de sulf și alți conservanți, cu papură, sodă calcinată, parafină, fier balot și alte materiale necesare unei bune, rapide și eficiente conservări atât a fructelor proaspete cît și a celor prelucrate; s-au verificat și pus la punct o serie de utilaje — refractometre, teacurii, cîntăre, zdrobitoare, cuptoare pentru uscat ciupercl etc.; în cadrul întreprinderilor au fost instruiți din punct de vedere tehnic, economic și financiar șefii de centre, achizitorii, culegătorii. Și încă ceva: prin Direcția comercială a Sfatului popular regional Ploiești vom avea asigurate cantitățile necesare de gheață (circa 200-250 tone) pentru conservarea fructelor în stare proaspătă, care vor fi expediate peste hotare.

— E oare prematur să ne vorbim despre unele rezultate?

— Cîtuși de puțin! Numai în trei săptămîni s-au recoltat în regiunea noastră 282 tone cireșe amare, vișine de pădure, afine negre și zmeură, precum și peste 43 tone ciupercl... Cum în acest an fructuația de pădure este bogată, cu fructe mari și cărnoase și campania în plină desfășurare, rezultatele nu vor întârzia să fie dintre cele mai bune.

George BĂICULESCU

Industria alimentară în cîncinal

Planul cîncinal — o nouă etapă de progres pentru poporul nostru — conține, între alte prevederi, o serie de jaloane menite să ducă în următorii ani la sporirea producției industriei alimentare, în scopul satisfacerii cît mai depline a cerințelor populației. În legătură cu perspectivele acestei importante ramuri a economiei naționale, ne-am adresat tovarășului Mihail Ștefănescu, directorul Direcției plan economic din Ministerul Industriei Alimentare, cu rugămintea de a răspunde la unele întrebări care interesează cititorii revistei noastre.

— După cum s-a anunțat, în cadrul dezvoltării multilaterale a întregii economii, producția întreprinderilor Ministerului Industriei Alimentare urmează să ajungă de la 30,5 miliarde lei în 1965 la 49 miliarde lei în 1970. Ce amănunte ne puteți da în legătură cu acest spor?

— Acordîndu-i-se un fond de investiții de 8,4 miliarde lei, în perioada 1966-1970 industria alimentară își va accentua caracterul de ramură economică eficientă, cu un grad avansat de mecanizare și automatizare. Dispunînd de mijloace moderne, în următorii ani producția se va dezvolta potrivit normelor științifice, îndeosebi la alimentele de bază — lactate, grăsimi vegetale, zaharoase, conserve diverse de carne și alte produse bogate în elemente nutritive valoroase. Populația va primi, de exemplu, la finele anului 1970, comparativ cu anul 1965, cu 70% mai multă carne; conserve de carne, cu 95%; lapte de consum (inclusiv lapte praf) cu 39%; conserve de legume și fructe, cu peste 80%; uleiuri, cu 70% etc. Paralel cu mărirea producției ne revin sarcini deosebite și în ce pri-

vește diversificarea producției și extinderea livrărilor preparatelor în ambalaje estetice și de gramaje mici. Se va îmbogăți de asemenea volumul de semifabricate alimentare și semipreparate culinare, care contribuie la ușurarea muncii femeii în gospodărie.

— În cursul anilor trecuți, industria alimentară a fost criticată pentru unele lipsuri legate de calitatea muncii, necorespunzătoare a unor produse. Există preocupări pentru remedierea lor operativă?

— Fără îndoială că da. De altfel, pe măsura sesizării lor, ministerul nostru a acționat cu promptitudine, cîștînd ca prin măsurile luate să livreze produse mereu mai variate, gustoase și hrănitoare. În acest scop, în anul cîncinalului, cea mai mare parte din întreprinderile de industrie alimentară vor avea un profil precis, strict specializat pe cîteva sortimente, acțiune care va avea efect și în organizarea producției agricole din jurul fabricilor alimentare. Se prevăd de asemenea o serie de măsuri pentru perfecționarea relațiilor economice cu furnizorii de materii prime, cît și cu organele comerciale. Evident, sînt preconizate și alte măsuri, de la folosirea integrală a capacităților de producție pînă la intensificarea activității institutelor noastre de cercetări științifice, ridicarea calificării cadrelor etc.

Toate acestea vor face ca industria alimentară, îndeplinindu-și sarcinile care li revin în cursul următorilor cinci ani, să contribuie la asigurarea cerințelor consumatorilor cu produse în cantități sporite și de cea mai bună calitate.

Interviu realizat de Gh. BRĂTESCU

soluri valoroase de orz

La I.C.C.P.T.-Fundulea au fost obținute două noi soluri valoroase de orz. În urma culturilor comparative de concurs, noile soluri au dat o producție de 4 000-6 000 kg la hectar, cu 15-20 la sută mai mult decît soiul raionat Cened 345. De asemenea ele s-au

dovedit a fi mult mai rezistente la cădere, secetă și iernare decît cele obținute pînă acum. Pentru verificarea în producție a noilor soluri, în anul viitor vor fi însemnate pe terenuri din toate regiunile țării.

Fl. POPESCU

coperta noastră

imaginea bucureșteană pe care v-a prezentăm a devenit familiară tuturor noulor cartiere ridicate în orașele patriei noastre prin tra blocurile mari și luminoase, mici ogze de verdeață unde cei mai tineri locatari se pot simți cu adevărat „ca la ei acasă”.

Fotografie de Dumitru F. DUMITRU

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — înt. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. TIPARUL executat la Combinatul poli-grafic „Casa Școlii”.

Luna august înscrie comemorarea unui veac și jumătate de la nașterea, în București, a lui Ion Ghica, clasic al memorialisticii românești, așa cum îl cunoaștem din *Scrisori către V. Alecsandri*, dar și om de știință al cărui nume e răsunet de istoria începuturilor citorva discipline științifice în țara noastră. Ca scriitor, după unele încercări și proiecte ultimate în sertare, s-a descoperit el însuși, târziu. Nu era înzestrat cu acea fantezie capabilă să inventeze destine și să le pună în mișcare în ansamblul unei construcții epice de anvergură. Poseda însă o paletă bogată și stăpînea arta dialogului, însușiri derivate dintr-o memorie vizuală și auditivă excepțională, chiar dacă nu întotdeauna foarte exactă în ceea ce privește datele. Paginile lui despre evenimente și instituții (Clujul lui Caragea, Vechea școală românească și grecească), despre personalități (Grigore Alexandrescu, Nicolae Bălcescu, Căpitanul Laurent, Teodoros și alții) sînt adevărate monumente literare și documentare.

Cu mult înainte de a-și valorifica însușirile de evocator, Ion Ghica s-a pus în serviciul culturii românești cu alte mijloace. Activînd într-o epocă în care știința românească abia se constituia, n-a putut fi un inovator și un creator în domeniile abordate. În spiritul idelilor de la 1848, împărțite de prietenii și tovarășii săi, a fost însă un popularizator plin de zel. Cu o bună pregătire de naturalist, are meritul de a fi fost unul dintre primii comentatori ai lui Darwin la noi. Mai statornic încă s-a dedicat economiei politice. Profesor tînr la Aca-

demia Mihăileană de la Iași, a afirmat necesitatea studiilor economice și a propus, cu argumente solide, desființarea vămilor dintre Moldova și Țara Românească. Era o cerință patriotică, în vederea unirii. Economistul s-a menținut pe pozițiile liber-schimbismului și mai târziu, cînd protecția vamală devenise o politică mai înțeleaptă. Dar aceasta era o problemă a vremii, și Ion Ghica a și polemizat cu alții în jurul ei. Mai mult decît oricare, a făcut o operă remarcabilă de difuzare în cercurile largi a noțiunilor de economie politică. A și găsit, în expunere, tonul cel mai eficace. Lucrarea lui în trei volume, *Convorbiri economice (1879-1884)*, a putut fi citită cu ușurință și cu folos de origine. Pentru a defini noțiunile de specialitate (producție, credit, instituții bancare, finanțe etc.), autorul creează scene și personaje, introduce dialoguri alcătuite din argumente pro și contra, reînnoiește stilul patetic sau recurge la umor. Prețuirea muncii, ca singură creatoare de bunuri, cerința de a se dezvolta industria națională, de a se lega de practică, propovăduirea economiei chibzuite și condamnarea risipei banului public, critica antipoliticianistă, toate acestea atestă o poziție înaintată, vrednică de prețuire. Firește, cu unele dintre ideile economice ale lui Ion Ghica nu putem fi de acord. Îi respectăm însă opera de pionierat în domeniul respectiv și în altele. Iar mai presus decît orice, îi apreciem încrederea neabătută în progresul țării sale și al umanității.

Ion ROMAN

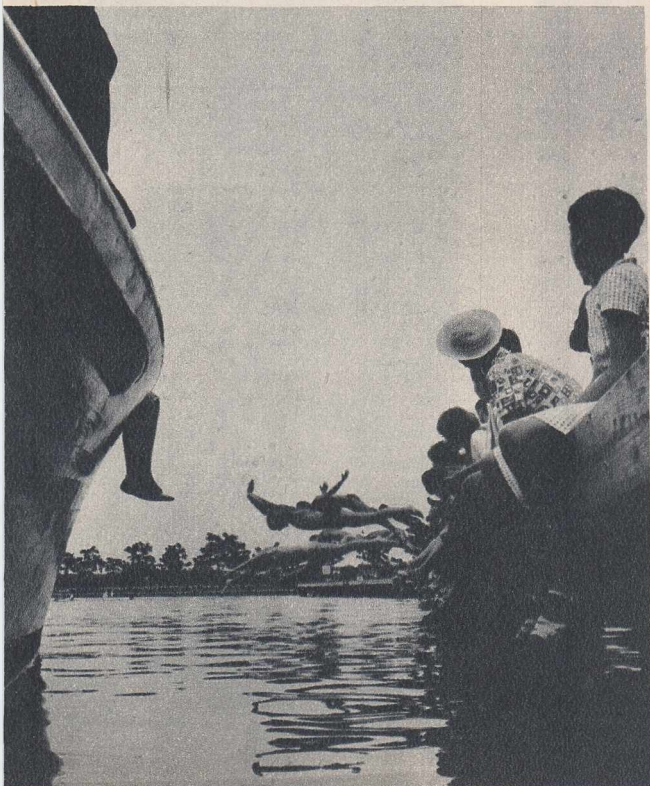
apusenii în miniatură

La Grădina botanică din Cluj se lucrează în prezent la amenajarea unui colț destinat florei Munților Apuseni. S-au adus aici crîmpele de stînci din diferite puncte ale Munților Apuseni și au fost dislocate la Cheile Turzii anumite cantități de pămînt, care apoi au fost transportate în locul unde vor fi amenajați, miniatural, Carpații noștri din vest.

Cînd șirul de „munți” ...

terminat, va începe aducerea și plantarea a tot soiul de plante și arbori care constituie flora acestei interesante zone a țării noastre. Pentru trîșni, îndeosebi, dar și pentru tușiști români va fi foarte interesantă această condensare, pe o suprafață de numai cîteva sute de metri pătrați, a unei întregi regiuni muntoase a României.

Ion MARIAN

În tabăra de pionieri și școlari de la Snagov.

De la modesta foaie a Științei ilegale de acum treizeci și cinci de ani pînă la impresionantele tiraje de astăzi ale ziarelor și revistelor noastre, presa de partid a parcurs o cale care se confundă cu însăși istoria luptei pentru eliberare a poporului nostru. Ea a urmat, pas cu pas, după eliberare, întregul proces istoric de edificare a României socialiste, cu pasiune și devotament, cu dăruire de sine, combativitate, identificîndu-se total și nemijlocit cu aspirațiile maselor de oameni ai muncii, cu politica Partidului Comunist Român, conducător încercat al întregii opere de construire a societății socialiste.

Cu cîteva decenii în urmă, a spune adevărul despre realitățile sociale și politice, a mobiliza masele în jurul stegarului luptei pentru libertate a poporului, Partidul Comunist Român, însemna un act de eroism plătit uneori cu prețul vieții.

Abia după eliberare, în anii construcției socialiste, manifestarea în presă a convingerilor politice revoluționare, nobilul țel al slujirii intereselor poporului au căpătat cea mai largă posibilitate de exprimare.

De aceea, sărbătorind Ziua presei românești, vom sublinia ca una din cuceririle publicisticii noastre — sub conducerea P.C.R. — caracterul ei larg de masă, faptul că în coloanele ziarelor își exprimă cuvîntul oameni din toate păturile sociale. Presa scrisă de popor și pentru popor, ideal al atîtor mani gazetari din trecut, a devenit o realitate pregnantă. Într-adevăr, coloanele presei s-au transformat într-o tribună de opinie publică în care se dezbate cele mai diverse aspecte ale vieții politice, economice și sociale. Academicienii și ingineri, muncitori și țărani cooperatori, profesori și oameni de artă își împărtășesc reciproc experiența în domeniul lor de activitate, iau atitudine critică față de neajunsuri, își spun punctul de vedere în problemele vieții interne și internaționale.

Presa pune în centrul preocupărilor ei dezvoltarea economică a țării — baza progresului general al societății — în toată

complexitatea, ce caracterizează etapa actuală a desăvîrșirii construcției socialiste. Numeroase probleme teoretice și legate de edificarea unei culturi noi, socialiste, își găsesc de asemenea expresie în articole și discuții. Presa se preocupă de cerințele educative ale societății, militează pentru o etică superioară, pentru creșterea simțului de colectivitate și a dezvoltării trăsăturilor moralei comuniste.

Ea a devenit astfel un bun al opiniei publice, pe care o exprimă și, la rîndul ei, îndrumată de partid, o călăuzește. Forța și prestigiul ei, larga ei popularitate își găsesc explicația, în primul rînd, în faptul că exprimă politica și ideile partidului. La cel de-al IX-lea Congres al P.C.R. tovarășul Nicolae Ceaușescu, vorbind despre sarcinile presei, spunea: „*Îmbunătățindu-și continuu activitatea, și pe viitor cea mai de seamă îndatorire a presei, preocuparea ei centrală trebuie să fie reflectarea politicii interne și externe a partidului, a muncii eroice a poporului nostru pentru construirea noii orînduirii*”.

Spiritul tot mai combativ care o caracterizează, lărgirea permanentă a preocupărilor, competența cu care dezbate problemele economiei și ale culturii, exigența publicistică, patriotismul care o animă și, în același timp, sentimentul solidarității internaționaliste demonstrează că lucrătorii din redacțiile ziarelor și publicațiilor noastre înțeleg, în esența și profunzimea ei, recomandarea făcută de la tribuna celui mai înalt for al partidului.

A fi gazetar comunist este o mare cinste. A o merita, înseamnă să-ți dăruiești întreaga capacitate creatoare, talentul, răspîndirii în mase a cuvîntului partidului, a politicii sale de transformare a României într-o țară înfloritoare și bogată.

Este mîndria noastră a tuturor, ziaristi, corespondenți din uzine și de pe ogoare, colaboratori ai presei, că peste multă vreme generațiile viitoare, răsfoind ziarele și revistele noastre, vor găsi în ele cronica vie și măreață a timpului pe care îl trăim.

F

cimenturi colorate

În urma unor studii întreprinse concomitent de I.P.C.M.C. și Fabrica de cimenturi Comarnic, s-au obținut, în fază de laborator, cimenturi colorate într-o gamă care merge de la alb, roșu, galben, albastru și verde pînă la negru.

Noile produse ce vor cunoaște mai întîl o fază semi-industrială se vor obține prin două tehnologii: fie prin adaos de pigmenți la măcinarea cimentului alb, fie prin obținerea clincherelor colorate. Fiind o varietate de ciment

Portland obișnuit, ele cumulează un grad înalt de alb și rezistență mecanică la apă, lumină și radiații.

Cimenturile colorate vor putea fi utilizate pe scară largă pentru finisaje în zidărie — tencuieli și pardoseli — și vor îmbunătăți aspectul arhitectonic al clădirilor civile și industriale folosindu-se ca elemente de decor sau prefabricate pentru plăcările din interior și exterior, înlocuind cu succes marmura și alte materii clasice de construcție.

P. GOLUMBEANU

ploaie artificială uniformă pe o suprafață de 2 800 mp. Debitul și deplasarea brațelor stropitoare ale noilor tipuri de aspersoare se reglează automat. Din cele două noi tipuri, unul, de dimensiuni mai mici, va fi livrat unităților specializate în legumicultură, iar celălalt, mai mare, va fi destinat unităților specializate în celălalte domenii.

Virgil NEAMȚU

noi aspersoare

În urma unor cercetări pentru construirea și modernizarea utilajelor din agricultură, la întreprinderea „Armătura” din Cluj au intrat de curînd în

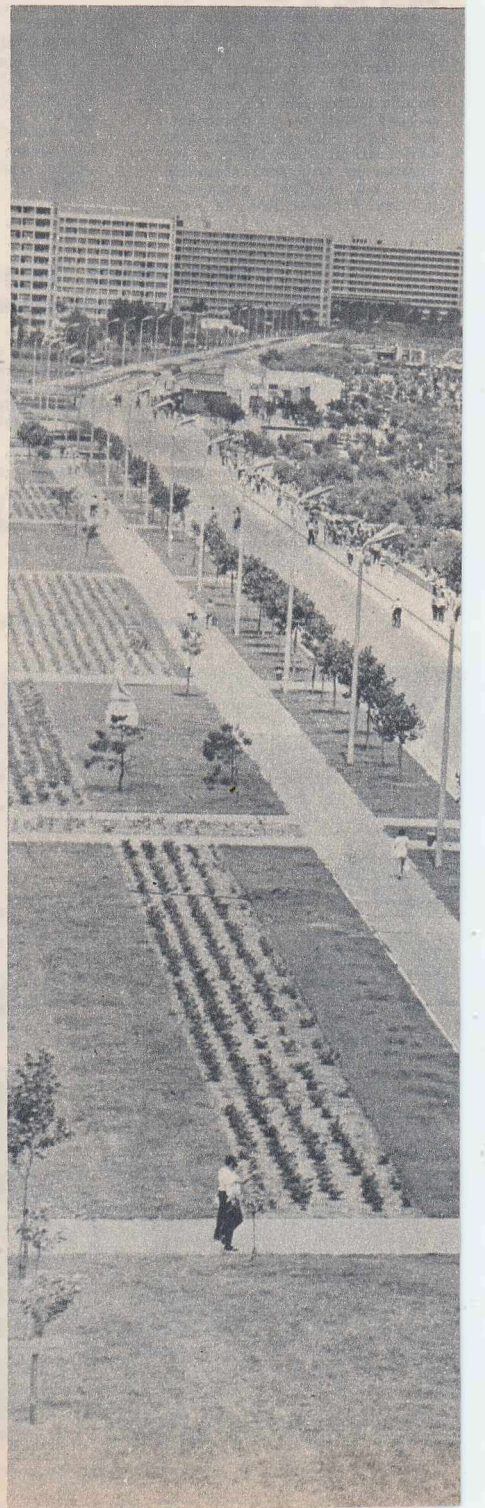
producție două noi tipuri de aspersoare mobile destinate irigațiilor. Unul din noile tipuri, racordat la o sursă de apă sub presiune, produce o

**SUB
SĂRUTUL
SOARELUI**

ANCHETA

FLACĂRII

realizată de Bazil Dunăreanu
(fotografiile autorului)

Nu mai e un secret pentru nimeni că în cei 22 de ani ce au trecut de la 23 August 1944 — și mai ales în ultimii ani — frumosul litoral românesc, scăldat în dantela de argint a valurilor mării, a devenit un centru turistic intern și internațional de mîna întîii. Nici nu e de mirare, dacă ne gîndim că prielnicilor condiții naturale (toată ziua soare pe plajă sau faptul că la Mamaia se află una din cele mai mari plaje europene, lungă de 8 km și lată de 100-150 m, clima dulce etc., etc., etc.) li s-au adăugat, începînd de numai cîțiva ani în urmă, altele, care poartă la un loc numele de confort modern și care se măsoară cu... zecile de hoteluri de 4 pînă la 12 etaje, vile, restaurante, baruri, sute de excursii, sute de spectacole... Ca dovadă: anul acesta, pînă la sfîrșitul sezonului cele două Eforii, Mangalia și Techirghiolul vor fi fost vizitate de peste 100 000 turiști; turismul internațional, anul acesta față de anul trecut, a crescut cu aproape 30 la sută! Ca dovadă: față de anul trecut, numai în Mamaia capacitatea de cazare a crescut cu 1 000 de locuri, iar în Eforie-Nord, cu 400. Iată așadar că Marea Neagră nu e, precum am putea înclina să credem, mereu aceeași de mii de ani. Nu! Ea e supusă mereu metamorfozelor... neovidiene!

ULTIMELE METAMORFOZE

«În fiecare an cînd vin pe litoral, ne-a spus oțelarul Ilie Constantin de la Brașov, m-am obișnuit să găsesc cîte o nouă... surpriză. Anul acesta m-am întîlnit cu DORNA, BICAZ și SIRET, un nou și elegant complex de hoteluri în Mamaia. Foarte frumoase!» Să adăugăm că restaurantul Dorna are o mie de locuri, cutezanță arhitectonică de toată frumusețea. Iar în Eforie-Nord, declară țesătoarea Ana Solacolu din Buhuși, să adăugăm «marele hotel Europa, a cărui frumusețe îți taie pur și simplu respirația. Încerc un sentiment de profundă mîndrie că sînt compatriotă și contemporană cu proiectanții și constructorii acestor insemne ale civilizației românești!» Cît privește rețelele comerciale, Alexandra Huditu, rectificatoare din Arad, exclamă: «Așa da! Anul acesta am pierdut de cel puțin zece ori mai puțin timp la cumpărături; asta înseamnă că rețeaua comercială s-a extins și modul de lucru al celor din comerț s-a îmbunătățit!»

Iar prof. dr. R. Kouniliski, membru al Academiei de medicină din Paris, ne-a declarat: «O vacanță la Mamaia nu se poate uita. Rar găsești, în același timp, o conducere și organizare atît de riguroase, amabilitate extremă, rar reușești să fii martorul unei enorme munci pe care o reclamă bunul mers al tuturor sectoarelor de activitate... Meritul revine în mod semnificativ organizării ge-

nerale a țării... Fără îndoială că litoralul românesc va primi din ce în ce mai mulți vizitatori».

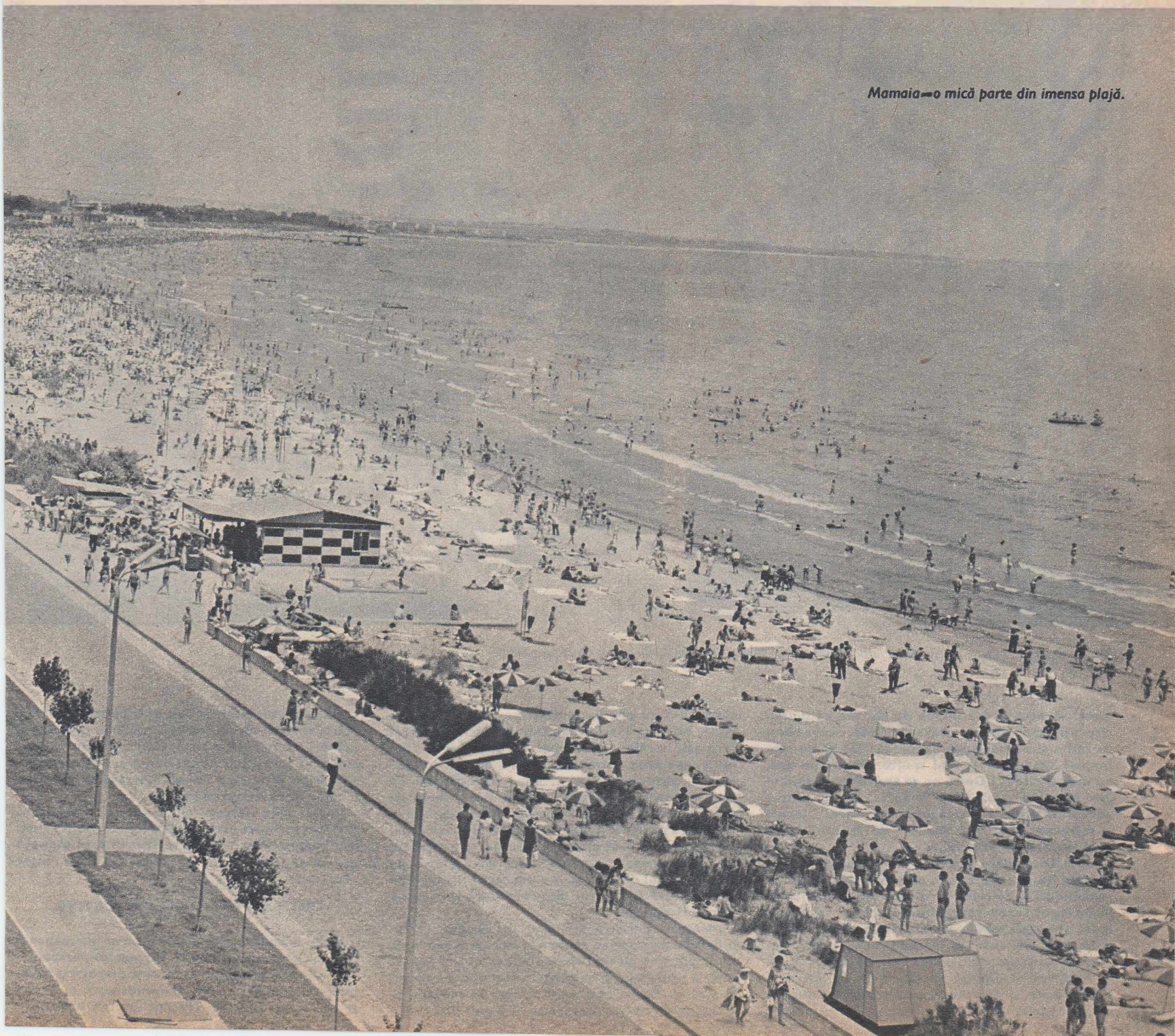
În general, 86 de turiști dintr-o sută și-au exprimat fără rezerve recunoștința și admirația pentru activitatea desfășurată pe litoral de organele locale. Și dacă am întîlnit turiști care au formulat și unele rezerve privitoare la unii lucrători din comerț (lipsă de politețe sau de conștiinciozitate, grabă etc.), nu putem uita că și aceștia au încheiat cam astfel: «sînt atît de periferice aceste scăpări (totuși, cît de aprig am dori să consemnăm totala lor dispariție), încît nu pot umbri cu nimic strădaniile încununat cu succes pentru crearea celor mai adecvate condiții unei ADEVĂRATE VACANȚE». Nici nu-i de mirare: la 3 sau 4 turiști revine cîte un lucrător din întregul complex al aparatului de deservire de pe litoral! Un interlocutor (ing. Lucian Petrescu din București) a fost însă extrem de categoric: «Pe litoral, activitatea distractiv-educativă, deși prezentă, și încă abundent, a rămas în urma celeilalte activități, economice». Așa să fie!

MAI MULTĂ FANTEZIE

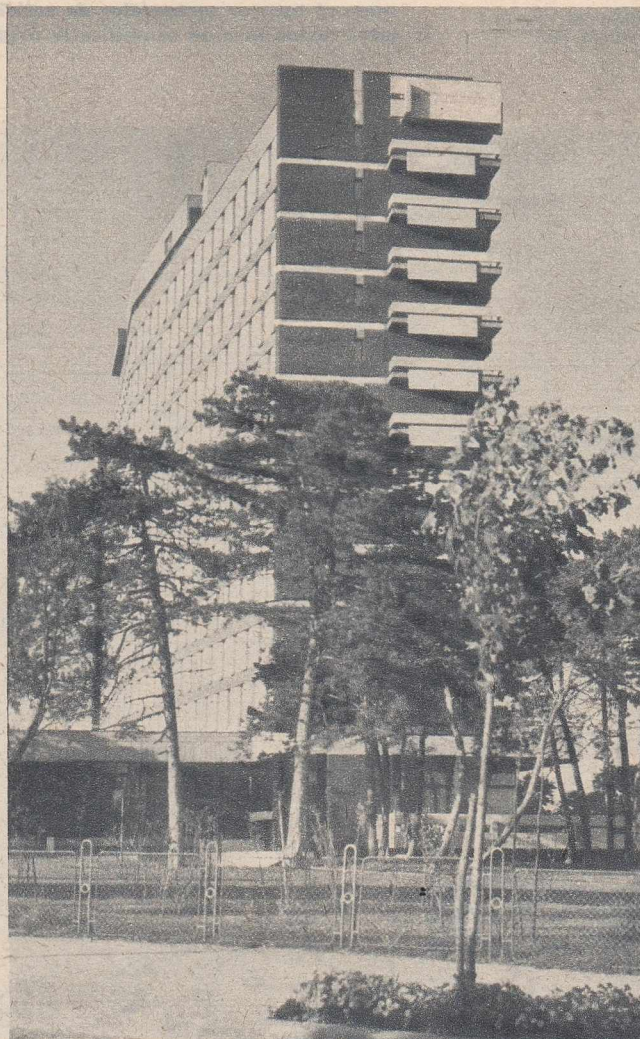
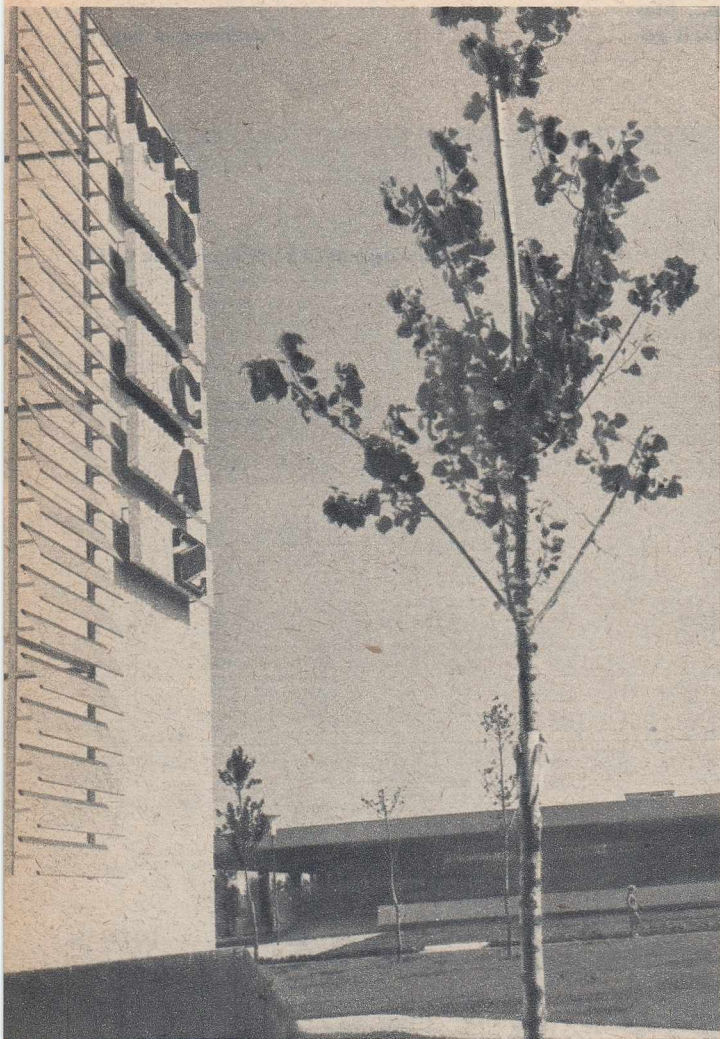
Doina Harnagea, din București, studentă: «Privesc ghiolul din Mamaia; am impresia că stau în fața

◀ Două amintiri de la Mamaia pe Agfa-color: una la soare (stînga) și a doua la umbră (stînga, jos).

(Continuare în pag. 6)

Mamaia—o mică parte din imensa plajă.

Noutăți: hotel «DORNA» (sus), hotel «BICAZ» (stinga), hotel «EUROPA» (dreapta) din Eforie-Nord.

«fetei sărace» și mă întreb de ce? De ce numai câteva bărci cu motor, câteva biciclete, câteva bărci cu rame și numai două vapoare? De ce nu mai multe? De ce nu și mai multe schiuri pe apă, nu numai câteva? De ce nu se transformă ghiolul din Mamaia, ziua plină noaptea târziu, într-o adevărată arenă acvatică de divertismente, jocuri și întreceri? Nu mai vorbesc de rentabilitatea unei asemenea acțiuni...»

Sanda Dumitrescu, arhitectă din București: «Trei cuvinte despre spectacole și filme: lasă de dorit. Fără îndoială, cele 439 de spectacole de pe litoral în întregul sezon reprezintă o cifră... spectaculoasă și respectabilă. La aceasta putem adăuga și festivalurile care au loc pe litoral (unele mai bune, altele mai puțin bune). Dar nu putem trece cu vederea că lipsesc spectacolele de estradă, mult dorite și așteptate, concertele de muzică ușoară, varietăți. Mă întreb de ce (și nu-mi pot

răspunde) nu pot fi ascultați pe litoral Zenaida Pally, Nicolae Herlea sau Dan Iordăchescu? Trei formații străine cu numai 11 spectacole (din 439!) nu-s prea puține? Și apoi unde sînt spectacolele folclorice, atîta vreme cît festivalul de folclor poate fi vizionat numai de o serie de turiști? Să fie oare cel mai reprezentativ pentru un teatru național în turnee pe litoral spectacolul «Tezaurul lui Justinian»? Ca să nu mai vorbesc de «Nota zero la purtare» care se... poartă pe litoral de ani de zile, care s-a jucat și în stagione permanentă la teatrul din Constanța și care s-a cam răsuflat...»

Alexandru Dumitru, economist din Oradea: «Posibilitățile distractive pe litoral sînt, fără îndoială, multiple, dar nu mai corespund evoluției economice a litoralului și exigențelor turiștilor români și străini. Poate că a sosit timpul să înceapă să apară acele cluburi în care să poți găsi jocuri dis-

trictive de tot felul, un colț de bibliotecă cu cărți, ziare, reviste, un colț de bar, o sală în care să poți urmări o emisiune a televiziunii. Oficiul acestor cluburi e îndeplinit astăzi de holurile hotelurilor și orice activitate numai distractivă nu poate fi numită în atare condiții».

Cornel Mițu, student din București: «Pe litoral sînt foarte multe orchestre cu foarte mulți soliști. Dar majoritatea se caracterizează prin monotonia unor repertorii și stridența unor interpretări».

TREI RĂSPUNSURI EXPLICATIVE

Vasile Radovici, director al Agenției internaționale O.N.T. Constanța: «În afara întregului personal al O.N.T. care se află tot timpul la dispoziția solicitanților turistului, fapt care înlesnește o directă și continuă sondare (receptivitatea aparatului

ei da, viteza,
distanțele. . .

de Eugen FRUNZĂ

Ca tot omul ce se respectă am stat și eu în fața micului ecran — nu știu câte multe ceasuri la un loc — vizionând marele spectacol al campionatului mondial de fotbal. Și chiar dacă unii arbitri mi-au demonstrat încă o dată cât de relativ e totul în viață și cit poate valora un simplu fluier cum s-ar zice... arbitrar, totuși am trăit din plin satisfacția omului modern care își mută în odaia lui din București șuturile din Anglia ale lui Eusebio din Mozambic. Într-adevăr, sublimă cucerire televizivă! Ba chiar și terifiant de sublimă atunci când, asediat de scirițiile vreunui foarte proaspăt «solist» muzical, constați cu groază că geniul veacului nostru e pus uneori pe crăcană și tăiat cu ferăstrăul.

Dar să nu facem caz de chestiuni laterale. Televiziunea rămâne o invenție admirabilă care pur și simplu subtilizează distanțele și întoarce pe dos noțiunea de viteză...

Ei da, viteza, distanțele!... Tocmai ciudățenia asta mă intrigă. Privesc va să zică la micul ecran. Se joacă dincolo de Canalul Minceii, iar eu stau tolănit în fotoliu dincoace de Dimbovița. Din păcate comentatorul preferat lipsește, adică bunul meu amic X, fără prezența căruia pină și un campionat mondial își pierde din farmec. Omul a plecat chiar ieri la Eforie. Va consuma acolo un car de ultraviolete și la întoarcere tocmai bine vom vedea împreună finala.

Trece o săptămână, mai trec niște meciuri, admir statornic televiziunea și viteza, numai prietenul plecat începe să mă indispuie. Nu-mi trimite nici un semn de viață, el — care e atenția încarnată. Ciudat lucru.

Mai trec vreo două, trei zile. Între timp alte meciuri, alți arbitri incorruptibili, spor de admirație pentru acest veac al tehnicii și al vitezei debordante. Numai prietenul meu, cu regret, se dovedește cam... gros de obraz. Auzi, să nu-mi scrie măcar o ilustrată!

Ei, dar nimic nu ține veșnic, cu atât mai puțin concediul. Se apropie deci finala campionatului și prietenul se întoarce de la mare. Pare un african nereușit.

— Unde ai fost măi, în Mozambic?
— Ha, ha — se bucură omul — așa-i că m-am bronzat?

— Mă mir ce-ai găsit să-ți bronzezi, că obraz nu prea ai. Să nu-mi scrii măcar două rinduri!

— Eu? Păi și-am expediat o ilustrată chiar din prima zi. Apoi încă una...

— Nu-mi vinde gogoși!
— Să capăt insolajie dacă te mint...

Aici am întrerupt disputa, pentru că începuse meciul Anglia — R.F. Germană.

Ce-i drept chiar în prima repriză factorul poștal mi-a sunat la urechi și m-am ales cu ilustrata expediată de bunul meu amic exact în ziua sosirii sale la Eforie. Ștampilele purtau desigur date mai recente, încât din zece zile cit durase drumul, s-ar părea că numai cinci sînt confirmate oficial. Și, totuși, chiar cinci de-ar fi...

Drept care m-am convins că amicul meu e totuși un om subțire și că poșta, în sezonul de vară — într-adevăr foarte aglomerat — ar trebui să-și însușească măcar un ritm onorabil față cu secolul nostru atât de grăbit. Altminteri devine anacronică.

Oamenii gîndesc,

mașinile calcu

„Trebuie să fie puse în fața tinerilor sarcini care să le solicite întreaga capacitate și putere de muncă, care să le stimuleze voința de a se perfecționa.“

(Din cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu la prima ședință plenară a Consiliului Național al Cercetării Științifice).

Întregul nostru popor se pregătește în aceste zile să întâmpine marea sărbătoare a Eliberării patriei noastre — 23 AUGUST. În bilanțul bogat al realizărilor din anii aceștia, la loc de cinste se înscriu și progresele uriașe făcute în domeniul cercetării științifice moderne. Gîndirii îndrăznețe, partidul nostru i-a creat condiții optime de desfășurare, de zbor către înălțimi.

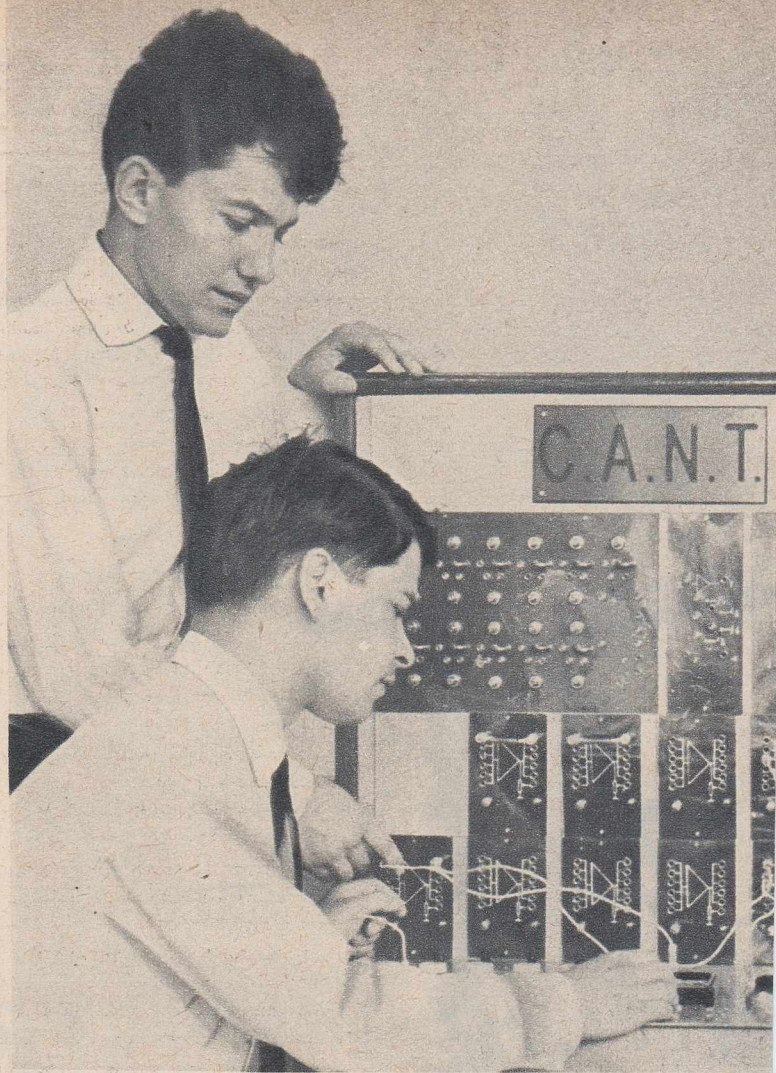
În cele ce urmează va fi vorba de una din cele mai minunate creații ale geniului uman: mașinile care îl ajută pe om să gîndească. Să gîndească mai repede, mai precis...

- DE LA MECIPT 1 LA MECIPT 2 ȘI DE LA DACICC 1 LA DACICC 2
- TREI TINERI TIMIȘORENI ÎȘI DAU ÎNTÎLNIRE LA... PROIECTUL DE DIPLOMĂ
- MAȘINA ÎNTREABĂ, PROFESORUL PUNE NOTE...

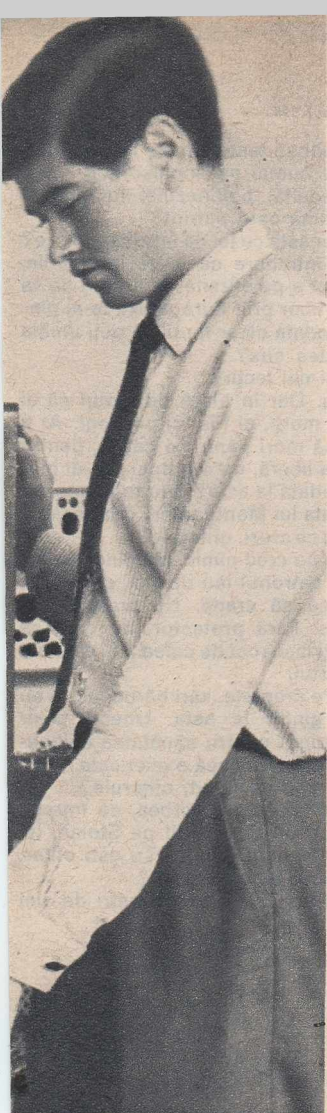
MECIPT 1, înșiruirea aceasta de litere sugerînd parcă titlul unui film sau roman științifico-fantastic, este de fapt denumirea unui calculator electronic numeric, născut, mai acum cîțiva ani, în sălile de studiu ale Institutului politehnic timișorean. Realizat atunci la proporții modeste, mai mult din necesități didactice, poate că nici nu l-am mai fi pomenit. Dar iată că înșiruirii de litere MECIPT i se adaugă acum cifra 2, denumind un nou produs al gîndirii umane, de data aceasta mai puțin modest și meritînd, negreșit, atenția noastră. MECIPT 2 a ieșit pe poarta politehnicii din Timișoara și a intrat în producție, a devenit un prețios auxiliar al proiectanților. În aceasta constă principalul merit al aparatului acestuia inve-

lit în melacart și cu ajutorul căruia proiectanții de la D.S.A.P.C.-Banat rezolvă complexe probleme de topometrie, rezistența materialelor, proiectarea conductelor de apă, termoficare etc., etc. Ba, serviabilă, mașina îl ajută și pe contabilul șef în rezolvarea unor probleme specifice ca, de pildă, întocmirea statelor de salarii...

MECIPT 2 este un beneficiar al răspîndirii rapide a transistoarelor în electronica modernă. În construcția lui au intrat nu mai puțin de 6 000 transistoare și 16 000 de diode. De aici însă și performanțele mașinii: rezolvarea unor complexe probleme de calcul matematic și traduceri literare rezolvate cu o mare rapiditate. MECIPT 2 execută, de pildă, 2 300 de instrucții de adunare pe

◀ Cei trei tineri absolvenți ai politehnicii timișorene în fața mașinii de calcul realizate de ei.

toarele Institutului politehnic. Să facem cunoștință aici cu trei tineri remarcabili: Florin Brînzaru, Toma Hentea și Werner Fuchs. Tustrei absolvenți ai Facultății de electronică, tustrei posesori ai notei maxime la examenul de diplomă. Mai le este comun celor trei tineri faptul că în timpul studiilor au făcut parte din grupa de specializare în calculatoare electronice și că și-au făcut practica în producție la Institutul de fizică atomică din București, unde au venit în contact cu un calculator electronic perfecționat. Această împrejurare a făcut, de altfel, ca cei trei să se întâlnească din nou la... proiectul de diplomă. Să ne înțelegem: nu este vorba de un proiect de diplomă la trei oameni — o inovație în materie de învățămînt. Tinerii noștri și-au susținut, fiecare în parte (și cu succes total) propriul său proiect, sub conducerea profesorului Alexandru Rogoian, ajutat de șeful de lucrări (la calculatoare analogice) Iosif Hoffman. Iată temele alese de fiecare în parte:

- 1) Realizarea de amplificatori operaționali;
- 2) Realizarea unui dispozitiv de comandă pentru calculatoare electronice și surse de alimentare ale acestora;
- 3) Realizarea elementelor neliniare ale unui calculator analogic.

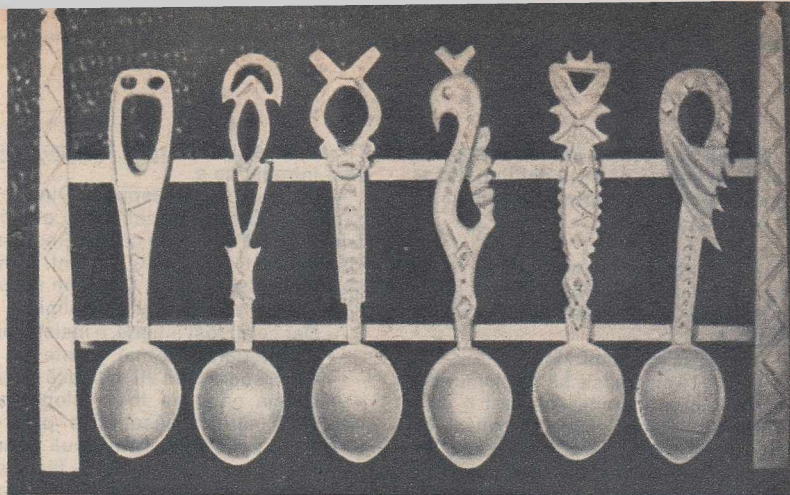
Dar toate aceste trei proiecte de diplomă, la un loc, s-au soldat cu un calculator analogic neliniar transistorizat — pe nume C.A.N.T. — realizat de cei trei tineri absolvenți.

Evident, noul calculator a fost creat mai ales în scopuri didactice, ca piesă deosebit de prețioasă pentru munca în laborator. Dar de pe acum se întrevăd și perspectivele lui. În planul de cercetări al catedrei pe următorii 2 ani este prevăzută și realizarea unui calculator analogic cu performanțe ridicate comparabile cu lucrări similare de prestigiu. Primul pas spre îndeplinirea acestei sarcini importante a fost făcut prin construcția mai sus-pomenită. Calculatorul acesta modest este înzestrat cu 200 de transistoare, 100 de diode cu siliciu, 10 amplificatori operaționali, un generator universal de funcții și două generatoare specializate de funcții (trigonometrice și ridicări la pătrat — extrageri de rădăcini). Ca orice calculator analogic, mai avantajos în rezolvarea unor probleme tipice decât calculatoarele cifrice, C.A.N.T. rezolvă probleme de oscilații mecanice, circuite electrice neliniare, probleme de transmiterea căldurii (cu utilizări la vagoanele de cale ferată) etc. De asemenea, spre deosebire de calculatoarele cifrice, calculatorul analogic poate fi manipulat de cadre fără pregătire matematică superioară.

La ora aceasta, cei trei tineri au fost repartizați în producție și și-au început activitatea pe vastul șantier al cincinalului ce cuprinde întreaga țară. Ei duc cu ei pasiunea lor pentru crearea celor mai reprezentative mașini ale contemporaneității, mașini a căror activitate se aseamănă atât de tulburător cu însuși procesul de gândire uman. Vreți o dovadă? În laboratoarele facultății pe care cei trei tineri abia au părăsit-o se află în stadiu de pregătire o mașină electronică, care să fie utilizată la seminarii. Mașina va da studenților probleme de rezolvat și va confirma sau infirma răspunsul.

...Nota însă o va pune tot profesorul.

E. DASCĂLU

Cine nu ar prefera — în locul pseudobibelourilor din lemn lăcuit — acest mic lingurar, cu piese măiestrit sculptate!

autenticitate

Frumusețea autentică a producției noastre folclorice era un argument veșnic dătător de speranțe pentru amatorii de produse de artizanat, nu întru totul mulțumiți de produsele aflate pe piață. Și iată că, în aceste zile de vară, în preajma mării noastre sărbătorite de la 23 August, un concurs lansat de UCECOM (pe tema continuării și valorificării artei populare cu specific local și regional) ne-a confirmat această speranță. Concursul a răscolit forțe creatoare latente. A stîrnit ambiții. A desfăcut vechile lăzi de zestre și a scos la iveală comori uitate. A reamintit olarilor de personalitatea ceramicii de Cuti și de frumusețea celei de la Oboga. A creat, chiar, unități cooperatiste noi și a adus spre acestea meșteri populari de talent. O emulație stîrnită în rîndul a 13000 de cooperatori nu poate rămîne fără ecou. Dar a avut un asemenea ecou încît — după mărturisirea directorului Muzeului de artă populară, Tancred Bănățeanu — juriul a fost de-a dreptul pus în încercătură. Poftim cifrele: 2 900 obiecte prezentate, 1000 admise în concurs, 250 meritînd — cu conștiința împăcată — să fie premiate. La care din ele să te oprești?

Dar pe noi ne interesa în primul rînd măsura în care cele 1000 obiecte de artă autentică din sala de expoziție vor putea fi aflate în magazine; măsura în care vom putea găsi în fiecare colț al țării obiectul de artă populară specific locului; măsura în care turistul străin va purta în valiză «suvenirurile» românești, liniștit că ele sînt autentice artă populară românească. Iar pentru aceasta, trebuie avută garanția că exponatele — premiate sau nu — o dată ce au primit, din partea unui juriu de înaltă competență, girul de calitate artistică, au șansa de a intra în producția de serie artizanală.

Și iată că expoziția UCECOM (de ce oare ținută în chingile «manifestărilor interne» și nu prezentată publicului larg?) ne dă asigurări că lucrurile vor evolua pe această cale.

Ce ne demonstrează competiția '96 a artizanilor cooperatori? Ce a adus ea nou?

În primul rînd, reabilitarea «lemnului». Lemnul acesta, atîta vreme schingiuit prin creștături stîngace, sufocat sub floricele colorate și lustruit cu duco, lemnul acesta denaturat ca formă și falsificat ca ornamentație, care își renega parcă sursele folclorice, și-a afirmat dintr-o dată dreptul la o viață artistică veritabilă. Aplecîndu-se cu respect asupra mobilierului popular, căutînd în Muzeul satului piese cit mai specifice, meșterii de la «Arta aplicată»-București au scos în replici o colecție de piese de o simplitate plină de frumusețe, păstrînd caracterul rustic, dar căpătînd funcții moderne. Un dulăpior pentru blide a devenit discotecă. O masă maramureșeană cu scaune grele, crestete doar atît cit e nevoie, avînd o patină întunecată, dau o notă «stil» celui mai modern interior și își au asigurate — prin soliditatea construcției — o viață îndelungată. În locul aplicelor cu păstorași idilici, un lingurar cu linguri sculptate ca niște biju-

terii, un căuș, un fluier autentic, o doniță... Deci, se poate!

Apoi, textilele. Se țes prin părțile Brașovului (alături de vestitele marame și ștergare de Bran, alături de țesăturile cu alesături de Avrig) niște macaturi de păt cu lucrătura în relief, o țesătură plină, uneori monocromă, alteleori în combinații coloristice sobre. Meșterii de la «Arta manuală» din Brașov s-au întors la arta bătrînă, i-au cules învățătura și au trimis în concurs niște macaturi care au binemeritat laurii Premiului I. Este o lucrare de artă autentică, care poate înfrumuseța și ridica ținuta decorativă a oricărui interior.

Să nu uităm covoarele. S-a pus, mai de mult, întrebarea: poate fi oare transpus motivul scoarței oltenesti sau al celei moldovenești în tehnica covorului înodat, covorul cel mai funcțional și, implicit, mai solicitat la ora actuală? Nu se contrazic, nu se resping oare modelul cu tehnica? Iată răspunsul în expoziția '96: cooperativa «Unirea» din Tulcea a realizat cîteva covoare înodate în care motivul ornamental popular, interpretat într-o manieră modernă, și-a demonstrat capacitatea de a-și păstra frumusețea specifică și într-o modalitate tehnică atît de deosebită de cea în care s-a născut.

Ceramica s-a reîntors, spășită, la arta-mamă, s-a străduit să valorifice tradițiile ceramicii de Cuti, și-a copiat cinstit formele lutului nesmălțuit din Bihor și Biniș, a făcut unele eforturi — deocamdată doar bine intenționate și atît — de a reinvia ceramica de Oboga și Vama și s-a prezentat în concurs onorabil. Cu premii, cu mențiuni, dar mai ales cu perspective.

E adevărat: nu s-ar putea spune că fierul forjat și mai ales sticla au constituit materii prime pentru arta creatorului nostru popular. Dacă ele au intrat totuși în expoziție, cerînd o derogare de la criteriile foarte precise ale concursului, e pentru că și-au făcut de la început o apariție masivă și de bună calitate. Nu s-a putut trece în fața jardiniereilor, sfeșnicilor, a ramelelor de oglinzi din fier forjat realizate cu atîta gust de meșterii ploieșteni, nu s-a putut refuza marea gamă de obiecte din sticlă metalizată, craclată, cu forme moderne ori valorificînd vechi forme dacice, pe care le-au propus seriei largi — la prețuri extrem de accesibile — creatorii din București, Sibiu și Baia Mare. Le vedem acum pe standuri, în speranța unei apropiate reintîlniri în magazinele de artizanat.

Să recapitulăm: în frunte Brașovul, Bucureștiul, Ploieștiul, Banatul, Dobrogea. Slabe, dezolant de slabe, uniunile cooperatiste din Cluj, Iași, Mureș-Autonomă Maghiară. Regiuni importante, cu zone folclorice de o mare bogăție, au reușit să ajungă în expoziție doar cu cite un exponat, două. Păcat! Păcat dar semnificativ pentru lipsa de preocupare locală în ce privește producția artizanală.

Și, totuși, în mare, expoziția UCECOM confirmă posibilități. Și, mai ales, perspective.

Sanda FAUR

ea ză

secundă, număr ce poate crește pînă la 10 000 prin atașarea unei «memorii» cu viteze diferite.

În alt colț de țară, la Cluj, Institutul de calcul și-a botezat cu denumirea DACICC 1 mașina electronică de calcul, unul dintre primele dispozitive automate cifrice românești. Să amintim performanțele lui DACICC 1: 1 760 ecuații diferențiale rezolvate în 75 de ore. Un matematician experimentat, folosind creionul și hîrtia, ar termina aceste operații în... 310 ani, lucrînd fără întreruperi 24 de ore pe zi. Dar și DACICC 1 rămîne de domeniul trecutului, dat fiind că la ora aceasta există DACICC 2. El realizează 20 000 de operații pe secundă față de 2 000 ale predecesorului său, iar cele 75 de ore amintite la DACICC 1 se reduc acum la 5 ore.

Și DACICC 2 se îndreaptă spre producție. Utilizarea lui va fi foarte diversă: în economie și construcții, în biologie și medicină, în astronomie, chimie, agricultură... Se așteaptă de la DACICC 2 să dea răspunsuri perfecte la asemenea întrebări programate: alegerea celui mai bun sistem de organizare a procesului de producție într-o fabrică, controlul îndeplinirii planului, stabilirea celui mai favorabil proiect al unei construcții și multe alte utilizări, practic nelimitate.

Să ne întorcem în frumosul oraș de pe malul Begăi și să intrăm din nou în labora-

Stoian se întoarse în baracă speriat. Își dădu seama că i s-a dat un ultimatum. Polonezul îl primi bănuitor.

— Ai vorbit?

— Nu.

— Cap tare! Așa am fost și eu la începutul carierei. Nu folosește la nimic; doar ție: îți creează impresia că ești tare.

— Vrei să mă lămurești?

— Nu. N-am reușit să mă lămuresc nici pe mine însumi. Am fost o dată arestat la Cairo. (Făcu o pauză; nu știa dacă e bine să continue sau nu. Se decise însă repede: continuă.) Știi cum arată acolo o închisoare comună? De unde să știi?!... Aici e bine, e lux!... Acolo nu căldura insuportabilă era de nesuportat, ci mirosul acrișor de puroi. Acolo am cunoscut pe unul ca tine. Fusese arestat pentru nu mai știu ce potlogărie. Era arăgăos, voia să dovedească celor în drept că e demn. Pe urmă s-a înmuia repede. Era îmbrăcat sărăcăcios, cu o cămașă din pinză groasă și cu niște pantaloni kaki, militărești. Sub cămașă, la gît, purta un fular colorat. Era pentru prima oară la zdup. Acest lucru se observă într-o închisoare orientală. S-a așezat pe ciment: nu știa că e mai bine să se așeze pe rumeguș de trestie. I-am cerut o țigară. Mi-a dat. Nu trebuia. În închisoare nu se dau țigări de pomană.

Ți-am spus: era novice. Din politețe l-am întrebat ce e.

— German, mi-a răspuns. Din Regensburg. Spusese acestea cu o mîndrie de parcă ar fi spus că el e Einstein. M-a întrebat și pe mine ce sînt. I-am spus că nu sînt nimic. Mai bine spus, că de cîțiva ani nu mai sînt nimic.

— Dar ce ați fost înainte, a insistat el.

— Ultima oară sau mai înainte?

— Ultima oară cînd ați fost încă ceva.

— Ultima oară am fost polonez și doctor. Tînărul fusese adus pentru furt. I-am spus că pentru două țigări îi povestesc ce-l așteaptă. A făcut și cea de-a doua greșală: mi-a mai dat două țigări. Ascultă, neamțule, pentru furt în loc public, prins asupra faptului, primești șase sau opt luni. Dar dacă te trimite la construcțiile din Sud, nu te mai întorci de acolo.

— De ce să nu mă întorc?

— Pentru că după primele două luni nu mai ai mațe. Acolo bîntuie difteria. Și nu te poți feri. În Sud e alt de cald și te întorci atît de ostenit de la lucru, încît nu te mai interesează nimic. Și de evadat nu se poate, decît în timpul procesului, la tribunal.

Stoian îl întrerupse pe polonez.

— Dumneata de ce ai fost arestat?

— Pentru mutilare de cadavre.

— Și nu te-au trimis în Sud?

— Ba da. La prima cădere.

— Și cum ai scăpat?

— Eram doctor. Și într-o țară caldă un doctor e un fel de Dumnezeu mai mic. Stăteam toată ziua la umbră și întocmeam fișele de deces. E o meserie plictisitoare medicina asta.

Stoian îl cercetă atent pe polonez. Cînd vorbea buzele subțiri i se lungeau într-un zîmbet ciudat de om trist. Era încă în pline puteri. Era deștept, spiritual și dovedea o agerime rară. De ce n-o fi evadat pînă acum? E imposibil să nu i se fi ivit vreo ocazie. Doar are trecere liberă, uneori e chemat și noaptea la colonel. Stoian își dădu seama că ieșirea de aici nu se va putea face decît împreună cu el sau în orice caz cu ajutorul lui. Dar cum să-l cîștige de partea lui? Hotărî să se antreneze în discuție, mai ales că polonezul era pus pe vorbă.

— Mă cercetezi, ofițerule?

— Nu, te privesc numai.

Polonezul începu să ridă.

— Pe neamț l-am golit de țigări. Dar nu degeaba: i-am dat sfaturi bune. I-am spus că dacă-l vor duce în Sud să-și aleagă culcușul lingă etajera de opaî, ca să poată fura petrolul.

— De asta nu mi-ai vorbit niciodată, interveni Larsen. La ce-i folosea petrolul?

— Să-și stropească patul. E singura posibilitate de dezinfectare.

— Cunoști toate tainele inchisorilor.

— Nu numai ale inchisorilor.

— Ascultă, polonezule, tu cînd ai fost ultima oară patriot?

— Dar asta ce fel de întrebare mai e?

— O întrebare ca toate întrebările.

Războiul e pe sfîrșite. În curînd se va circula liber prin Europa. Nu te-ai gîndit niciodată că ar fi util să poți umbla cu fruntea sus?

— Îmi dai lecții?

— Nu. Dar în afară de faptul că ai mutilat morți, ai fost și pe front. Ai fi putut să mori pentru o cauză, pentru Polonia liberă, de exemplu. Te-ai gîndit vreodată la asta? Sau te-ai angajat în armata lui Montgomery doar așa...?

— Tu ce crezi, ofițerule?

— Eu nu cred nimic. Mă gîndesc numai că patronul tău de aici, colonelul, ar putea să crape. Nu arată a om sănătos. Fără protector, nu cred să mai poți face rost de cafea... Și cafeaua nu e totul.

— Are dreptate, sări bărbosul. Și eu m-am gîndit la asta. Uneori chiar m-am rugat pentru sănătatea colonelului. Ce facem dacă o mierlește?

— Și ce-i de făcut, ofițerule?

După felul cum vorbea, se întreba mai mult pe sine decît pe Stoian. Își aprinse o nouă țigară. Tu ești ofițer, strateg, ce ar fi de făcut?

— La douăzeci de kilometri de aici

(Urmare din numărul trecut)

evadarea

povestire de Francisc MUNTEANU

ilustrație de Maria Magdalena VASILIU

e un regiment românesc. Am văzut linia frontului. E un rahat, nu-i linie de front. Sint numai niște avanposturi nemțești. Și, în orice caz, acolo ești în mai multă siguranță decât aici...

Polonezul nu răspunde: rămase pe prici cu privirile pironite în gol. Stoian se duse la fereastră și privi în curtea taberei. Din cauza fulgilor mari, vizibilitatea era scăzută, abia se vedea la câțiva metri depărtare. Alături era un șopron, tot din lemn, și sub șopron doi cai înveliți în păături soldățești. Lângă cai dormitau câțiva soldați aco-periți cu paie.

Trecuse de miezul nopții când polonezul se întoarse de la vizita de noapte. Aduse cu el o gamelă cu cafea fierbinte și două felii de piine albă. Piine albă nu mînca decât colonelul. Doctorul îi interzisese piinea cu țărîte.

— Plecăm după schimbarea găzilor, spuse polonezul când sentinela închise ușa după el. Părea îngîndurat; nu-și găsea locul în încăpere. Se culcă pe prici, apoi se sculă și se așeză pe patul lui Larsen.

— Știți, băieți, mi-e teamă. Cred că am îmbătrînit. Am devenit puturos. Nu-mi plac schimbările. M-am obișnuit aici... Dar nu-i altă alegere. Colonelul e pe copcă. Tu de unde ești, ofițerule?

— De lângă Tulcea.
— Ce-i asta, Tulcea?
— Un orașel pe Dunăre.
— Îmi plac orașelele de pe malurile apelor. Invită-mă după război la tine. Aș vrea să dorm câteva săptămîni... sau poate câteva luni...

Polonezul forță ușa chiar în timp ce se auzeau comenzile găzilor. O închise la loc și așteptă să se piardă pașii celor care se întorceau din gardă.

— Acum, băieți!
Ieșiră toți trei. Polonezul mergea în frunte; el cunoștea cel mai bine tabăra. Trecură pe lângă șopron; nu se auzea decât vag scîrțîitul zăpezii proaspăt căzute. Merșeră în liniște, în șir indian, preț de vreo jumătate de oră, apoi se opriră să răsuflă.

— De aici încolo ne conduci tu, ofițerule.

Stoian se uită în jur. Descoperi doi brazi singuratici, unul înjumătățit de un obuz. La venire tuseseră în stînga lor. De asta își aducea perfect aminte. Acum trebuie să fie în dreapta lor. Porni înainte.

— Nici o grijă, cunosc bine drumul. Deși era înnoțat zăpada reflecta destulă lumină pentru a se putea orienta. Aerul era rece, lăptos, contururile celorlalți doi evadați erau vagi, nedefinite. ... Începu să se lumineze cînd au fost inconjurați de nemți. De împotrivire nu putea fi vorba. Erau toți trei fără arme. Stoian își lăsă capul în pămînt: se simțea vinovat față de ceilalți doi. Polonezul îl privi fără reproș, își strînse numai mantia la gît. Îi spuse bărbosului ca o justificare:

— Tu știi, Larsen, cît sînt de sensibil. Cînd am fost mic am suferit de laringită.

Făcuseră câțiva kilometri de drum, cînd Stoian se apropie de polonez.

— Aș vrea să-mi cer iertare, polonezule.

— Du-te dracului...

Lui Stoian îi plăcu răspunsul. Ar fi fost greu de suportat reproșuri. Îl întrebă ca și cum ar fi fost în baracă:

— Tu de ce ai mutilat morții în Egipt? Pentru inele și cîte un dinte de aur?

— Ești mai prost decât mi s-a părut la început. Eu n-am fost potlogar. Luam cîte o mină și o îmbalsămam. Mortul tot nu mai avea nevoie de ea, iar eu îmi puteam asigura existența. Dacă ai ști cîte miini de faraon am vîndut la Cairo, te-ai cruci! Cred că în realitate nici n-au existat atîția faraoni... Larsen, de ce te grăbești așa? Vîno mai aproape, bărbosule... Tu ești singurul om norocos de pe lumea asta. Uite, apar zorile. Ți se împlinesc toate dorințele. O să mori dimineața devreme.

- centru regional
- coordonate geografice: 47°39' latitudine nordică și 26°15' longitudine estică
- numărul locuitorilor (fără suburbane): 25 730 (la 1 iulie 1964).

suceava^{*}

În documente, denumirea orașului Suceava apare întia oară la 1388, ca reședință a voievodului Petru I Mușat, orașul devenind astfel cea de-a treia capitală a statului feudal moldovenesc, constituit ca stat de sine stătător cu cîteva decenii înainte (1359). Cuprins în aria ce a constituit leagănul acestor începuturi, orașul are vechi și autohtone rădăcini, elementul component dacic fiind surprins atît în imediata apropiere a orașului, la Scheia, pentru secolele II—III e.n., cît și în cimitirul de incinerare dacic din zona de centru a orașului modern de astăzi. De fapt, urmele unor străvechi așezări coboară pînă în paleolitic, spațiul carpațo-dunărean făcînd parte din aria antropogenezei.

Componenta eterogenă a populației orașului medieval, fenomen ce nu este specific doar Sucevei, nu justifică optica onora dintre reprezentanții vechii istoriografii, care, preluînd necritic o ipoteză mai veche, tendințioasă, care pretindea că aici ar fi fost un «loc pustiu și fără stăpîn», făceau diferite speculații cu privire la etimologia denumirii orașului. Cercetările întreprinse — mai ales cele arheologice — surprind tot mai convingător factorul hotărîtor intern de continuitate și dezvoltare organică privind originea și evoluția centrului urban Suceava, fără a exclude desigur și unii factori externi favorizanți. Au fost stabilite astfel cele trei etape de dezvoltare ale orașului între secolele XIV și XVI și s-a dovedit că Cetatea de Scaun aparține, pentru nucleul ei principal, etapei de înflorire economică, de extindere și consolidare a statului moldovenesc de la sfîrșitul secolului al XIV-lea, din timpul Mușatinilor.

Orașul își trage numele de la apa Sucevei, pe care este așezat, fenomen des întîlnit în toponimia românească, opinîndu-se pentru etimologia autohtonă traco-dacică.

Capitală oficială a Moldovei de la sfîrșitul secolului al XIV-lea și pînă în a doua domnie a lui Alexandru Lăpușeanu, orașul cunoaște o epocă de maximă înflorire și prosperitate, deși trebuie făcute rezerve asupra unor știri de la Dimitrie Cantemir cu privire la extinderea, numărul de case și densitatea populației. După mutarea capitalei la Iași, Suceava continuă să fie socotită ca a doua reședință a domnitorilor Moldovei, cu o nouă perioadă de înflorire pe timpul Movileștilor și a lui Vasile Lupu, pînă la 1675, cînd Dumitrașcu Cantacuzino, din porunca turcilor, pune să se dărîme Cetatea de Scaun a Sucevei.

Din perioada de înflorire a Sucevei feudale ne-au rămas numeroase și semnificative monumente ale culturii materiale, puse astăzi în valoare prin săpături arheologice, consolidări sau restaurări. De la sfîrșitul secolului al XIV-lea ne-au rămas în ruină cele două cetăți: «Cetatea Scheia» și «Cetatea de Scaun». Prima, folosită scurt timp, a fost demantelată (dărîmată) în primii ani ai domniei lui Alexandru cel Bun; a doua (temeinic studiată prin cercetările arheologice efectuate timp de un deceniu și jumătate, 1951—1966) cuprinde mai multe faze de dezvoltare, de la fortul principal în perioada primilor Mușatini, la lucrările efectuate de Alexandru cel Bun și urmașii săi și mai ales la acelea ale lui Ștefan cel Mare, cînd cetatea este adaptată pentru a putea rezista artileriei, fiind încadrată într-un ingenios sistem de apărare. După prima încercare de distrugere a cetăților moldovenești în timpul lui Alexandru Lăpușeanu, Suceava reintră în atenția unor domni moldoveni, dintre care Ieremia Movilă (1595—1606) și Vasile Lupu (1634—1653) vor efectua lucrări de mai mari proporții la Cetatea de Scaun.

Din arhitectura civilă menționăm «Curțile domnești», construite probabil în a doua jumătate a secolului al XV-lea, ale căror ruine au fost în parte scoase la lumină și vor fi mai bine puse în valoare prin degajările încadrate în planul de sistematizare a orașului. Amintim de asemenea turnul lui Alexandru Lăpușeanu, construit între anii 1560 și 1561.*

Mai bine sînt păstrate unele monumente de arhitectură bisericească. Încă din timpul domniei lui Dimitrie Cantemir, Suceava își pierde din însemnătatea și fastul ei de mai înainte, așa cum se desprinde de fapt din a sa Descriere a Moldovei. În 1775 Suceava ajunge sub stăpînirea habsburgică. Administrația cezaro-crăiască, străină de aspirațiile noastre naționale, a lăsat-o în părăsire, dînd aprobări speciale pentru demolarea vandalică a vechilor monumente, ce făcuseră altădată faima acestui oraș, și folosirea materialelor la diferitele construcții particulare. În afară de aceasta, într-un singur secol Suceava a cunoscut trei epidemii de holeră în 1831, 1855 și 1890; un puternic incendiu a mistuit la 12 septembrie 1889 o mare parte a orașului, iar inundațiile din 6 iunie 1893 au provocat prăbușirea vechiului pod acoperit de la Ițcani. La sfîrșitul secolului al XIX-lea Suceava se caracteriza ca un oraș lipsit de viață, fără comerț și fără o industrie oarecare, un oraș ce «înțește cu totul», situație ce nu s-a schimbat cu mult nici în perioada dintre cele două războaie mondiale.

Suceava socialistă se prezintă astăzi ca un oraș frumos și modern în plină dezvoltare. Cele două combinate de celuloză și hîrtie și prelucrarea superioară a lemnului, adevărate cetăți ale industriei socialiste, întreprinderea de reparații auto, dată recent în funcțiune, se adaugă altor întreprinderi republicane și regionale construite în anii noștri, integrînd orașul în circuitul economic național, într-o pondere tot mai mare.

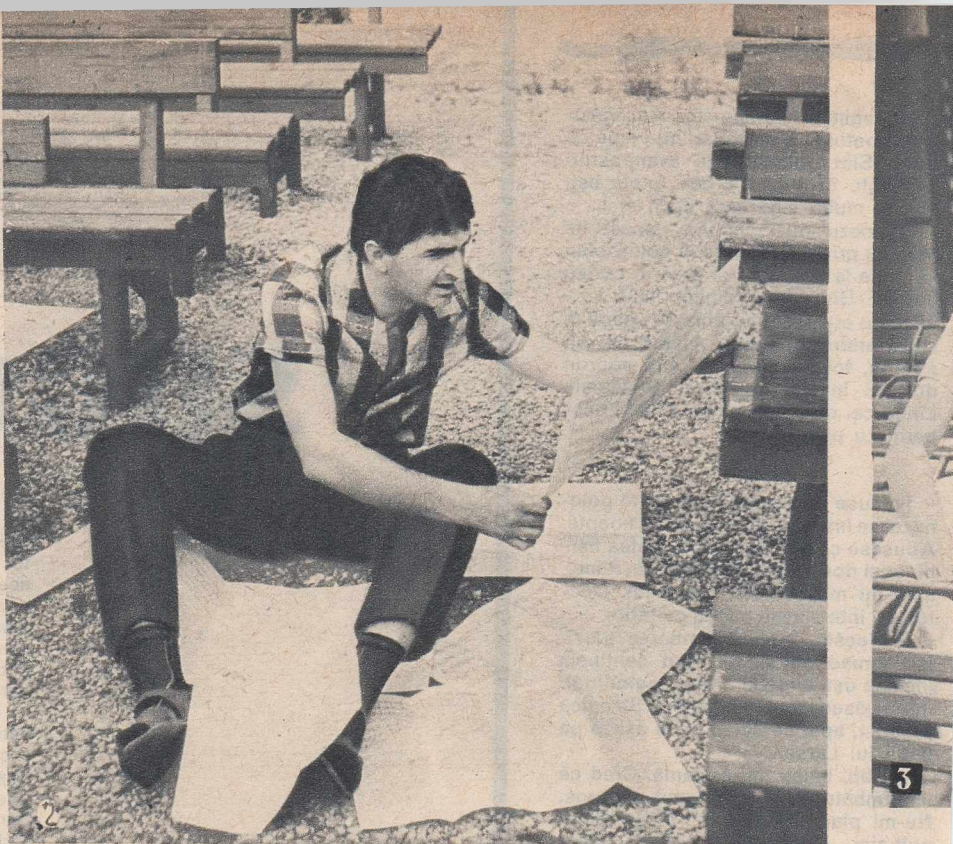
Reședință a unei regiuni cu vechi și valoroase tradiții de luptă pentru libertate și dreptate socială, cu adevărate comori de artă și valori ce pot fi comparate de la egal la egal cu tot ce s-a produs mai de preț în tezaurul culturii universale, Suceava este astăzi un important centru cultural și artistic, valorificînd pe o treaptă superioară, în dimensiunile realităților noastre socialiste, autohtone și specifice, tradiții naționale. Din octombrie 1963, prin înființarea Institutului pedagogic, Suceava a devenit cel de-al 15-lea centru de învățămînt superior din țară, eveniment ce reprezintă nu numai o valoare de simbol, ci și expresia fidelă a realităților Sucevei socialiste.

**În cei 22 de ani
ce s-au scurs de la
23 August 1944 de
cînd, ridicîndu-se
la luptă sub con-
ducerea partidu-
lui, poporul nos-
tru a scuturat ju-
gul fascist, bătrîna
cetate a Sucevei a
renăscut; mai fru-
moasă ca oricînd,
Suceava zilelor
noastre participă,
la fel ca toate o-
rașele țării, la fău-
rirea istoriei noi
a patriei.**

* Istoricul orașului Suceava ne-a fost cerut de cititorul RADU V. MUNTEANU din Timisoara.

AL IV-LEA FESTIVAL DE MUZICĂ UȘOARĂ ROMÂNESCĂ

1) pretat op festival:

din nou MAMAIA

Cu melodii mai vechi, a căror viață a început cu un an în urmă, cu altele mai noi, ce au prins să lanseze semnale sonore abia acum o lună, festivalul, al IV-lea la număr, i-a strâns din nou pe iubitorii și pe slujitorii muzicii ușoare la Mamaia. Pentru că experiența anilor trecuți a dovedit că nu e bine să ne pripim, că trebuie să lăsăm cîntecului un anumit răgaz, în care să-și facă drum la public sau să se stingă treptat, ne rezervăm pentru un alt prilej publicistic dreptul de a vorbi, printr-o cronică, despre surprizele, împlinirile și decepțiile actualei întâlniri. Din multe întrebări cu privire la soarta muzicii ușoare care s-au pus aici, la Mamaia, din unele răspunsuri care s-au dat am consemnat astăzi câteva, așa cum au apărut ele în discuțiile noastre cu: regizorul Valeriu Lazarov, compozitorul Temistocle Popa, cîntăreții Constantin Drăghici și Sergiu Cioiu și scriitorul Aurel Storin.

mai aproape de 1966

— În calitate de regizor al concertelor acestui festival, ce v-ați propus să scoateți în primul rînd în evidență?

— De obicei, concertul de muzică ușoară pune mare preț pe învelișul lui spectaculos, pe o montare menită să ia ochii. Departate de mine intenția de a revoluționa genul ca atare, dar am dorit ca spectaculoși (în sensul bun) să fie în primul rînd interpreții, puterea lor de a transmite idei și emoții. În munca la masă cu aceștia, în timpul pregătirii festivalului, am încercat, pe cît cu putință, să descoperim valorile adevărate ale cîntecului, să atenueăm accentele ce țin de o altă sensibilitate decît cea a omului modern. Unde am avut cea mai multă bătaie de cap? Acolo unde se ivește rutina, și o dată cu ea, teama de a încerca noul. Chiar unor soliști consacrați, care au cunoscut gustul dulce al succesului, le-a fost greu să se despartă de anumite rețete verificate cîndva la public. Se uită că acest public tot mai exigent este cel care descoperă ori îngroapă mereu vedete.

În ceea ce mă privește, cred că distribuția cîntecelor nu a fost făcută totdeauna după criteriile cele mai judicioase, unii compozitori ținînd mai mult seama de prestigiul artistic al solistului decît de cerințele interpretative ale melodiei. De altfel, această distribuție obligatorie — și, repet, după părerea mea, nu cea mai fericită — este

principală stînjeneală pe care o întîmpină un regizor al unui astfel de spectacol. Dar este o piedică obiectivă, să zicem așa, deoarece nici melodiile, nici interpretii nu le poate alege regizorul.

— Dacă este să vorbim de un cîştig al acestui festival, în ce credeți că ar consta el?

— Într-un plus de sinceritate a compozitorilor, atît față de ei înșiși cît și față de spectatori. Ați observat că în acest an lipsesc «imnurile», melodiile acelea de largă respirație dar care nu erau cîntece de muzică ușoară, ci ceva între aria de operetă și operă. Ce-i drept, unele erau frumoase în construcția lor armonică și puteau să fure ascultătorul, dar nu se rețineau. Melodiile din acest an mi se par mai directe, se apropie pe căi mai neoclitice de sufletul omului. Pe de altă parte, ideile lor poetice par a fi mai aproape de ceea ce pretinde anul 1966 decît erau cele de anul trecut în raport cu cerințele lui 1965.

Pină a ajunge însă să ne situăm exact în anul în care trăim mi se pare că sînt încă multe de făcut.

șlagăre și iar șlagăre

— Trecînd peste faptul că în fiecare an ați dobîndit un premiu, îmi îngădui să vă întreb, tovarășe Temistocle Popa, ce așteptați de la actualul festival?

— Să lanseze șlagăre — aceasta fiind menirea unui festival. Personal, sînt destul de optimist în această privință; cred că de aici își vor lua zborul cel puțin 12 melodii de real succes, pe care să le cînte toată lumea. Anul acesta comisia de selecție a fost mai receptivă la pulsul iubitorului de muzică ușoară, nu a mai reținut «imnuri» impresionante dar scrise pentru glasul unui cîntăreț de clasă, capabil de performanțe vocale.

— Este pentru prima oară cînd într-un festival concurează și piese cu oarecare vechime, ce au intrat deja în conștiința publicului. Credeți că existența lor dezavantajează — printr-un decalaj de popularitate — noutățile festivaliere?

— Bănuiesc că este vorba de o încercare menită să treacă în revistă și, într-un anume fel, să legalizeze niște succese din timpul anului. E nevoie de puțin timp pentru a vedea ce va ieși de aici, căci încă nu cunoaștem puterea reală de pătrundere a cîntecelor noi. Poate că există un dezavantaj, dar se poate tot atît de bine ca el să fie numai

de moment. În orice caz, sincer vorbind, parcă nu mi-ar place să ia un premiu, bunăoară, un cîntec ce a cunoscut deja aprecierea publicului, cum este «Măicuța mea».

— Cum vă scrieți melodiile? La prima fulgerare a inspirației sau le elaborați îndelung? «Viorile», unul din cîntecele frumoase ale acestor seri, cum s-a născut?

— De obicei, mă urmărește multă vreme un fir melodic, îl port cu mine peste tot și, într-o zi, devine cîntec. «Viorile» îl datorez într-un fel lui Nicușor Constantinescu, un îndrăgostit de vioară. El a ținut să scriu o melodie despre aceste gingașe instrumente. M-am lăsat cucerit de idee, de versurile scrise de Nicușor Constantinescu și George Voinescu (amîndoi vechi colaboratori ai lui Ion Vasilescu) și a ieșit ceea ce ați ascultat.

cîntecul cel mare

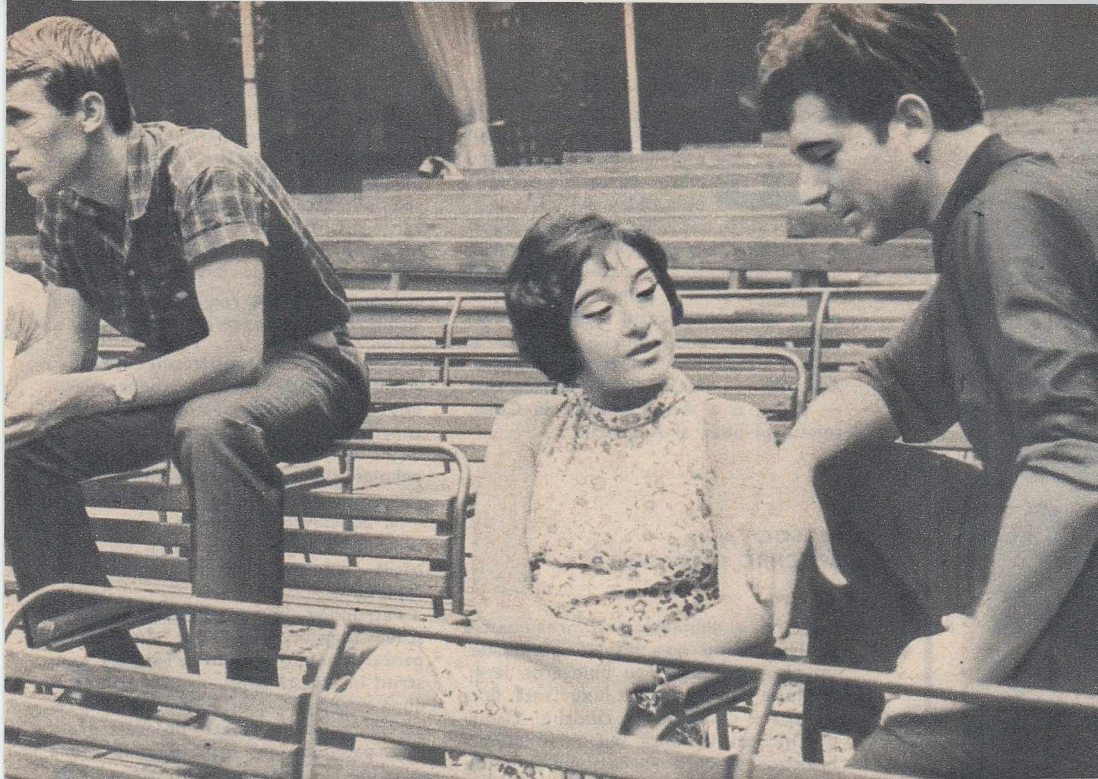
Dacă ținem seamă de unitățile de măsură proprii muzicii ușoare, un cîntăreț care a participat la toate cele patru ediții poate fi numit un veteran. Este cazul lui Constantin Drăghici.

— Prin voia soartei sau a compozitorilor ați interpretat cele mai multe din melodiile festivalurilor noastre. Cum vi se par acum, după trecerea celor cîțiva ani?

— Cele bune mi se par mai bune decît la început, iar cele proaste mult mai proaste.

— Din alte discuții și interviuri știu că nu vă prea place cuvîntul «șlagăr». Afirmatia poate părea paradoxală. Vreți să ne dați câteva explicații?

— «Șlagărul» a început să se confunde cu tot ce înseamnă cîntec de succes, dar succesul este uneori ușor, alteori înșelător, de aceea cuvîntul mi se pare că nu spune totul. Personal, cred că un cîntec pe care-l îngîna toți copiii pe stradă, deci un șlagăr, după toate aparențele, nu reprezintă izbînda trainică. Eu unul aștept de la un festival și de la muzica ușoară în general, cîntecul cel mare, cîntecul capabil să se adreseze cu aceeași putere de impresionare sensibilității omului tînar sau matur, cîntecul care să urmărească multă vreme. Pentru asta e nevoie nu numai de inspirație, ci și de o migăloasă, uneori chinuitoare studiere a tensiunii dramatice, a surselor ei, de punere de acord a melodiei cu textul pînă la detaliile cele mai

terprete (Doina Badea) și neastîmpărul unui regizor — Valeriu Lazarov, trebuie să câștige cîntecul. 2) Cînd ai de inter-
 orice răgaz este potrivit pentru o mică repetiție. Aceasta este și părerea lui Constantin Drăghici. 3) Pentru prima oară la
 Spătaru, Anda Călugăreanu, Sergiu Cioiu. Le urăm să le fie într-un ceas bun!

fine. Nu cred că festivalul de acum a adus cîntecul acesta mare, cum îi spuneam.

— În afară de această așteptare, neîmplinită deo-
 camdată, ați mai putea numi alta?

— Aștept totdeauna cu interes reacția publicului, îmi
 place să mă verific prin ea.

— V-a pus vreodată pe gînduri trecerea diferite-
 lor valori prin muzica ușoară, decesul unor mode?

— Numai în măsura în care entuziasmul uneori exagerat
 pentru noutate a acoperit, pentru moment, valori ade-
 vărate. Ceea ce se întîmplă astăzi în muzica ușoară, pe
 plan internațional vorbesc, este cît se poate de semnificativ
 pentru ceea ce se cheamă «modă». Este un moment de
 disociere, de limpezire a ceea ce este profund artistic
 și uman de ceea ce este rețetă zgomotoasă. Tineretul
 din Franța îl redescoperă pe Jean Ferrat, Jacques Brel și
 Hugues Aufray, cel american îl aplaudă pe Bob Dylan și
 Joan Baez, artiști militanți, ale căror cîntece vorbesc cu
 aceeași sensibilitate și despre dragoste, și despre război,
 și despre nedreptatea socială. După cum se vede, modă
 yé-yé-ului (prin suprasolicitare amenință, după cum spunea
 Charles Trenet, să ducă cîntecul «înspre prostie și vulga-
 ritate») a fost serios zdruncinată, în favoarea unei reve-
 niri la lirismul grav, dramatic.

cele mai frumoase bucăți sînt cele pe care le cînt eu. . .

ne-a declarat sus și tare Sergiu Cioiu — cîntăreț, pentru
 prima oară participant la festival.

— Chiar așa să fie, oare?

— Așa-mi apar ele mie; «Cîntecul vîntului» și «Glasul
 tău» (muzică și text — Al. Mandi) le cînt cu bucurie pentru
 că au nu numai poezie de bună calitate și putere de sugestie
 (cum este al doilea, închinat Mariei Tănase), ci și forță,
 bărbăție. Sînt melodii care-ți pun la încercare puterea de
 interpretare, adică exact ceea ce năzuiesc.

— Dacă toți interpreții ar declara și ar argumenta
 că cele mai frumoase cîntece sînt ale lor...

— N-ar fi așa de rău, numai să nu ne pierdem de tot
 obiectivitatea.

— Care credeți că este principalul centru de
 atracție al festivalului?

— Confruntarea melodiilor mai vechi cu cele noi.
 După părerea mea, cred că este cît se poate de interesant
 să urmărești ceea ce se petrece în publicul spectator,
 iar anul acesta am putut surprinde cel puțin trei fenomene:
 supraviețuirea unor cîntece recunoscute, moartea unora
 ce s-au bucurat cîndva de simpatie dar de care lumea
 s-a săturat de acum, și felul cum își croiesc drum cele noi.

sfînta și mult dezbătuta problemă a textului

Aurel Storin este cîștigătorul de anul trecut al premiului
 Uniunii scriitorilor pentru cel mai bun text de muzică
 ușoară.

— Actualul festival a împlinit, într-un fel, exigen-
 țele pe care dv. ca profesionist, le aveți față de
 textul de muzică ușoară?

— Cam mult spus «împlinirea exigențelor». Depinde
 unde le stabilim punctul de pornire. În orice caz, cred
 că trebuie să primim cu mulțumire faptul că în acest an
 se observă, mai mult decît altă dată, străduința de a înlă-

tura locurile comune, ieftinătatea în imagini. Unele texte
 se disting prin calități poetice, dar mi-e teamă să nu ne
 oprim aici sau să nu ajungem la o poetizare excesivă și
 goală (fie ea oricît de corectă).

— Se pare că textul își are legile lui, altfel nu se
 explică de ce uneori poeți de talent recunoscut
 nu au izbutit să scrie versurile așteptate de iubitorii
 muzicii ușoare. Care este după dv. secretul nr. 1?

— Se uită ceva esențial: textul se cîntă, de aceea ima-
 ginea poetică cere o anume accesibilitate, să nu oblige
 ascultătorul la o reluare. Pe de altă parte, din punctul
 de vedere al prozodiei, pauzele și accentele versurilor
 trebuie să coincidă cu cele muzicale, altfel se ajunge la
 exprimări contrarii spiritului limbii române.

— Credeți că aria cîntecului de muzică ușoară
 este nelimitată?

— În orice caz este mult mai cuprinzătoare decît o dove-
 dește situația de fapt. Încă se mai fac prea multe declarații
 de dragoste, chiar dacă formele sînt ceva mai ocolite.
 Uneori înșiși compozitorii pleacă de la ideea greșită că
 fără «amor și dor» cîntecul nu are succes. «Măicuța mea»
 (Temistocle Popa), «Cîntecul vîntului», ca să amintesc
 doar cîteva, sînt în stare să infirme pe loc prejudecățile.

★

Miine se vor cunoaște cîștigătorii premiilor; adevăratul
 verdict al publicului îl vom afla însă abia peste cîteva
 luni, cînd puterea de răspîndire a noilor cîntece își va
 spune sau nu cuvîntul.

Magda MIHĂILESCU
 Fotografii de S. STEINER

Pînă acum, festivalurile au însemnat pentru Temistocle
 Popa anul și premiul.

PENTRU NOI, FEMEILE (III)

o mie de preocupări

Estetica îmbrăcămîntei este o problemă complexă, care
 ar trebui încredințată unei specialiste de prim ordin. Mai
 important decît cum se confecționează o pălărie și să știi
 cînd, dacă și unde s-o porți. Sortimentul extrem de bogat
 de textile descumpănește multe cumpărătoare. Unele își
 fac rochii din damasc de ceafășuri. Altele nu știu să sorteze
 între ele fie culorile, fie țesăturile. Și foarte multe, neavînd
 timp să colinde magazinele, pur și simplu nu cunosc existen-
 tența unor articole care le-ar fi extrem de utile. Colabo-
 ratoarele emisiunii «Pentru noi, femeile» — și aici mă re-
 fer la toate rubricile — ar trebui să prezinte și să recomande
 produsele noi în materie de modă, cosmetică, decorație
 de interior, mobilier, articole de menaj, semipreparate
 și congelate alimentare etc. Este de la sine înțeles că nu
 e admisibilă folosirea emisiunii pentru reclama comercială.
 Fără nici o preocupare publicitară, prezentațiile rubri-
 cilor ar trebui să ne țină la curent cu toate noutățile în
 materie de aparate și ustensile de menaj, țesături neșifa-
 nabile sau creme antisolare. Ar fi un lucru de o utilitate
 mult mai certă decît, de pildă, scrania recomandare de a
 ne confecționa singure cel mai neigienic coșuleț de piine
 pe care l-ar putea imagina cineva: vopsit cu bați (substanță
 considerată de unii medici cancerigenă) și avînd la fund
 o cîrpă înflorată (depozit de praf și de microbi).

Ce și cum să purtăm ca să fim în pas cu moda, să ne stea
 bine și să nu ne dezechilibreze bugetul? Care dintre
 mobilele existente în comerț se potrivesc cel mai bine
 apartamentului nostru și necesităților noastre familiale?
 În ce culoare să zugrăvim camera copiilor? Asta pentru
 a aminti un amănunt pe care televiziunea pare că l-a uitat:
 femeile sînt și mame. În așteptarea primului copil, multă
 le-ar prinde bine cîteva indicații despre cel mai potrivit
 mod de a se îmbrăca, despre ceea ce trebuie pregătit din
 vreme pentru viitorul membru al familiei etc. Trusoul
 unui copil, jucăriile de care are nevoie în funcție de vîrsta
 lui, modalități noi de preparare a unor alimente esențiale
 sînt unele din direcțiile în care ar fi bine să se orienteze
 preocuparea televiziunii pentru îndrumarea tinerelor ma-
 me.

Ce să mîncăm pentru a fi sănătoși și puternici și pentru
 a ne păstra linia tinerească? Ce să mîncăm atunci cînd
 prestăm muncă fizică și ce să mîncăm cînd ducem o viață
 sedentară? Ce să mîncăm seara? Cum să ne ușurăm ingrata
 și istovitoare activitate din bucătărie? Ce poate pregăti
 pentru masa de prînz o femeie care lucrează între orele
 7 și 15? Ce să lase pentru copiii care vin la ora 13 de la
 școală sau, dimpotrivă, pleacă la ora 13 la școală? Cum
 să ieșim fără prea mari eforturi din monotonia meniurilor
 tradiționale? Secțiunea culinară a emisiunii pare a pluti
 într-o lume în care nu se pun asemenea probleme. Bucătarii
 pregătesc sub ochii noștri aproape numai mîncăruri
 extrem de consistente. Legumele și fructele, acit de abun-
 dante la noi în țară, sînt, în concepția lor, doar un adju-
 vant pe lingă hidrocarbonate și grăsimi. Totul se prăjește,
 se coace și în general se pierde printre cantitățile mari
 de făină, ouă, unt, tocătură de carne etc. recomandate
 duminică de duminică. Se face, astfel, un prost serviciu
 sănătății și siluetei telespectatoarelor și membrilor fami-
 liilor lor. Afară de faptul că aflăm și unele lucruri pline
 de haz. De pildă că, după ce am pregătit și copt un blat,
 am făcut o cremă de vanilie și am curățat fructele, e o
 nimica toacă să aranjezi o prăjitură.

Cele trei cronici consacrate emisiunii «Pentru noi,
 femeile» s-au referit la diverse lucruri de amănunt. Scopul
 urmărit a fost de a atrage atenția asupra urmărilor dăună-
 toare pe care le poate avea improvizația într-o serie de
 domenii importante pentru viața noastră de fiecare zi.

Modalitățile de expresie ar trebui să fie mai variate.
 În locul «conferințelor» cam lungi am prefera un mozaic
 de idei prezentate sugestiv, cu ajutorul unor imagini sau
 secvențe de film dinainte pregătite, alăturînd cu cele în
 transmisie directă. Unul sau două sfaturi gospodărești,
 una sau două sugestii în materie de modă, cîteva mișcări
 de gimnastică, o scurtă recomandare din partea dieteti-
 cianului au șanse sporite de a ni se încipări în memorie.

La toate acestea, însă, ar trebui să se gîndească mai
 întîi autoarea sau colectivul de autoare ale emisiunii.

Felicia ANTIP

CETATEA POENARI - ARGHEȘ

Mai mult ca oricând, mii de turiști români și străini pornesc astăzi spre Cheile Argeșului pentru a vizita marelui obiectiv energetic, hidrocentrala «Gheorghe Gheorghiu-Dej», a cărei finisare se apropie de sfârșit.

Drumul pînă la hidrocentrală, plin de pitoresc natural, stîrnește călătorului iscoditor curiozitatea de a cunoaște și alte vestigii ale trecutului, întîlnite pe străvechea Vale a Argeșului, leagăn memorabil al poporului român.

Astfel, în apropierea hidrocentralei, pe o culme ocilată din trei părți de apele Argeșului, la o înălțime de circa 1 400 m se înalță multisecolara cetate Poenari-Argheș, care și-a luat numele de la satul domnesc «Poenari», ce se află în apropiere.

Tradiția, legendele locului și vechea cronică a țării leagă originea acestei cetăți de numele legendarului Negru Vodă sau ale temutului domn, renumit prin străsniciile sale. Vlad Teșes, a cărui asprime ar fi mers pînă acolo că a pus pe boierii țării să zidească cetatea pe vîrf de munte, cu mîinile lor, fiind îndatorați a-și căra singuri materialele de construcție pe care trebuiau să și le aducă cu multă trudă din vale.

Zidurile în ruină ale acestui punct strategic, cetate fortificată odinioară, se văd din depărtare într-o perspectivă minunată. În apropierea cetății, la poalele muntelui, se mai văd încă urmele unui castru roman care amintește, probabil, de luptele ce s-au purtat aici între daci și romani.

Documentele care atestă starea cetății, de la începutul secolului nostru, ca și cercetările făcute în zilele noastre, ne arată că acest punct fortificat era croit pe un plan poligonal neregulat, potrivit cu configurația naturală a terenului. La fiecare colț al cetății se aflau turnuri puternice, dintre care unul, mai mare, sprijinit către vale cu un contrafort, era îndreptat spre comuna Căpățineni și apăra intrarea în cetate. Alături de acest turn, construit din piatră brută, accesibil intrării în cetate, era un șanț strategic de protecție.

Turnurile rotunde adăposteau camere pătrate în care stăteau ostași de pază. Zidurile erau făcute din piatră căptușită în părțile superioare cu cărămidă, avînd o grosime care varia între 2 și 3 m.

Cetatea era prevăzută cu mai multe pivnițe. În mijlocul incintei, care nu este prea mare, se mai vedeau pînă nu demult urmele unui put. Aci pivnițele cit și puțul probabil că înlesneau pe vremuri, în caz de primejdie, legătura cetății cu exteriorul, prin galeriile subterane ce dădeau mai la vale în locuri tînuite.

În legătură cu întemeierea acestei cetăți, știrile se pierd în negura timpului, iar datele istorice par încă neîndeplinite de deplin.

Lucru cert este că împrejurările care au dus la înjghebera statului feudal românesc din sudul Carpaților, ca și lupta pentru cucerirea independenței lui au impus necesitatea unor așezări fortificate. Așadar, n-ar fi exclus să admitem că însuși Basarab Voievod, primul domn neatîrnat al Țării Românești, ar fi zidit această cetate de care documentele pomenește încă din anul 1330. Unii cercetători au ajuns la concluzia că cetatea ar fi mai veche decît această dată. O serie de date științifice demonstrează că «turnul pătrat», nucleul inițial al cetății, datează din secolul al XIII-lea și că numai turnurile rotunde sînt din secolul al XIV-lea, probabil de pe vremea lui Basarab Voievod.

O cronică veche «Chronicon Pictum» ne relatează că oștile regelui ungar Carol Robert s-au izbit de arcașii lui Basarab, așezați în acest «cuib de vultur» denumit Castrum Argis. Lupta a fost crîncenă și atacații au fost înfrinși. Indiferent însă de faptul că bătălia de care vorbește cronică s-a dat aici sau în altă parte, cert este că numele cetății este legat de acest eveniment și că ea a fost zidită de unul din primii voievozi români spre a servi de adăpost și de loc de refugiu în vremuri de furtună.

Cetatea a fost refăcută de către Vlad Teșes. În timpul războiului cu turcii, Vlad trimise bogățiile și oamenii săi la Poenari, pe urmă, fiind înfrînt de turci, se retrase aici și el. Turcii au cucerit cetatea după ce Vlad Teșes și ai săi au părăsit-o prin ieșirile secrete. Distrugerile suferite de cetate în urma atacului turcesc se pare că au fost refăcute de către domnitor cu ajutorul boierilor «hicleni».

După mutarea capitalei de la Curtea de Argeș la Tîrgoviște cetatea n-a mai fost la îndemîna domnitorilor, încît a fost vremelnic părăsită. În a doua jumătate a secolului al XV-lea cetatea este amintită din nou în cronici, ca un punct fortificat, sub conducerea unor pîrcălabi vestiți ca Gherghina, primul sfetnic al domnitorului Vlad Călugăru, Danciuși alții. În timpul domniei lui Radu de la Afumați, cetatea Poenari apare din nou pe scena istoriei. Furtunosul domnitor, care caută să împiedice transformarea Țării Românești în pașalic turcesc, poartă una din cele 20 de bătălii ale sale «la cetate, la Poenari».

Către sfîrșitul secolului al XVI-lea cetatea începe să fie părăsită, iar în secolul al XVII-lea turcii pun s-o dărîme pentru a distruge orice perspectivă de apărare și de retragere aici a domnitorilor țării.

Cetatea mai avu un moment de glorie pe la începutul secolului al XIX-lea, cînd devine cuib al haiducilor conduși de vestitul lăncu Jianu.

Aceste ruine, care amintesc de zburciata istorie și de faptele de vitejie ale poporului nostru, așteaptă astăzi să fie puse în rîndul zecilor de monumente istorice de pe cuprînsul patriei ce se restaurează și se transformă în centre de puternică educație patriotică.

Prof. Ion M. DINU
Pitești

A

mososit la Havana la miezul nopții, cînd aici, în zona subtropicală, cerul este de un intens albastru marin, iar stelele par mici policandre pe care le-ai putea culege cu mîna dacă te-ai obose să urci pînă la terasa uneia din clădirile cu zeci de etaje ale orașului. Cu toată briza marină, care primenea în permanență atmosfera, orașul continua să răs-pîndească — prin zidurile clădirilor și asfaltul străzilor — o puternică dogoară. Așteptam cu nerăbdare să se facă ziua — prima zi a vizitei noastre în Cuba, teritoriul liber al Americii.

MASCOTA SPECIFIC CUBANEZĂ

A doua zi dimineața, întîlnirea noastră cu Havana nu ne-a înșelat așteptările: un oraș încîntător, cu bulevarde largi, străjuite de o vegetație luxuriantă, flori de toate mărimile și culorile, clădiri purtînd patina anilor sau insemnele arhitecturii moderne — belșugul de beton — aflat în plin centrul capitalei — și încercam să reținem primele amănunte care dau noului venit imaginea unui oraș: străzi foarte curate; mașini multe; iată o femeie înarmată făcînd de pază la intrarea unei clădiri; magazine bine aprovizionate; cetățeni veseli și bine îmbrăcați; oho, iată și un... crocodil. Da, da! Să nu vă mire, în plin centrul Havanei am văzut un crocodil. Nu era prea mare. Un metru și ceva. Și nu părea nici periculos. Stătea întins la soare, ocupînd întreg spațiul aflat îndărătul geamului din spate al unui automobil.

Aici ne-a găsit «amigo Pedro», prietenul nostru cuban, care avea să ne însoțească în tot timpul călătoriei. Primul său sfat: să ne ferim de soare, fiindcă în Cuba razele lui sînt necruțătoare; prima explicație: în rîndul automobileștilor din Cuba există o adevărată tradiție a mascotelor, iar mascota specific cubaneză este aceasta pe care o privisem noi, crocodilul împăiat.

Deci, împăiat! «Amigo» sesizează nuanța de surpriză din glasul nostru și adaugă cu un aer oarecum misterios că în programul nostru este inclusă și o vizită la... crescătoria de crocodili.

SPRE ZONA MLAȘTINILOR

Cîteva zile mai tîrziu am pornit cu mașina spre Santiago de Cuba, cel de-al doilea mare oraș al țării, așezat la extremitatea sudică a insulei. Autostrada pe

care călătorim, Caratera central, trece prin Mantanzas, Cienfuegos, Santa Clara, Camagüey — orașe mari, ale căror începuturi sînt înscrise în istorie încă înainte de cotopirea insulei de către spanioli. Facem scurte popasuri în așezările mai însemnate pe care le întîlnim în drum, vizităm monumente istorice și stăm de vorbă cu numerați veterani ai luptei împotriva regimului dictatorial al lui Batista, constructorii de azi ai Cubei socialiste.

La un moment dat părăsim autostrada și ne îndreptăm spre regiunea mlaștinilor. Drumul șerpuieste acum prin pitorești localități rurale. Admirăm plantațiile de trestie de zahăr, impunătorii palmieri și varietatea nesfîrșită a fructelor tropicale — zemoase și răcoritoare — o adevărată binefacere pentru călătorul terorizat de un soare care stă, parcă nemișcat, toată ziua deasupra capului.

Pătrundem în zona mlaștinilor pe o șosea îngustă, însă bine asfaltată. O pancartă anunță simplu: «Tot ce e construit în această zonă — a fost construit după victoria revoluției populare». Străbătem zeci de kilometri pe acest drum care pătrunde tot mai adînc în inima mlaștinii. În dreapta și în stînga — zid de verdeață. Sînt plante acvatice, cu tulpina mustind de apă și frunze mari, grase, de un verde strălucitor. Acolo unde desișul permite, se văd ochiuri de apă mîloasă.

Ne aflăm în «Cienaga de Zapata», regiunea mlaștinioasă care ocupă sute și sute de kilometri pătrați din teritoriul de coastă al Cubei. Aici, crocodilii au fost cîndva singurii stăpîni și era vai de cel care se aventura în împărăția lor. Acum însă Cienaga a devenit un punct turistic deosebit de interesant prin pitorescul său. După victoria revoluției populare cubane, omul s-a luat la trîntă cu natura și a ieșit învingător. Astăzi Cienaga este străbătută de o rețea întregă de canale de drenaj, care ajută la scurgerea apelor, fiind folosite și pentru călătoriile turistice cu barca.

CRESCĂTORIA DE CROCODILI

Dar crocodilii? Unde sînt, ce s-a întîmplat cu ei? — veți întreba. În cadrul unei uriașe vinători, toți crocodilii mari, înrăiți, au fost omorîți, iar cei mai mici, care au putut fi capturați, au fost transportați la crescătoria de crocodili amenajată în mijlocul regiunii mlaștinioase.

Spre deosebire de cele cîteva rezervații naturale, aflate în Africa și India, în care crocodilul este protejat sau vînat în mod rațional, crescătoria de crocodili din Cuba, organizată de Institutul național al industriei turistice, este singura din lume concepută pe

CIENAGA DE ZAPATA

note de călătorie din Cuba de I. GĂLETEANU

Nici măcar îndărătul împrejmuirilor de beton și sîrmă ale crescătoriei crocodilii nu par animale prea simpatice și inofensive.

baze științifice și cu însemnate rezultate economice.

Iată-ne ajunși la crescătorie. În mijlocul mlaștinii ne întîmpină un mare complex turistic. Pe terenurile smulse apei au fost înălțate numeroase clădiri. Totul e construit pe piloni — apa se mai află încă aproape de suprafața pămîntului. Pretutindeni, o imensă abundență și varietate de flori. În imediata apropiere, sălașurile crocodililor. Nu sînt bazine artificiale, ci porțiuni — mai mari sau mai mici — de baltă, împrejmuite cu beton și sîrmă, în care crocodilii sînt selecționați după mărime și specie. Cel dintîi găzduiește pui minusculi de cîte 10-15 cm lungime. Apoi bazinele devin tot mai întinse, iar crocodilii tot mai mari ajungînd pînă la 4-5 metri lungime. Între bazine, alei frumos amenajate, peluze de flori, podețe aruncate peste cîte un braț de mlaștină, reptilele stau la soare sau se bălăcesc în apa mîloasă; cînd cască gura, parcă se spintecă pînă la jumătate. Sîntem invitați să nu ne apropiem prea mult de gardul de sîrmă, fiindcă crocodilii lovesc puternic cu coada. Drept să spun, nici nu era nevoie de o asemenea prevenire; instinctul de conservare ne funcționa în acele momente excelent.

Secția industrială a crescătoriei de crocodili — pe care o vizităm apoi — este alcătuită din clădiri mari, un fel de hangare cu ferestre fără geamuri, construite de asemeni pe piloni înalți. Tocmai ne pregăteam să urcăm treptele unei scări, cînd, sub un hangar, am văzut un crocodil de dimensiuni impunătoare. Avea un fel de ham, format din lanțuri, și era bine prîponit de unul din pilonii clădirii. Eram gata să ne apropiem de el, convingîndu-ne că și acesta este o mascotă împăiată. Am fost opriți la timp. Era o mascotă, însă vie.

Am vizitat pe rînd cele trei ateliere — de măcelărie, tăbăcărie și artizanat — ale secției industriale. În primul, crocodilii sînt tăiați și jupuți. Pielea merge la tăbăcărie, carnea și măruntaiele sînt folosite drept hrană pentru «pensionarii» bazinelor. La artizanat pieile crocodililor trec printr-o adevărată metamorfoză. Unii sînt împăiați, li se aplică ochi de sticlă și devin mascotele cuminți — mai mari sau mai mici — pe care le întîlnești în magazine, birouri, locuințe, la parbrizele mașinilor sau... în geaman-tanul călătorilor străini care au vizitat Cuba. Majoritatea pieilor, în special cele ale crocodililor mai mari, sînt însă transformate în valize, serviete, casete de lucru și servicii de birou, portmonee, poșete, cordoane bărbătești și de damă, curele pentru ceasuri de mînă, portchei etc. Mesterii artizani cubani fac

CROCODILII ȘI LAGUNA COMORILOR

adevărate minuni în îmbinarea «exotismului» pielii de crocodil cu motivele folclorice ale artei populare cubane.

SATUL LACUSTRU DE LA LAGUNA COMORILOR

În imediata apropiere a crescătoriei a fost amenajat un alt încîntător obiectiv

turistic, «Laguna del Tesoro» — Laguna comorilor. Pe locurile unde se găsea cîndva cea mai mare depresiune a regiunii mlaștinoase, se întinde astăzi pe zeci de kilometri pătrați un lac cu apă limpede. Lucrările de drenaj pentru adîncirea și curățirea lui au durat ani de zile. Părțile înalte de teren au fost consolidate cu diguri puternice și transformate în adevărate insulițe. Pe ele și între ele, chiar pe apă, a fost amenajat un sat lacustru. Casele construite din

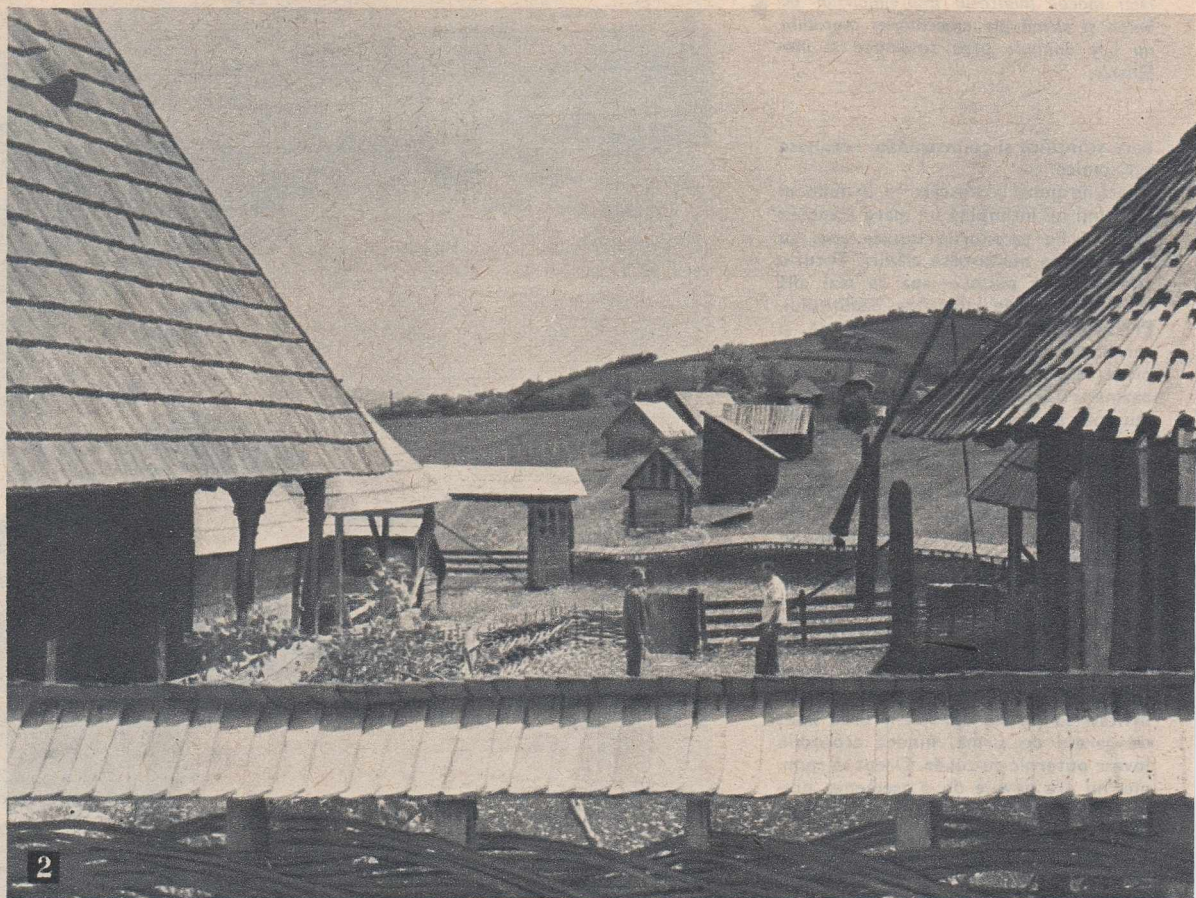
lemn de palmier se înalță toate pe piloni, adînc înfipti în pămînt sau sub apă. Între insule — atunci cînd nu sînt despărțite de distanțe prea mari — au fost «azvîrlite» poduri suspendate. De regulă însă, legătura între clădirile satului se face cu barca. Drept care, la intrarea fiecărei construcții sînt ancorate cîteva bărci. Sute de turiști vin zilnic aici, unii pentru o scurtă vizită, alții pentru cîteva zile de odihnă. Totul este plăcut și bine amenajat. «Locuitorii» satului au

la dispoziție un restaurant — bineînțeles cu orchestră de chitare — bibliotecă, punct sanitar. Toate, pe piloni.

...Am părăsit Laguna del Tesoro cu unul din vapoarele care fac curse regulate între satul lacustru și crescătoria de crocodili, străbătînd din nou marele canal — adevărat bulevard — care unește aceste două importante puncte turistice. Încîntați de cele văzute, ne-am continuat călătoria spre sud.

1

2

Cu prilejul Zilei presei, redacția noastră felicită pe toți corespondenții, colaboratorii și cititorii «Flacării», urîndu-le succese în activitatea lor.

pentru și contra unor puncte de vedere ale redacției

Tov. Ștefan Nedelcu din comuna Piscu (Galați), citind observațiile și propunerile făcute de cititorul nostru Mihai Trăistaru din Cluj («Flacăra» nr. 28 din 9 iulie a.c.), susține poziția redacției într-o serie de probleme. «Cred că tov. Trăistaru face o mare greșală când consideră că revista nu mai trebuie să publice reportaje din mediul rural» — scrie tov. Nedelcu. De asemenea, cititorul nostru din Piscu se ridică împotriva cererii tov. Trăistaru de a nu se mai publica sport în revistă. În schimb, tov. Nedelcu se declară în dezacord cu redacția (și cu foarte mulți cititori) în două chestiuni: 1) trecerea numărului revistei, de pe coperta propriu-zisă,

deasupra titlului («deoarece — scrie d-sa — strică aspectul titlului revistei») și 2) să se renunțe la rubrica «Cititori fotografiază» («bineînțeles — arată tov. Nedelcu — dacă n-am să intru în conflict cu fotografiile amatorilor». Veți intra, în mod cert! Și sint foarte mulți! —N.R.)

În aceeași scrisoare ni se mai sugerează: 1) Să publicăm mai multe materiale privitoare la monumentele noastre arhitectonice — cum a fost, de exemplu, cel privitor la mănăstirea Putna (nr. 28). Sintem de acord! 2) Să renunțăm la publicarea reclamelor pe ultima copertă și să le acordăm în schimb același spațiu în interior. Pe ultima copertă să publicăm peisaje din natură și vederi din orașele patriei, iar pe prima copertă în exclusivitate portrete de oameni de cultură și artă — la cererea cititorilor. Nu sintem într-un tot de acord cu această propunere. Spațiul restului de care dispunem nu ne permite să acordăm cu regularitate o pagină exclusiv unui peisaj, iar pe prima copertă nu credem că ar fi bine să dăm numai portrete; prea ar deveni monotonă revista!

lipova nu va fi neglijată

Cu o vreme în urmă cititorul Gh. Tatar din Lipova ne sesiza asupra lipsei din magazinele orașului său a numeroase articole tehnice și de uz casnic. La rîndu-ne, am cerut forurilor în drept să ne răspundă la sesizare. Răspunsul a sosit din partea Comitetului Executiv al Sfatului popular regional Banat. Analizîndu-se cauzele lipșurilor pe drept cuvînt criticate, ni se comunica totodată măsurile luate în vederea îmbunătățirii aprovizionării cu articolele deficitare.

Redacția noastră socotește răspunsul Sfatului popular regional Banat drept satisfăcător, cu condiția firească a respectării angajamentelor asumate. Tînem să adăugăm însă că ulterior ne-au parvenit din Lipova și alte ecouri din care reiese că deficiențele de aprovizionare a populației cu piese de schimb pentru radioreceptoare și televizoare, precum și alte articole tehnice, persistă.

„cazul g“...

...stîmeste în continuare ecouri, cititorii declarîndu-se în total dezacord cu comportamentul lui Ion R., tatăl copilului de care vorbea reportajul nostru («Flacăra» nr. 24 din 11 iunie a.c.).

Florica Apostol (din comuna Sîndreii, rn. Timișoara, reg. Banat), profund impresionată de acest caz, ne scrie: «Am refuzat să cred că citesc ce citesc. Desigur vina principală pentru copilul rîu Gabriel R. o poartă tatăl său. Am convingerea că articolul dv., grija școlii și schimbarea stîndinii tatălui vor îndrepta lucrurile».

În continuare corespondența noastră ne roagă să-i dăm adresa școlii la care învață Gabriel R. lat-o: București II, bd. N. Titulescu 24, Școala generală de 8 ani nr. 3.

Tot în acest caz, Romulus Popa din Făgăraș ne scrie: «Sînt născut în anul 1940 și războiul a lăsat și în familia mea, formată din șase frați, un gol ce nu se poate completa: moartea tatălui. Mama ne-a crescut cum a putut. Am înțeles de mic că trebuie

să învăț să «zbor» singur. În vîntura vieții, în care am intrat, puteam să spuc drumuri greșite, dar tot timpul am gîndit. Iată la ce cred că ar trebui să meditez și Gabriel R.»

Cît despre atitudinea condamnată a inginerului Ion R., corespondentul nostru din Făgăraș scrie: «Nu știu cum a putut acest tată să-și uite propriul copil; căprioara care, orice s-ar spune nu e om, se desparte atît de greu de puil ei... Eu am văzut un asemenea moment și nu-l pot uita. Ce părere are inginerul nostru?».

în cîteva rînduri

Florina T. — Craiova. Ne temem că ați pierdut pariu: rolul lui Serilă din filmul «De-aș fi... Harap-Alb» a fost interpretat de actorul Florin Vasiliu.

Josefa György — Sîndreii. Sintem în așteptarea fotografiei făgăduite. Orașul Timișoara va fi înfățișat la rubrica «Orașele patriei».

A. Portocală — București. Vă mulțumim pentru cele două precizări. Menționăm totuși că în scurtul nostru răspuns privind Vaticanul nu ne-am propus să epuizăm întreaga istorie a succesiunii papilor pe scaunul pontifical. În ce privește «Revista română de șah» ea a avut desigur mulți colaboratori și susținători, dar principalul său animator rămîne totuși marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu.

Constanța R. Martin — București. După cum remarcăm, continuați să vă păstrați cvasianonimatul. O sesizare critică privind o stare de lucruri trebuie să prezinte garanția deplină a seriozității și prin aceea că autorul ei trebuie să-și dea adresa completă. De aceea vă solicităm și acest ultim amănunt.

Ioana Ozană — Craiova. 1) Copertă Anca Agemolu? E posibil, în viitor. 2) Viața și cariera lui Alain Delon? Intenționăm acest lucru, împreună cu fotografia sa pe copertă. 3) Ce face Jean Marais la noi în țară? Vedeți numărul precedent al «Flacării». 4) Dorită să continue serialul cu spionajul. Va continua. (Credem că ați citit seria XII din nr. 31.)

Ion Maleavin — Iași. Aveți perfectă dreptate. Cuvîntul rezultat din

incrușare este ostie și nu ostile, așa cum din eroare a apărut la dezlegarea publicată în nr. 29.

despre timpul cetățeanului și despre un spectacol sub egida O. S. T. A.

«Multe din cele criticate în foiletonul «Tu ai timp!» («Flacăra» nr. 28 din 9 iulie) se întîmplă la tot pasul și aici, la Oradea», ne scrie cititorul nostru Gh. Magheru. «Căsătorindu-mă — ne scrie d-sa în continuare — să nu vă spun prin cîte am trecut din cauză că Circumscripția medicală 21 nu avea o stație și pentru că la Oficiul stării civile de la sfatul popular nu există un tabel care să înșire actele care-ți trebuie în asemenea ocazii».

În continuare, observațiile critice ale cititorului nostru se îndreaptă în altă direcție: «O.S.T.A. crede că în provincie merge orice» — ne scrie tov. Magheru, referindu-se la scîlderile artistice ale unor interpreți din spectacolul cu «Omul zăpezii», prezentat de curînd sub egida O.S.T.A., la Oradea. Ar fi bine dacă tov. Magheru ar reveni cu mai multe argumente decît acela că Mihaela Cotaru și Rodion Hodovanschi s-au prezentat în spectacol «puțin cam epuizați». În orice caz însă, ne facem și ecoul acestui semnal critic.

În același timp, corespondentul nostru critică și «Flacăra» pentru felul în care s-a ocupat de problemele muzicii ușoare socotînd că revista nu și-a făcut pe deplin datoria numai cu ancheta în care a dat cuvîntul unor cîntăreți și compozitori care n-au făcut decît să-și «impute unul altuia niște necazuri care pe noi nu ne interesează». Fară a ne însuși întru totul acest punct de vedere, considerăm totuși că cititorul nostru are tot dreptul să ne impute slaba noastră preocupare cu privire la muzica ușoară. În numărul de față, însă, apare un material pe marginea festivalului în curs de desfășurare la Mamaia. De asemenea, avem gata pregătît un documentar (ce va apărea în două numere de revistă) despre vedete și tendințe în muzica ușoară internațională. Va vedea lumina tiparului peste vreo 2-3 săptămîni.

P.S. Colaboratorului nostru Mircea Rebreanu îi puteți scrie pe adresa redacției.

DIN CARNETUL REPORTERULUI

Fotografii de S. STEINER

1. Siluete sub nori.
2. Variațiuni cu șindrilă.
3. Reflexul vitezei.

cititorii ătre cititori

Următorii cititori doresc să corespundă: Angela Cioran, profesoară, ani, Școala generală Bunești, com. Inești, m. Curtea de Argeș; ilustrații: Rodica Popescu, elevă, m. Malu Spart, m. Titu; teme diverse, ilustrate; Veronica Baciu, elevă, Huși, str. Ștefan cel Mare 26; teme diverse, ilustrate; Constantin Badea, elev, Reșița, c. Oituzului, Căminlele Tighlărie, bl. 3, nr. 8; teme diverse; Victoria Șomoghi, ofesoară, Școala generală Sînlazar, Marghita, reg. Crișana; teme diverse, ilustrate; Mariana Circu, elevă, Focșani, c. Viilor 6; cinema, ilustrate; Marcel Rigorescu, maestru, 22 ani, Tulcea, c. George Enescu 4; teme diverse, ilustrate; Aurelia Vlădescu, elevă, Brăila, str. V. Alexandri 63; ilustrate; Ion Ciocan, rectificator, Birlad, bl. Tîrziu, str. Republicii 277; ilustrate; aria Dedu Ștefanescu, elevă, Focșani, c. Caraiman 14; muzică, ilustrate; avrila Vlădeanu, planificator, Timișoara II, str. Moldovei 15; literatură, ozofie, filatelie; Corneliu Sfirlea, profesor, com. Diosig, m. Oradea; cinema, ilustrate; Tinel Roșca, marinar, Mandria, str. 30 Decembrie 22, bl. 12, c. A, nr. 3, ap. 10; ilustrate; Neculai Voinea, ecenic, Brăila, cartier Cereca, str. n Slavic 138; ilustrate; Marioara Cj, elevă, com. Chișineu Criș, str. ocirlei 11, reg. Crișana; ilustrate; Alexandru Mihailov, student, Timișoara II, str. St. O. Iosif 28; cinema, sport, ilustrate; Constantin Doros, funcționar, oiești, str. Moldovei 2; ilustrate; Ny-t Tudor, planificatoare, 18 ani, Pitești, lea București, bl. 15, c. A, ap. 2; teme diverse; Emilian Dima, tehnician, ucurești 33, str. Cimpina 16; teme verse, ilustrate; Elena CONSTANTIN, labo-ntă, Slatina, str. Crișan, bl. 17, camera; teme diverse, ilustrate; Gabriel Șer-inescu, elev, 17 ani, Craiova, str. ituz 20; ilustrate; Ana Leancă, dacti-grafă, Arad, str. A. France 1, et. 3, nr. 11; cinema, ilustrate; Floriana Fisher Galan, asistentă medicală, 25 ani, ucurești, m. N. Bălcescu, șos. Giurgiu-ii 67-77, bl. E, sc. 5, ap. 145; teme iverse.

george constantinescu — creatorul sonicității

Cititorii Neculai HORINCANU din com. Glăvănești, m. Adjud și Gheorghe STOIAN din București doresc să afle date despre sonicitate și creatorul ei.

Răspunde dr. ing. FLORIN ZĂGĂNESCU.

Inginerul român George Constantinescu (1881-1961) s-a născut și și-a făcut studiile medii la Craiova. După absolvirea Școlii de poduri și șosele din București, inginerul G. Constantinescu se face remarcă prin construirea podului de beton armat din Parcul Libertății, consolidarea clădirii Senatului și alte lucrări.

Preocupat de ideea transmiterii puterii mecanice prin medii elastice (fluide în vibrație), ing. Constantinescu efectuează interesante cercetări în țară, iar apoi în Anglia. Aici, în fața unor savanți renumiți ca Raleigh, Lodge, J.J. Thompson, inginerul

român expune noua teorie a sonicității, precum și aplicațiile posibile ale acesteia. Plecând de la unele date cunoscute despre elasticitatea apei, el demonstrează posibilitatea transmiterii, prin unde elastice, în apă, a unor puteri de zeci de kilowați. Concretizarea acestor idei în primul laborator de sonicitate din lume o constituie construirea dispozitivului sonic de tragere prin clice, care îl aduce inventatorului român premiul, medaliile și titlul de presedinte de onoare al Societății inginerilor civili din Anglia.

Motoarele sonice construite sub conducerea inginerului Constantinescu au fost expuse la mai multe expoziții. Inventatorul, dorind să dăruiască poporului român rezultatele muncii sale, a încredințat Academiei Republicii Socialiste România o bună parte din lucrările sale, continuată și dezvoltată în prezent de un colectiv condus de prof. dr. docent Matei Marinescu, membru corespondent al Academiei.

cu patru milenii înaintea erei noastre

«Aș dori să știu ce este așa-zisa civilizație cretană?»
Mihaela MANU
Cimpulung-Muscel

Răspunde prof. univ. RADU VULPE, doctor docent în științe, consultant științific la Institutul de arheologie al Academiei Republicii Socialiste România.

Vestita civilizație clasică elenă n-a fost cea mai veche din Grecia. Cu mii de ani mai înainte fusese precedată de *civilizația cretană*, numită astfel fiindcă s-a născut și s-a dezvoltat în insula Creta. I se mai spune și *mimoică*, după numele regelui cretan Minos, a cărui amintire s-a păstrat, sub forme legendare, în tradițiile elenilor de mai târziu. A fost una din cele mai vechi civilizații superioare din lume și cea dintâi care a apărut în mijlocul Mediteranei și în aria Europei. S-a format în cursul milenului al patrulea i.e.n. prin evoluția formelor de viață ale unei populații neolitice de marinari și plugari mediteraneeni, ageri, între-prinzători, hamici, inestruși deopotrivă cu un spirit practic constructiv și cu un simț artistic înăscut. Limba acestor străvechi locuitori ai Cretei nu e cunoscută. Civilizația cretană, prin excelență maritimă, prezintă caracter profund original. A fost reconstituită numai pe baza resturilor arheologice. În anul 1900, savantul englez Arthur Evans, făcând săpături sistematice la Cnossos, un important oraș antic din interiorul insulei, a scos la lumină ruinele unui palat întins și complicat, de un tip cu totul inedit, cu nenumărate camere, coridoare, curți interioare, depozite de provizii, dependințe confortabile, canale, cu coloane de o formă ciudată: subțindu-se de la capitel spre

bază, cu pereți acoperiți de stucuri și fresce admirabile. În bogatul inventar scos din săpături predomină ceramica de o tehnică superioară, pictată cu splendide motive inspirate din natură. De asemenea s-au găsit delicate statuete și plăci de faianță smălțuită, reprezentând chipuri de oameni și de animale, geme sculptate cu scene de cult, giuvaeruri de aur și de argint, precum și numeroase plăci de lut acoperite cu scrisuri enigmatice. Costumele femeilor, redată în imagini plastice, denotă multă eleganță. Artă cretanilor se caracterizează printr-o îndrăzneță fantezie creatoare, o subtilă preferință pentru aspectele gingașe și vioale ale naturii, de dragoste exuberantă de viață și de mișcare. Descoperirile de la Cnossos au făcut senzație la timpul lor și au fost completate prin cercetări în numeroase alte locuri din insulă, ca Phaistos, Gurnia, Haghia, Triada, Mochlos etc. Civilizația cretană a durat cam vreo două milenii, între anii 3400 și 1200 i.e.n. Epoca sa de apogeu se înregistrează după anul 2000 și cu deosebire în jurul anului 1450 i.e.n., când Creta devenise centrul unei puternice și întinse talasocrații, dominând toată Egeea și Grecia continentală. Această hegemonie a fost nimicită de o invazie a aheilor, strămoșii grecilor, care au ocupat Creta și au preluat elementele vechii civilizații, continuând-o în formele faimei *miseniene* (după cetatea Mycenae, centrul alicic cîntat de Homer). Prin sec. XII i.e.n. invazia doriencilor, nude mai înapoiate ale aheilor, a curmat definitiv evoluția civilizației cretano-miceniene. Din conștientizarea noilor veniți cu populațiile locale anterioare se va naște poporul elen, a cărui civilizație clasică, ce se va forma cu secole mai târziu, va urca pe culmi și mai înalte decît cea cretană.

o voce de aur

«M-ar interesa câteva date despre marele tenor suedez Jussi Björling»

Lazarina CONSTANTIN
București

Răspunde ADA BRUMARU, muzicolog.

Jussi Björling (Iohann Ionathan), unul dintre cei mai mari cîntăreți contemporani, s-a născut la Stora Tuna, în Suedia, în anul 1911. Cîntul era o tradiție a familiei sale, astfel că din cea mai fragedă vîrstă este inițiat în arta vocală. Împreună cu tatăl său, David, și frații săi — Olle și Gösta — formează un cvartet, care în anul 1919 susține

care se învecinau tonurile delicate, moi, cu acelea metalice, de forță și vigoare. Stilul și muzicalitatea lui erau impecabile. De aceea Björling a abordat un repertoriu imens și variat. S-a spus pe bună dreptate că are flacăra și forța unui tenor italian și sobrietatea interpretului de școală germană. Într-adevăr, arta lui Björling lega acești doi poli extremi în materie de stil vocal. El a fost un cîntăreț mozartian excelent, după cum înregistrările sale, în repertoriul italian, îl dezvăluie ca pe un reprezentant de predicție al acestui stil. Fiește, astfel de rezultate artistice se susțineau pe o tehnică stăpînită și condusă cu mare inteligență.

Dintre înregistrările lui pe discuri HMV și RCA cităm: operele integrale «Aida», «Madame Butterfly», «Rigoletto», «Boema», «Tosca», «Cavaleria rusticana», «Manon Lescaut». În 1945, Jussi Björling a publicat la Stockholm o autobiografie intitulată, în limba suedeză, «Med bagaget i strupen».

pe scurt

Rodica Popescu, Pitești: 1) «Cerneală simpatică» este considerată orice substanță chimică care, utilizată la scris, nu lasă urme vizibile pe hîrtie — textul devenind vizibil numai după tratarea hîrtiei respective cu un agent fizic (căldură, de ex.) sau unul chimic (un acid, un solvent etc.). De ce devine vizibil scrisul sub acțiunea unui asemenea agent? Sinteti elevă în clasa a XI-a, ați studiat și fizica și chimia — vă e deci ușor să înțelegeți. Se știe, de pildă, că clorura de cobalt, deși e transparentă, capătă o culoare închisă dacă este supusă unei temperaturi mai ridicată. Ca atare, o soluție de clorură de cobalt, folosită la scris, nu lasă în urma penitei nici un semn vizibil pe hîrtie; încălzind însă fosia de hîrtie respectivă, scrisul apare imediat. Alte substanțe provoacă reacții cînd sint combinate cu acizii conținuți în zeama de lămie, de exemplu, făcînd să devină vizibil textul scris cu «cerneală simpatică». 2) Despre Kalidasa vom publica un articol separat.

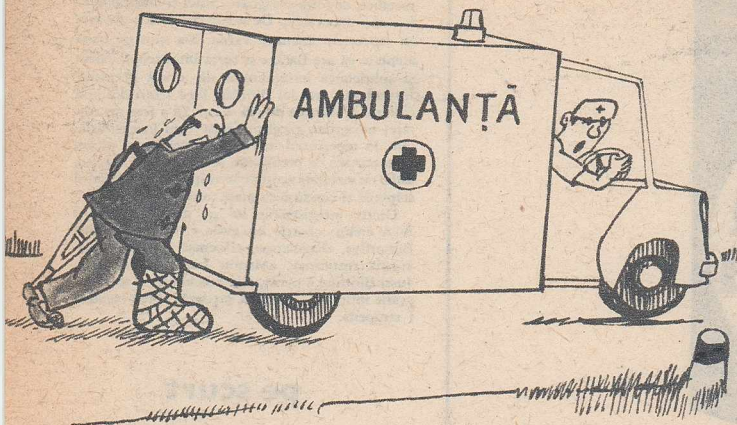
Ionel Codrin, Brad: 1) Dan Spătaru este profesor de educație fizică (specialitatea: fotbal) și are 26 de ani; Horia Moculescu, conducător de formație muzicală, are aceeași etate. 2) Sarita Montiel nu e nici un fel de printesă, ci — așa cum o cunoaștem — actriță de film și cîntăreață. Cîți ani are? Regretăm, dar nu văm putea spune, întrucît ea nu-și face cunoscută vîrsta; în cîteva reviste străine au apărut diferite versiuni al căror ecou nu dorim să ne facem. 3) Cuvîntul «tabu» este de origine polineziană. Printre triburile din Polinezia domnește credința că anumite lucruri sau ființe considerate «sfinte» nu pot fi atinse de mîna omului, un cit de mic contact cu tînjetele sau obiectele «tabu» avînd drept urmare mari nenorociri. Cuvîntul a pătruns în toate limbile lumii, căpătînd un sens figurativ: o persoană, un obiect, o problemă pe care cineva le socotește mai presus de orice critică, a căror discuție este interzisă, sint considerate «tabu».

Florin Cucu, Tirgoviște: 1) Există în țară și lucrări ale lui Brăncuși care nu figurează printre cele 130 de opere pe care le amintim. Așa, de exemplu, un studiu al său — avînd mare valoare ca document — se află la Institutul de artă plastică «Nicolae Grigorescu» din București, iar la Buzău există un monument funerar sculptat de Brăncuși. Nu e exclus ca asemenea lucrări să mai existe și în alte culturi ale țării. Așa că nu putem afirma că se cunoaște tot ce ne-a rămas de la marele nostru sculptor. Dintre operele lui cunoscute pe plan mondial aflate la noi, menționăm cele aflate la Muzeul Republicii Socialiste România, la Muzeul din Craiova, precum și ansamblurile sculpturale din Tg. Jiu. 2) Despre Paul de Alep am mai dat un răspuns, tot la rubrica «Pe scurt» («Flacăra» nr. 30 din 23 iulie a.c.). 3) Editura pentru literatură: bd. Ana Ipătescu 39, nr. 30 Decembrie, București.

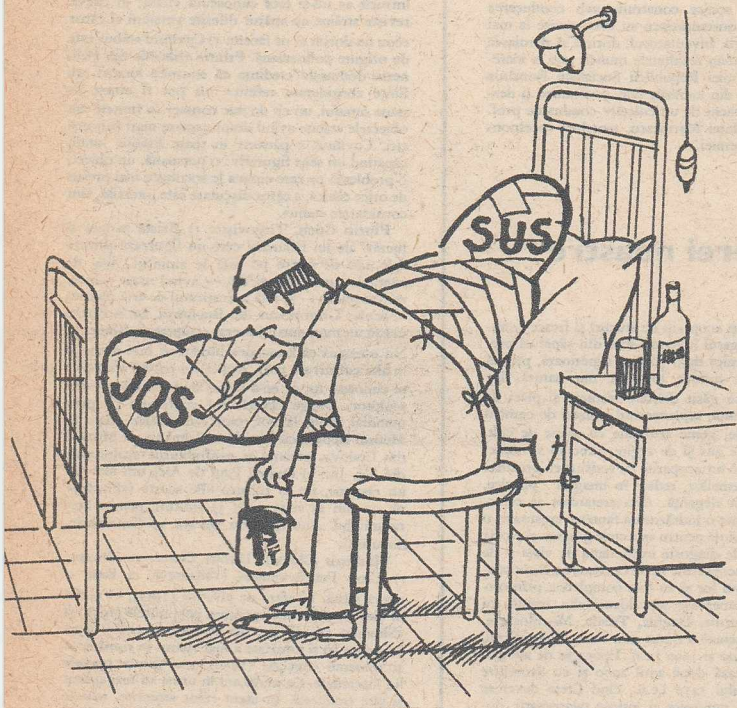
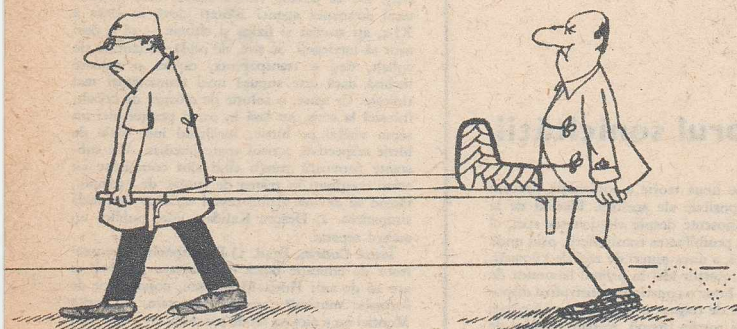
Vladimir Ciocan, Izvoru Dulce, m. Buzău: 1) Lion Feuchtwanger (1884-1958) a lăsat o operă vastă. În afară de «Goya» (1951), «Vulpie în vie» (1948), «Întrepleciunea nebulului» (1952) și «Simone» (1945) pe care le cunoașteți, în urmă cu vreo an și jumătate a mai apărut în românește și romanul «Succes» (1930), una dintre operele lui însemnate. Cu mulți ani în urmă au mai apărut și alte traduceri. În afara celor amintite, marele romancier realist critic și umanist german a lăsat literaturii următoarele opere: «Singularități» (schite-1903), «Mici drame» (1905-1906), «Dumnezeul de lut» (primul său roman — 1910), «Prizonier de război» (eseu — 1918), «Thomas Wenda» și «Printesa slută» (romane 1910-1923). După primul război mondial începe seria marilor sale romane: trilogia «Sala de așteptare» (cuprinzînd romanele «Succes», «Familia Oppermann» și «Exib», respectiv în anii 1930, 1934 și 1940), apoi trilogia antică «Războiul evreilor», «Falsul Nero» și «Venii-a ziuă» (respectiv în anii 1942, 1936 și 1942), eseul «Diavolul în Franța» și pamphletul «Franța neprimitoare» (respectiv 1941 și 1943). După război, în afara celor 4 opere pe care le cunoașteți, mai publică romanele: «Evreica din Toledo» (1955), «Frații Lautensack» (1956) și «Jehpta și fiica ei» (1957). 2) Dintre propunerile de coperte pe care ni le faceți am reținut pe aceea de a publica un portret al solistei de muzică ușoară Pomplia Stoian; va apărea în cîteva săptămîni.

Ion Selaru, Petroșani: 1) Antichitatea a consacrat — mai ales prin Jocurile Olimpice — mulți atleți celebri. Dintre aceștia, cel mai cu venerație era pomenit numele lui Corobos, cîștigătorul primei olimplade (776 i.e.n.). Nu văm putea da însă date certe despre el: istoria nu le-a păstrat. 2) Despre combustibilii folosiți la avioanele cu reacție și la rachete am mai scris; totuși văm promiteam să mai revenim cu un articol special pe această temă.

V. SILVIAN

— Împingeți mai tare, vă rog!

POVEȘTEA VORBEI

ceva despre vedetele de altădată

Povestea vedetelor arată că, înainte de a se bucura de zgomotoasa celebritate de astăzi, persoanele cunoscute sub acest nume aduceau servicii prețioase armatei, în exercițiul funcției lor de... sentinela! Acum trei sute de ani, vedette avea în franceză accepțiunea de «sentinelă călare». Vedette provine din cuvântul italian *vedetta*, care însemna pe atunci (de fapt, sensul mai apare în italienește și astăzi) «post de observație», deci nu se referea la persoane, ci la locul unde erau instalate sentințele. Din același cuvânt *vedetta* provine și *vedette* (în franceză), *vedetă* (în românește) ca denumire a unei nave mici, a cărei funcție a fost inițial să patruleze în apropierea litoralului, deci era tot un post de observație.

Pînă aici totul se explică fără dificultate, dar rămîne să înțelegem cum s-a putut ca vedette să-și deplaseze sensul de la sentinela la... actori. Pentru aceasta e necesar să amintim de expresia franceză *mettre en vedette*, adică «a scoate în relief, a pune în evidență», textual «a înălța, a ridica pe cineva într-un post de observație». Expresia citată apare la începutul secolului trecut cu referire la afișele teatrelor: «a scrie numele unor actori cu litere mai mari». Abia la sfîrșitul secolului avem primele atestări ale cuvîntului *vedette* cu sensul de azi: actor al cărui nume e tipărit pe afișe cu litere de o șchioapă — și de aici actor care joacă roluri principale, actor de mare celebritate și popularitate.

Sorin STATI

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

păsări

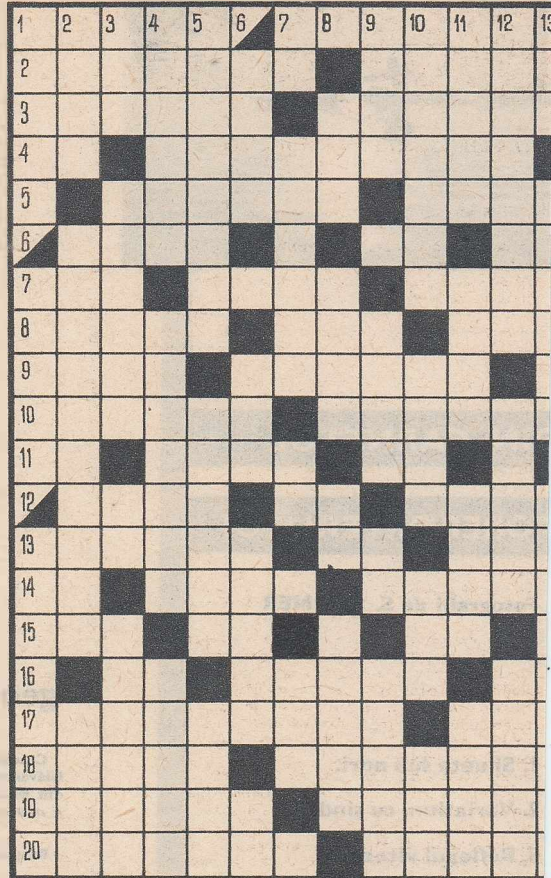
ORIZONTAL: 1) Pasăre migratoare cu gîtul și picioarele lungi — Păsări. 2) Se înmulțesc prin ouă — Fibră sintetică. 3) Mici păsări cîntătoare cu pene galbene — Avare. 4) Oală — Păsări călătoare cu coada despicată. 5) Pasăre de mărimea unui porumbel, cu carnea foarte gustoasă (pl.) — Acela. 6) Gaiță (fig.) — Strigătul gîștei — Articol. 7) Buruiană — Exclamație care însoțește o săritură — Aduc ploaia. 8) Pasăre de pradă — Aici — Prefix medical. 9) Un cunoscut... pitpalac — Pasăre cu penaj negru, mai mică decît corbul. 10) Deosebit — Păsări de baltă cu picioare lungi și cu smoc de pene pe cap. 11) Jean Ionescu — Păsări singuratice — Posed. 12) Șiretlic — Campion — Gîrlă de chefal. 13) Situat — Plantă textilă — Lichid potabil. 14) Măsură agrară — Specie de ciine sălbatic care în ultimii ani s-a acclimatizat și în Delta Dunării — Locul în care te-ai născut. 15) Insulă în apropierea Irlandei — Pomadă — Rea! 16) Semi-oval! — Pasăre călătoare din ordinul picioroangelor — Punte! 17) Ordin de păsări al cărui tip principal este găina — Prefix... al vieții. 18) Specie de papagal sud-american, cu aripi mari, viu colorate — Ca o curcă plouată (fem.). 19) Păsări de baltă cu pene negre — Sol. 20) La început — Hapuri neplăcute.

VERTICAL: 1) Anunță sosirea zorilor — Totalitatea penelor unei păsări — Magnetofonul păsărilor (pl.). 2) Ca un ou — Care ciripesc — Anin. 3) Rang (od.) — Trăsură ușoară — Curse! — Fără pene (pl.). 4) Fiert

Cotofane (dim.) — Introdus. 5) Rara avis! — Pasăre exotică cu ciocul mare (pl.) — Feciori (reg.). 6) Coastă — Casa de Economii și Consumațiuni — Desagă — Din sa. 7) Primele vocale — Păsări de stepă, vînat foarte valoros, ocrotite prin lege — Poftește — În joacă! 8) Piron — În formă de ac — Conjunție — Se folosesc la prăjituri. 9) Stat asiatic — Pri veste — Bine! — Ciorbă (reg.). 10) Pasăre din Delta Dunării, cu ciocul lung și elastic — Viermi — Papagal

— Orașul etern, pe care gîștele l-au salvat de la distrugere (od.). 11) Gloanțe folosite la vînatul păsărilor — Calif arab — Pasăre de curte și de baltă — A repeta. 12) Ascut cuțitele — Secundă — Brutar (od.). 13) Vine seara pe la gene — Plantă numită și laptele-cucului (pl.) — Păsări migratoare.

Cuvinte mai puțin cunoscute: OL, ERIC, ENOT, PIG, ARARA, CIN, RIM, OMAR, PITAR, ALIOR

dezlegarea jocului «ESTIVALĂ», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) CANICULA — TRAC. 2) AMABILI — GOALA. 3) LOVIRI — CUPTOR. 4) ORASE — SILI — EB. 5) RE — ISTOVITA — U. 6) IZA — IULIE — BON. 7) IADA — RAC — CUVÉ. 8) TEMPERATURI. 9) RACEALA — AVIDE. 10) E — USCA — CRITIC. 11) FRATE — PIAN — U.U. 12) RATE — FRUNTE — A. 13) AC — CORALI — PAT. 14) CHA — LEFI — PIRO. 15) TERMIC — NAL — SR. 16) ATERMAN — PIPA. 17) RA — EPRUBETA — G. 18) A — TAIERE — APAR. 19) BANC — ICI — INA. 20) VAPAIE — IOANID.

OMUL ZBURĂTOR...

...nu evoluează numai în paginile romanelor științifico-fantastice, ci și pe stadioane, unde poate fi admirat de sportivi. În fotografia noastră, Gordon Yeager face o demonstrație pe stadionul britanic Brands Hatch, cu aparatul său Rocket Belt. Construit pe principiul motoarelor cu reacție, aparatul poate fi cu ușurință atașat la centură. Performanța este remarcabilă, dar are un singur dezavantaj: nu durează decît 21 de secunde. După care, zburătorul redevine... pedestru, pentru «alimentare».

SALONUL DE LA GENEVA

Și în acest an reputația tradițională de cea mai bine organizată expoziție de automobile din țările neproducătoare a fost confirmată: 1 178 de uzine și firme diferite din 22 de țări au expus 74 de mărci de autoturisme, vehicule comerciale și utilitare, accesorii, piese de schimb, utilaje pentru construcția și întreținerea drumurilor, instalații pentru garaje, aparataj pentru semnalizare etc. Suprafața totală ocupată de exponate: 41 000 m².

Spre deosebire de alți ani, salonul de la Geneva nu a adus noutăți deosebite. Noul tip Peugeot 204 promis pentru data deschiderii nu a fost prezentat și nici tipurile noi de Fiat 1300/1400 pe care le finisează uzinele din Torino n-au putut fi văzute. În afară de noul tip 1100 R în două variante (berlină și familială), uzinele Fiat au prezentat, ca ultimă noutate, un 850 cu transmisie semiautomată. Acest sistem, alcătuit dintr-un convertizor hidraulic de cuplare și ambreiaj cu comandă hidraulică, funcționează în același sistem cu cel existent la Simca 1000. Diferența constă în faptul că Fiat 850 menține o cutie cu 4 viteze, în timp ce Simca are doar 3 viteze.

Noi perfecționări, lipsite însă de importanță, au fost prezentate la tipurile mici de turisme de clasa 1150 cm³, care continuă să fie, atât ca accesibilitate de preț cât și ca manevrabilitate și ușurință de parcare și garare, preferatele pieței automobilului în Europa. Așa se explică faptul că tipurile de Audi, Austin, Morris de 1100 cm³ încearcă să concureze mărcile cu tradiție în producția acestui tip: Fiat, Simca, Volkswagen.

În ceea ce privește caroseria, este de remarcă un singur model de sport «Saab» din masă plastică. Prevăderea inițială a multor specialiști, care au negat valabilitatea utilizării în exterior a masei plastice, s-a confirmat. În schimb în interior se constată o tot mai largă gamă de folosire a materialelor sintetice care satisfac, atât ca rezistență și estetică, cât și ca funcționalitate.

Numărul mare de tipuri de turisme în transmisie automată și semiautomată construite special sau adaptate indică o preferință tot mai accentuată a unui procent important de posesori de autovehicule de a elimina operația destul de complicată a schimbărilor de viteze, care în condițiile circulației orașului modern este foarte frecventă și distrage atenția.

O altă caracteristică interesantă care apare vizibilă la salonul de la Geneva o constituie revenirea modelului automobilelor de sport, decaportabile, în general de 2 locuri și de mare viteză. Așa-numitele «spider» sînt produse în serie din ce în ce mai mare și există tendința, pentru prima dată din anii 1936-1938, ca puterea de tracțiune a tipurilor «Alpine» și «Matra», mașini de sport de mare viteză, să determine o sporire substanțială a producției acestora.

Ing. V. IOANID

SFATURI PRACTICE

1. Noaptea, la încrucișări de drumuri și la intersecții este util să observați atent efectul de reflectare a luminilor pe mașinile ce merg în fața dv. Aceasta vă poate semnala venirea unei alte mașini dintr-un drum sau dintr-o stradă laterală.

2. Noaptea, la intrarea într-o serpentină, treceți totdeauna pe faza scurtă. Numai astfel veți putea observa imediat lumina unei mașini care vine din sens opus. Mergînd cu faza lungă, lumina dv. va acoperi lumina vehiculului ce vine din față și nu-l veți putea observa din timp. De altfel numai faza scurtă luminează bine o curbă foarte strînsă.

3. Mașina dv. este foarte încărcată sau traccată o remorcă. În timpul urcușului, dintr-un motiv sau altul, sînteți nevoiți să opriri pe o pantă mai înclinată (peste 15%). Într-o asemenea situație, un ajutor prețios pentru pornire este o cală de lemn, tăiată în formă de triunghi, lată cit cauciucurile mașinii, de care prindeți o sfoară de 2-3 metri lungime. Așezați cala sub una din roțile din spate. După pornirea mult ușurată prin acest sistem persoana de lângă dv. va trage cu ajutorul sforii cala, prin geam în mașină. Brațul întins lateral oferă suficiență siguranță pentru a nu zgria carosiera automobilului.

4. Vă roagă un alt conducător să-l împingă pentru pornirea mașinii sale. Nu uitați să puneți buretele dv. și al celui alt conducător între barele celor două mașini! Iar dacă preferați să-l remorcați pentru același motiv, intercalați între mașina dv. și cablul de remorcă o cameră de rezervă. Ea va lucra ca un foarte eficace amortizor de șocuri.

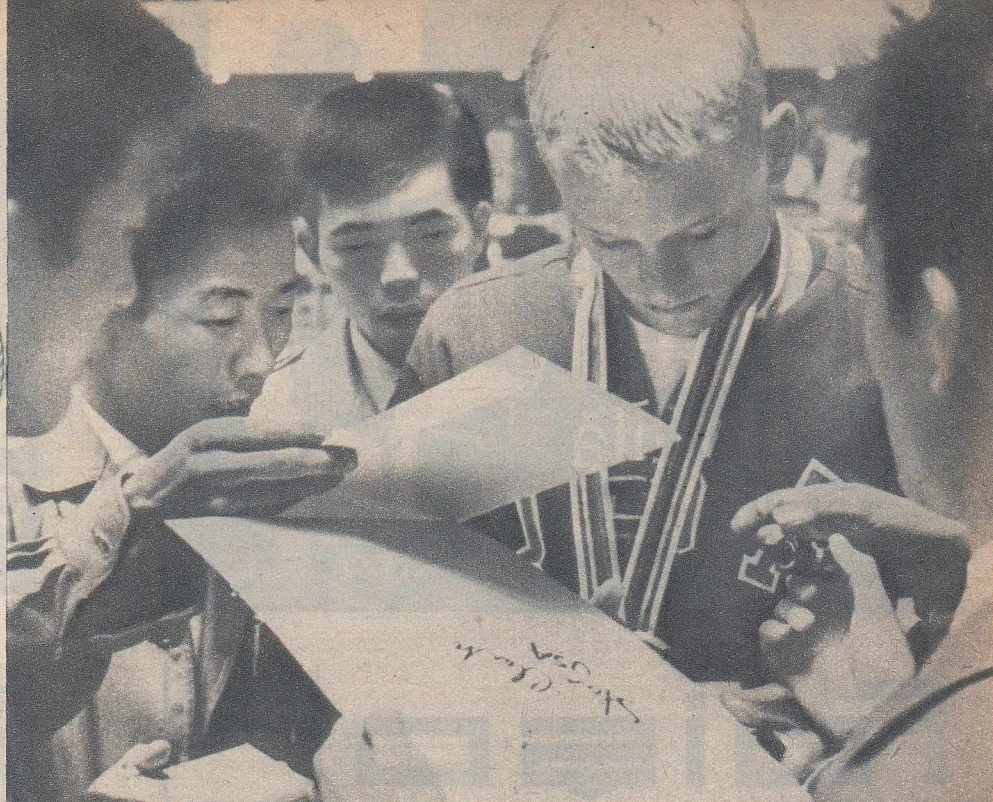
5. Cînd sînteți posesorul unui Trabant 600 sau 60T nu aveți nevoie de o antenă specială exterioară pentru radioul de mașină. Acoperișul fiind din plastic, este suficient să fixați în interiorul mașinii, între acoperiș și capitonajele laterale, o liță de antenă sau chiar un fir izolat.

6. Dacă spălați singur mașina vă puteți servi foarte bine la curățatul roților, interiorului de aripi și șasiu de o perie de plastic, ce se poate racorda la furtunul de spălat. Aceste perii se găsesc în comerț pentru spălarea borcanelor și vaselor de bucătărie.

F. BRANDRUP

a
doua
carieră
a
lui

Autografe, la Tokio.

schollander

Nu mult după ce la Tokio a colecționat 4 medalii de aur (100 și 400 m liber, 4x100 și 4x200 m liber), stabilind totodată 4 recorduri olimpice și 3 mondiale, Don Schollander și-a intrerupt brusc șirul extenuant de demonstrații, concursuri și recepții. După accidentul de la Berna cauzat de o gravă mononucleoză, a urmat o perioadă de totală inactivitate. Cariera începută sub auspiciile celebrității se va curma oare așa de repede?, se întrebau toți iubitorii natației.

Și «Owens al înotului» sau «zeul blond», cum era alintat adolescentul Don, avea să răspundă peste 7 luni: în preajma acestei primăveri, Don a participat oficial la întrecerea dintre echipa Universității Yale și cea a marinei, apărînd culorile universității unde învață. Pentru a putea face însă parte din echipă, Schollander a trebuit să-și dea examenul de sfîrșit de an, astfel încît studiul a premers antrenamentului.

Reintrarea a fost senzațională. Antrenorul său M. Moriarty n-a vrut să-l solicite prea mult cu acest prilej, nefiind pare-se de acord cu metoda «spartană» a antrenorului «olimpicilor» americani, Counsilmans, bazată pe «durere, istovire, suferință». De aceea l-a înscris doar la probele de 4x100 yarzi liber și mixt. Măsură de precauție de a cărei reușită însuși Schollander se indoia. «Cînd m-am suit pe bloc-start, declara apoi înotătorul american, am avut o strîngere de inimă. Cred că eram mai emoțional decît la startul finalei olimpice de 100 m liber de la Tokio...» Tînărul campion olimpic lupta acum în primul rînd cu sine însuși. Și totul a ieșit bine: suplețea și forța dovedite în toamna lui '64 în piscina Gimnaziului național din Tokio se vedeau intacte în primăvara lui '66 în bazinul Universității Yale. Fiind ultimul schimb la 4x100 yarzi mixt, Don a trebuit să remonteze un handicap de 6 m pentru a aduce victoria echipei. Rezultatul său — 46"6 reflecta o bună pre-

gătire fizică și tehnică (Schollander, de altfel, a fost recunoscut la Tokio ca singurul tehnician din totul înotătorilor americani la probele de stil liber). Dar reintrarea a dovedit, mai ales, marea poftă de concurs a campionului. După concurs, Don a declarat: «...pot să zic că boala a fost în favoarea mea. După J.O. am voiajat mult, am participat la multe recepții. Eram sătul de natație și gata să abandonez. Cele 7 luni mi-au permis însă să reflectez».

Și rezultatul? Reîntoarcerea la prima dragoste, cu aceeași pasiune, dublată însă de rațiune. Zilnic, două ore și jumătate de antrenament de o mare intensitate. Dar nimic mai mult: «Cînd sînt în piscină mă concentrez atît cît durează proba. Apoi nu mă mai gîndesc de loc la ea. Vreau să mă bucur de viață și de familie». Proiectele sale imediate: participarea în această vară la campionatele de natație în aer liber ale S.U.A. (în probele sale favorite: 200 și 400 m liber). Apoi în toamnă, la jumătatea perioadei interolimpice să înoate în Mexic (pregătindu-se, ia printre altele și lecții de limba spaniolă) pentru a se acomoda cu condițiile viitoareii olimpiade. Iată și un prim rezultat al acestor «proiecte»: recent la Los Angeles, Schollander a stabilit un nou record mondial în proba de 200 m liber — 1:57,2. Și desigur că proiectul său de perspectivă devine astfel evident: să-și apere cu succes titlurile în 1968. De altfel în această privință antrenorul său este foarte optimist: «Don poate obține la Mexic patru medalii de aur, pentru că potențialul său este nelimitat».

La 18 ani, cvadruplu campion olimpic, Don Schollander își începe la 20 de ani a doua carieră sportivă pe care o speră la fel de glorioasă ca prima.

P. SLĂVESCU

COLȚUL GOSPODINEI: INVITAȚIE LA PICNIC

Sîntem în plină vară. Anotimp ce pretinde odihnă în aer liber, plimbări în afară de oras, ceasuri de liniște deplină într-un luminis de pădure.

Vă facem deci invitația la o masă pe iarbă verde.

În ajun vom pregăti sunchă, friptură rece de porc sau de pasăre, ouă fierte tari — pe care le vom curăța de coajă și le vom înveli în foi de salată verde. Ouăle sînt un aliment complet și ușor de pregătit. Și cum drumetețul are poftă de mîncare și mîncîncă bine, să nu uităm brînză: albă, cașcaval sau topită — după preferință; un tub de unt proaspăt va completa nevoia de calorii, o cutie de biscuiți, pe care îi vom asorta la alegere, un pachet de ciocolată, un coșuleț sau o cutie du fructe — căci vitaminele contribuie în mod deosebit la întreținerea unei bune condiții fizice.

Și fie că vom pleca cu mașina proprie sau a prietenilor, fie că vom călători cu autobuzele sau cu trenul, să nu uităm să luăm o pătură, o față de masă (de preferință din material plastic) și încă ceva foarte important: citeva pungi mari de hîrtie în care vom strînge resturile mesei (hîrtii grase, coji, cutii etc.). Asta în scopul de a lăsa curat locul în urma noastră.

Pregătim un decapsulator, deschizătorul pentru cuțile de conserve (conservele sînt un bun prieten al drumeteșului), un tirbușon, un cuțit, citeva pahare de plastic, servețele de hîrtie.

Dacă vrem ca piinea să fie foarte proaspătă, o cumpărăm în ceasul plecării și o punem într-o pungă de plastic.

Pe drum. Locul ideal pentru popas se află în general «puțin mai departe». Se găsește întotdeauna cineva care știe un asemenea loc. Noi nu vom căuta acest loc ideal de popas, totuși îl vom alege cu grijă. Vom evita marginea șoselei — e periculoasă și neidihnitoare. Vom evita — mai ales dacă am luat și copii cu noi — vecinătatea livezilor. Fructele ar fi o permanentă ispită pentru ei iar liniștea noastră și sănătatea lor ar fi în primejdie.

Vom poposi într-un luminis, de pădure, unde ne vom putea bucura de liniște deplină, sau pe malul unei ape, unde vom putea face și plajă.

Cu puțină îndemînare ne vom îmbogăți bucuria popasului improvizînd o frigider, la care vom rumeni un pui sau frigărui dinainte pregătite.

Adunatul vreascurilor, aprinsul și întreținutul focului sînt un divertisment în plus. Focul acesta are puteri magice: sporește voia bună, face mai prietenos locul de popas, îmbogățește decorul natural.

Așadar, vom căuta o vergea de lemn în care vom înfige carnea spre a o frige deasupra jericului. Sprijinim vergeaua pe două crăcane cam de 50 cm înălțime, bine înfipite în pămînt.

Carnea se va rumeni sfîrșind, nările se vor dilata, apetitul va spori.

Nu vom pleca înainte de a fi incredințați că focul este bine stîns.

Pe scurt. Oul e un bun tovarăș de drum: ca să le fierbem tari, adăugăm în apa de fiert o linguriță de sare, iar cu un ac străpungem coaja la capătul gros al oului. Nu vor mai crăpa la fiert. Un ou mîncat dimineață — cînd secreția de bilă este mare — se digeră ușor și se asimilează aproape complet.

Carnea. Friptura se păstrează întreagă în frigider, bine învelită în celofan. Se taie felii înainte de a fi pusă în sacul de voiaj.

Salata verde, roșiile sau ardeii grași se spală din ajun (ardeilor li se scot cotoarele), se scurg de apă și se păstrează în pungi de plastic în frigider.

Brînzeturile nu se țin în frigider din pricina mirosului pe care îl degajă și fiindcă își vor pierde o parte din gust. Se pun la răcoare, învelite în pergament sau în ambalajul original.

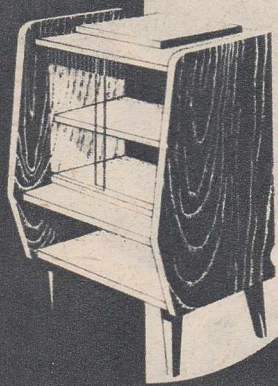
Cafeaua. Un termos cu cafea fierbinte pregătită în ceasul plecării vă va face o plăcere deosebită.

Ultimele sfaturi. Nu luați decît riguros strictul necesar. Înainte de întoarcere, dacă vreți să ardeți o parte din hîrtii, faceți-o cu grijă. În nici un caz nu incredințați copiii! această treabă. Vor fi îndeajuns de amuzați uitîndu-se la foc.

Olimpia ȘTEFĂNESCU

masă pentru televizor

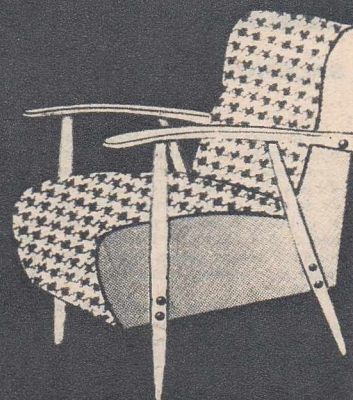
harghita
utilă
estetică

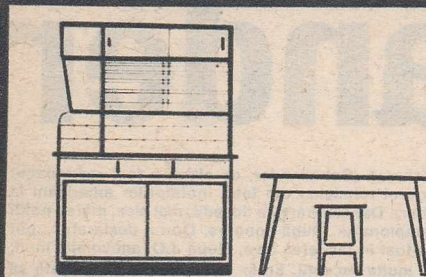
FOTOLIU

**solid
confortabil**

Foisor bucătăria

compusă din:
**D U L A P
M A S Ă
3 TABURETE**

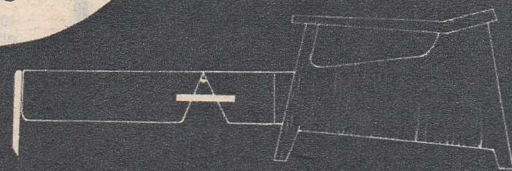
REZISTENȚĂ - PRACTICĂ

FOTOLIU - PAT

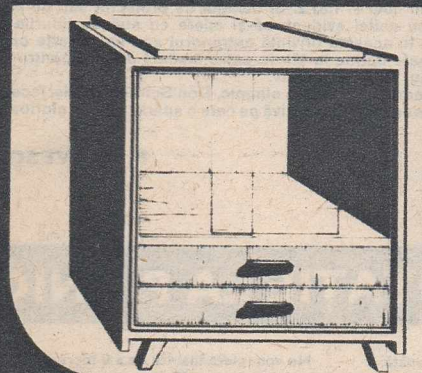
*modern
rezistent*

brates

masă pentru televizor

fantezia

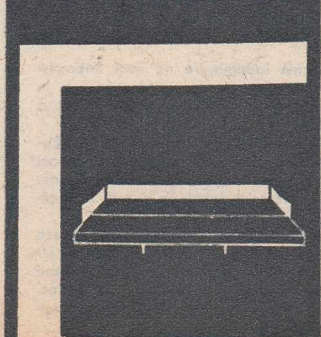
ieftină
solidă

Produse realizate
de întreprinderile
Ministerului
Economiei Forestiere.
De vânzare
la toate
unitățile de specialitate
ale comerțului de stat
și cooperatist.

canapeaua
elegantă

extensa

extensibilă

fotoliul nehoiul

modern

me-
men-
to

carte

■ Nu-i lipsită de interes cartea lui D. Berciu despre Zorile Istoriei în Carpați și la Dunăre, apărută în colecția „Pagini din istoria patriei” a Editurii științifice. Este un tur de orizont, relativ elegant și bine documentat, asupra culturilor străvechi care au apărut și s-au dezvoltat pe teritoriul țării noastre.

■ Cîteva volumașe pentru iubitorii cinematografului: celebra Marlene Dietrich este excelent prezentată în succinta carte a lui D. I. Suchianu apărută în „Biblioteca cineaștilor” a Editurii Meridiane. Westernul face obiectul cărții lui Iordan Chimet, apărută în aceeași colecție. În fine, tot acolo s-a tipărit o bună carte de prezentare „din avion” referitoare la Cinematografia japoneză de Ervin Voiculescu.

■ Un bun studiu de ansamblu — primul mai amplu, de altfel, despre opera marelui nostru sculptor Gh. D. Anghel — constituie cartea pe care Petru Comarnescu o publică la Editura Meridiane. Ilustrată cu 38 de reproduceri (păcat că nuda de la nr. 24 e secționată, răpindu-i-se monumentalitatea de ansamblu), însoțită de o serie de note și de o succintă cronologie (de ce nu s-a dat undeva și o fotografie a frumosului chip al artistului?), scrierea va contribui totodată și la mai buna cunoaștere a acestui inegalabil sculptor.

■ Notabilă și instructivă cartea lui V. V. Toneanu despre tatăl său, actorul Vasile Toneanu, un artist multilateral înzestrat (a cîntat operetă, a scris teatru etc.).

■ Cunoscută de toată lumea, **Columna lui Traian** are acum o carte accesibilă și necesară. C. Daicovicu și H. Daicovicu sînt autorii ei (studiu și 74 ilustrații — Editura Meridiane).

■ În colecția „Monumentele patriei noastre” o altă carte binevenită: **Cetatea Sibiului de Nicolae Lupu**, pe care orice vizitator al acestui oraș o poate parcurge cu folos înainte de a porni la drum.

■ Pentru drumeție sînt de reținut și alte apariții recente la Editura Meridiane: micile îndreptare turistice privind **Borsecul** (text de G. Căliman, consultant științific dr. I. Borgovan) și **Tirgu-Mureș** (text Dános Miklos), ambele cu bune reproduceri fotografice; de asemenea, în colecția „Monumente istorice”: **Mănăstirea Bistrița** (text Răzvan Theodorescu, fotografii Gh. Comănescu) și **Mănăstirea Cetățuia** (text N. Grigoraș, fotografii de același), toate la vreme venite.

■ Al doilea volum al Victoriei Ana Tăușan — **Culorile complementare** (Editura pentru Literatură) adîncește profilul acestei poete înzestrate și laborioase.

■ În Editura Academiei a apărut **Cultura Hamangia**, valoroasă lucrare de sinteză a rezultatelor cercetărilor arheologice de la Ceamurlia și Baia-Hamangia unde s-au descoperit urmele unei deosebit de interesante culturi din neolitic.

cinema

John Wayne

■ În nord, spre Alaska. Experiința anterioară a regizorului american Henry Hathaway, aceea de autor de western, nu-și spune prea mult cuvîntul în acest film de aventuri, al cărui eroi ar trebui să se lupte pe viață și pe moarte pentru aurul Alaskăi. Dar filmul uită „goana după aur”, învîrtindu-se în jurul unei destul de nepalpitante povești cu o dispută pentru o femeie. În rolul principal — un neîntrecut interpret al genului western, John Wayne (Hartari) pe care vom avea prilejul să-l revedem, în curînd, în „Diligenta” (a lui John Ford). Parteneri: Stewart Granger, Ernie Kovacs și actrița franceză Capucine.

■ **Albă-ca-Zăpada și cei 7 sal-timbanci** — reîntîlnire atît cu regizorul Kurt Hoffman, autorul spiritualelor „Hanul din Spessart” și „Fantomile din Spessart”, cît și cu o talentată cîntăreață și actriță de comedie: Caterina Valente (Tu ești minunată).

■ **Copiii mării** — încercare ambițioasă dar parțial izbutită de a investiga, pe planuri largi, psihologia unor personaje aflate în situații extreme: sociale (războiul) sau individuale (conștiința vino-

Caterina Valente

văției). Nu sentimentalismul în sine este supărător, ci stîngăcia manevrării lui. Regia: Konstantin Pipinașvili. În distribuție: Lia Eliava, Otar Koberidze, Kote Dausvili.

■ Trei documentare românești ce intrunesc, fiecare în felul lui, calitățile majore ale poeziei, ale informării inteligente, la obiect, și care invită să fie văzute: **Navigatori care dispar** (regia Ion Moscu), **Carnet de schițe** (regia Silvia Armașu), **Insula sclavilor** (regia Virgil Calotescu).

■ Merită să fie văzut filmul animat al pictorului Sabin Bălașa: **Picătura** (după un scenariu de Marin Sorescu), distins la Festivalul internațional al filmului de animație de la Mamaia cu premiul pentru cea mai bună grafică animată.

■ Două reluări ce pot menține încă, parțial, interesul iubitorului de film: **Fata lui Bube** (cu Claudia Cardinale) și **Procesul profesorului Wehr** (cu Simone Signoret și Laurence Olivier).

disc

■ **Cella**, una din solistele talentate care ne-au vizitat țara, acompaniată de orchestra Richard Oschandinzky a înregistrat la „Electrecord”: „Les mots que j'entends”; „Il va comme un homme”; „Desafinado” și „Time is on my side” (EDC-671).

■ **Michel Varenne**, împreună cu formația Clyde Borly, cîntă „Toi de la vie”; „Du haut de ton sixième”; „L'auberge de coup-pis” și „Une nouvelle année” pe discul EDC-681.

■ **Carmen de Santana și frații Paco și Luis Serna** (în sfîrșit nu ne mai întîlnim de astă dată cu formații de tipul Los Paraguayos, Los Mexicanos și alții „Los...”) ne oferă un program de muzică spaniolă-pontugheză, de bună calitate. În orice caz, pentru convingere, ascultați: „Porom pom pero”; „Piconero”; „El pescador” sau „Marchina Portuguesa” (EDD-1118).

teatru

■ **Miron Niculescu** în dublă calitate, de regizor și scenograf, a compus, cu bune mijloace artistice, sugerînd stilul epocii, spectacolul cu **Tartuffe** de Molière. Protagonist: Ion Pavelescu. În distribuție mulți tineri: Ruxandra Sireteanu, Ileana Sandu, Dan Tufaru.

■ **Mitică Popescu** a fost jucat la Teatrul de stat din Pitești. În rolul cunoscutului erou al lui Camil Petrescu a apărut C. Zărnescu. Spectacolul viu, cursiv, cu un ritm bun a fost realizat de Mihail Radoslavescu. Compoziții notabile: Ileana Zărnescu, Ion Dumitrescu, Paul Podoleanu, Marin Alexandrescu, Valeriu Buciu, Cornel Poenaru, George Comănescu. Scenografia: Andrei Damaschin.

■ În sfîrșit! Pe Radu Beligan, Sanda Toma (Șeful sectorului suflute), Carmen Stănescu, Dem. Rădulescu, Mihai Fotino (O femeie cu bani), Gr. Vasiliu-Birlic, Silvia Dumitrescu, Coca Andronescu (Tezaurul lui Iustinian) îi vom vedea la grădini în spectacolele respective. Stagiunea estivală se apropie de cea de... toamnă.

Gr. Vasiliu-Birlic

■ Stagiunea viitoare ne rezervă prin titlurile anunțate de teatre și o serie de întîlniri cu piesele românești clasice și dintre cele două războaie. I. L. Caragiale: **O noapte furtunoasă** (Teatrul Notara), **O scrisoare pierdută** (Teatrul de Comedie), **D-ale carnavalului** (Teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra”; Vasile Alecsandri: **Sinziana și Pepelea** (Brăila, Brașov), **Despot Vodă** (Iasi); B. P. Hașdeu: **Răzvan și Vidra** (Piatra-Neamț, Petroșeni și Teatrul Național „I. L. Caragiale”); B. Ștefănescu-Delavrancea: **Viforul** (Galați, Țoțoșani); M. Săulescu: **Săptămîna luminată** (Teatrul Național „I. L. Caragiale”); Al. Kirîțescu: **Nunta din Perugia** (Pitești), **Dictatorul** (Galați); Petre Lucusteanu: **Funcionarul de la Domenii** (Ploiești); Victor Eftimiu: **Cocoșul negru** (Teatrul Național „I. L. Caragiale”); Horia Furtună: **Făt-Frumos** (Sibiu); Camil Petrescu: **Danton** (Teatrul „C. I. Nottara”); Mihail Sebastian: **Insula** (Timișoara); Victor Ion Popa: **Cluta** (Pitești); Mihail Sorbul: **Coriolan Secundus** (Reșița); Mircea Ștefănescu: **Comedia zorilor** (Galați); I. Valjean: **Generația de sacrificiu** (Teatrul Mic); Tudor Mușatescu: **Visul unei nopți de iarnă** (Brăila, Oradea); Ion Luca: **Amon Ra** (Bacău), **Morișca** (Teatrul „B. Delavrancea”); Lucian Blaga: **Cru-ciada copitilor** (Teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra”); **Tulburarea apelor** (Teatrul Național din Cluj); Gh. Ciprian: **Omul cu mirzoaga** (Baia-Mare); Ion Sava: **Lada** (Teatrul Național „I. L. Caragiale”).

plastică

■ **Galeriile din Calea Victoriei: Ion Ținșag**. Pictură de sensibilitate matură, hotărnică într-o înclinare mai puternică spre culoare decît spre formă. „Cring”, „Peisaj”, „Alai de nuntă”, naturile statice sînt construite prin culoare, pictate fervent, generos, într-un fel masiv și gingaș cu o pastă grea, uneori cam vîroasă, și care modelează adesea formele cu anume savoare. Aspră de pictură naiv rustică. Dar în „Toamna”, „Peștera Polovraci” și altele, pasta — multă și vinjoasă — nu mai izbuteste a smulge din magma cromatică sugestia de spațiu și viață, iar imaginile rămîn orchestrări cam greoaie de tonuri, neconvîngătoare. Forța și gustul sînt într-un decalaj care produce inegalitatea expoziției, cu maxime ce arată chemarea puternică a picturii și cu minime ce arată insuficiența discernămintului artistic.

muzică

■ **Ansamblul artistic al armatei populare ungare** întreprinde un turneu în țara noastră. Pe scena Teatrului de vară „Herăstrău” putem vedea și asculta, pînă la 20 august, corul (bărbătesc), orchestra simfonică, cea de muzică populară și corul de balet al acestui renumit ansamblu în rîndurile cărui se numără cîțiva soliști cunoscuți ai operii budapestane.

■ Fără a putea face, deocamdată, alte precizări, putem anunța cititorilor noștri că Remo Germani va concerta din nou la București. Împreună cu el, vom asculta o compatriotă a simpatizantului cîntăreț italian, pe Rebecca, apreciată interpretă de muzică ușoară.

televiziune

DUMINICĂ 14 AUGUST. Așa cum am mai remarcat, noua rubrică „Magazin... duminical” se impune atenției telespectatorilor prin calitate și varietate. Numai să durreze... (18.00) ■ Raveca Săndulescu, Pop Simion și Dumitru Irimescu sînt soliștii de muzică populară prezenți la această ediție a rubricii „Interpretul preferat” (19.10) ■ De la Mamaia se retransmite finala Festivalului și concursului de muzică ușoară (20.00).

MĂRTI 16 AUGUST. O plimbare, cu ajutorul peliculei, prin cele 16 regiuni ale țării. Titlul reportajului: „Realizări” (19.20) ■ 150 de ani de la nașterea lui Ion Ghica sînt aniversați de TV în cadrul unei emisiuni „Memoria caselor” (19.40) ■ „Supraviețuitorii”. Așa cum s-au înfățișat primele serii ale acestui film polițist nu credem că alegerea lui s-a făcut cu maximă exigență (20.00) ■ Filmul românesc „Valurile Dunării” (20.30) ■ O emisiune cu titlul „Muzica a ancorat la Mamaia” pîndind două semnături competente: Radu Anagnoste și Valeriu Lazarov (22.00).

MIERCURI 17 AUGUST. Din sumarul emisiunii de știință: realizări ale științei românești (19.45) ■ Cei care n-au vizitat încă Valea Argeșului sînt invitați cunoscutul rubrici turistice a TV (20.15) ■ Teatru: „A doua dragoste” de Corneliu Leu, cu actori ai Teatrului de stat din Constanța sub conducerea regizorului C. Dinischiotu (20.30).

JOI 18 AUGUST. La munte sau la mare? Asta-i întrebarea... pe care și-o pune Emanoil Valeriu, organizatorul unei anchete pe această temă (20.00) ■ Prezentarea la micul ecran a operii „Pygmalion” de Rameau se bucură de participarea cîtorva voci bune: Martha Kessler, Mireille Constantinescu, Ileana Cotrubă, Vally Niculescu (20.20) ■ Filmul românesc „Camera albă” (21.00).

VINERI 19 AUGUST. Sub titlul „Țara mea e ca o floare” vom asculta o emisiune de cîntec popular de pe plaiurile țării (19.30) ■ O călătorie în Grecia, oferită de „Teleglob” (21.15) ■ Salvadore Adamo, alături de Doina Badea, Margareta Pislaru, Radmila Karaklaici și Constantin Drăghici într-o emisiune „Interpreți de muzică ușoară” (21.45) ■ Trei distinși artiști ai primei noastre scene lirice — Elena Cernei, Marina Crilovici și Dan Iordăchescu — ne oferă un decalaj. Fără îndoială, mult așteptat (22.00).

SÎMBĂTĂ 20 AUGUST. TV își dovedește din nou generozitatea în materie de retransmisii sportive: din R.D.G. vom viziona Campionatul mondial de canoe (17.30) ■ A doua emisiune de teatru a săptămîinii programează piesa lui Vasile Alecsandri „Sinziana și Pepelea” în prelucrarea pentru micul ecran a lui Alecu Popovici. Printre interpreți: Rodica Tapalagă, Dumitru Furdui, Ninetta Gusti, Toma Caragiu, Arcadie Donos ș.a. (21.30).

Vally Niculescu

1

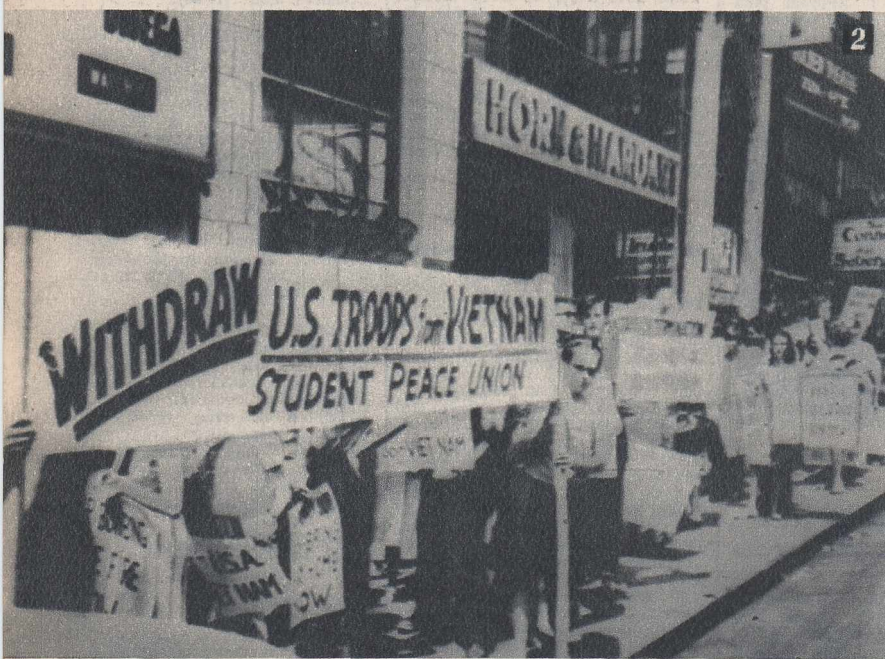
Sub auspiciile Uniunii vietnameze pentru artă și literatură, la Hanoi s-a deschis expoziția intitulată „Arta și literatura sud-vietnameză înfruntând agresiunea americană, luptând pentru salvarea națională”. Expoziția — a cărei intrare v-o prezentăm în fotografia de față — exprimă violentul protest al scriitorilor și artiștilor din Vietnamul de sud împotriva sîngeroasei agresiuni a Statelor Unite.

2

La New York, cu ocazia împlinirii a 21 de ani de la lansarea bombei atomice asupra orașului Hiroșima, peste 25 000 de persoane au luat parte la o uriașă demonstrație împotriva agresiunii americane din Vietnam. Demonstrații purtau pancarte pe care scria: „Retrageți trupele din Vietnam”, „Să înceteze bombardamentele”, „Să se acorde Vietnamului dreptul la autodeterminare”.

3

Și la Roma, mii de luptători pentru pace din Italia au manifestat împotriva escaladării războiului din Vietnam, a crimelor agresorilor americani, purtînd lozinci, pancarte, steaguri ale Republicii Democratice Vietnam și ale Frontului Național de Eliberare.

treptele „escaladării”

Mai întîi au fost dezmințirile. A urmat povestea cu „erorile”. În sfîrșit, Washingtonul a recunoscut cu cinism: aviația americană a bombardat zona demilitarizată din Vietnam. Pește fișia îngustă de 6 mile ce se întinde de-a lungul paralelei 17, bombardierele B-52 au lansat încărcătura lor distrugătoare. „Hotărîrea autorităților americane de a anunța oficial bombardarea zonei demilitarizate înseamnă, după părerea observatorilor, o nouă agravare a conflictului și dispariția treptată a acestei zone” — afirmă agenția France Presse. A fost astfel urcată încă o treaptă primejdioasă a „escaladării”. Washingtonul abandonează formulele diplomatice, renunță la jocul dezmințirilor și al versiunilor incredibile despre „erori de zbor”. Se recunoaște brutal o acțiune care încalcă flagrant acordurile de la Geneva, iar termenii comunicatelor publicate de oficialitățile americane lasă larg deschise porțile pentru extinderea în continuare a agresiunii. Agenția Associated Press transmitea: „La Washington s-a indicat că sporirea efectivelor americane va continua și pe viitor”. În prezent, în Vietnam sînt dislocați 300 000 soldați și ofițeri americani. Într-un viitor apropiat este prevăzută creșterea numărului de militari americani din Vietnamul de sud pînă la 425 000 oameni. Se afirmă că autoritățile americane și-au retras din mai multe zone ale lumii 40 000 experți în materie militară, pentru a-i expedia degrabă pe „frontul din Vietnam”. S.U.A. cheltuiesc anual 13 miliarde dolari pentru aventura lor din Vietnam — și pentru că aceste urlașe sume s-au dovedit inferioare calculelor

„boss”-ilor militari, o alocație suplimentară de 17 400 milioane dolari va completa cheltuielile pentru înarmare. „Rezultatele economice ale escaladării războiului sînt pentru noi o porție suplimentară dintr-o plăcintă grasă” — afirma cu cinism un om de afaceri din California, pe care l-au citat ziarele. Opinia publică, inclusiv cea americană, are însă o altă optică asupra recentelor evenimente din Vietnam, în care vede „o porție suplimentară” de primejdii incalculabile pentru pacea în Asia de sud-est și în lumea întreagă.

Amatorii de „plăcinte grase” împing politica americană pe drumul amplificării agresiunii. Washingtonul elaborează noi planuri de „escaladare”, în timp ce marioneta de la Saigon, Ky, îndeamnă la un „marș spre nord”. Pălăvrăgeala furioasă a generalului sud-vietnamez nu poate ascunde o realitate: înfringerile pe care le suferă intervențiștii americani și sateliții lor. Bombardarea sălbatică a Hanoiului și Haihongului, distrugerea de locuințe, spitale, școli, întreprinderi, diguri, asasinarea a mii și mii de oameni nevinoși — nu ameliorează situația agresorilor. Pirateriile aeriene nu vor ingenunchea eroicul popor vietnamez. Agresorii sînt sortiți unei înfringeri inevitabile. Este o perspectivă pe care au descifrat-o și piloții americani prizonieri în R. D. Vietnam, care au lansat către camarazii lor o chemare de a pune capăt criminalului război. Dar, din nefericire, ceasul rațiunii nu a sosit încă la Washington.

M. RAMURĂ

ca în fabula lui Krîlov

Amatorii de simboluri au găsit cel puțin două prin care au caracterizat reuniunile atlantice desfășurate nu demult la Paris. Debarcarea, pe aeroportul Orly, a ministrului apărării al Statelor Unite, Mc Namara, în cirje, ca urmare a unui mic accident, a făcut ca și cei mai sobri observatori ai scenei politice occidentale să scrie că și Pactul Atlantic se află într-o situație similară cu cea a șefului Pentagonului. Combat își intitula chiar un editorial referitor la N.A.T.O.: „În cirje”. Dacă aceasta a fost uvertura, a existat și un final care l-a făcut pe adepții cei mai inverșunați ai integrării atlantice să ofteze melancolic. Chiar în ziua ultimei reuniuni atlantice, cel pe care Sulzberger îl denumea, recent, în New York Times, „campion al N.A.T.O.”, iar Times îi completa imaginea vorbind despre „adeptul integrării”, fostul ministru de externe belgian Paul Henry Spaak anunța că se retrage definitiv din viața politică, renunțînd și la mandatul de deputat. Așadar, cînd N.A.T.O. are nevoie de intervențiile ortopedilor politici, „campionii” bat în retragere! Iar „medicii” nu au reușit — încă o dată! — în cursul întrevederilor de la Paris, în cadrul cărora pe prim-plan s-au situat chestiunile de ordin militar, decît să amine diagnosticul, lăsînd bolnavul mai departe „în cirje”.

În limbajul strict al faptelor, aceasta înseamnă amnarea — pentru a cita oară? — pentru consultări viitoare, atît a chestiunilor privind împărțirea responsabilităților nucleare în cadrul N.A.T.O., cît și a problemei relațiilor dintre trupele franceze, retrase din comandamentele integrate, și Pactul Atlantic.

În aceste condiții, secretarul general al

N.A.T.O. nu a putut, în cadrul reuniunii Consiliului permanent al Pactului Atlantic, decît să constate existența dezacordului în ce privește raporturile dintre Franța și comandamentul atlantic, în special în chestiunea staționării trupelor franceze din Germania occidentală.

Dar „încordarea prin care trece în prezent N.A.T.O.... nu se reduce cîtuși de puțin la problema relațiilor cu Franța”, spune Sulzberger în articolul din care am mai citat. Desigur, spațiul nu ne îngăduie o inventariere a tuturor opiniilor care se înfruntă în cadrul Pactului Atlantic, amintînd cunoscuta fabulă a lui Krîlov despre o știucă, un rac și o gîscă. Înghămați la o căruță, trăgînd fiecare în altă direcție. Cîteva mostre, totuși...

Ministrul britanic al apărării, Healey, a cerut cu insistență colegului său vest-german, von Hasel, mărirea contribuției Bonnului la întreținerea trupelor engleze de pe Rin, amenințînd din nou cu reducerea unei părți a efectivelor engleze din Germania occidentală. Mc Namara a sollicitat, încă o dată, sporierea efectivelor militare ale țărilor vest-europene, membre ale N.A.T.O. Cît îl privește pe reprezentanții francezi, aceștia au avut o prezență mai mult simbolică la două din cele trei reuniuni atlantice la care au participat, în afara momentelor cînd au spus NU oricărei încercări de a menține, sub o formă sau alta, forțele armate franceze integrate mai departe în cadrul N.A.T.O. Și acestea nu sînt decît unele fapte, cîteva, care se referă la ultimele adunări ale N.A.T.O. Așa că, dacă în fabulă căruța era trasă în trei direcții, în Pactul Atlantic acționează 15 forțe diferite.

Sergiu BRAND

cu cărțile pe față

S-a scris și se va mai scrie despre marele scandal din micul principat Monaco, dintre prințul Rainier și miliardarul grec Onassis. Date fiind imensele averi care se află în joc, fiecare dintre cei doi se luptă cu toate armele de care dispune pentru a-și infringe adversarul, pentru a nu împărți cu alimeni puterea economică și izvorul câștigurilor.

În actuala fază a luptei, prințul s-a hotărât să se folosească de încă o armă pentru a-l „demașca” pe armator: presa. În cursul unor întrevăderi cu ziaristul britanic Peter Hawkins, prințul a anunțat că va da la o parte vălul care acoperă discuțiile de culise dintre el și armatorul grec. Chiar dacă motivele contradicțiilor sînt prezentate dintr-un punct de vedere unilateral, ele tot ne permit să aflăm câteva din „principiile” care stau la baza luptei dintre cei doi.

Să spicăm câteva din declarațiile prințului. Într-o zi Onassis i-a spus lui Rainier: „Cred că este o înșelătorie autorizarea jocurilor de noroc la Monte Carlo”. Prințul, ofensat de cuvintele vechiului său prieten, i-a răspuns sec: „Nu vreau să aflu de la tine ce este moral și ce este imoral”. Adresându-se ziaristului englez el a comentat astfel cuvintele armatorului: „Jocul nu este imoral! Cîndva se putea aprecia jocul de noroc ca un viciu. Astăzi timpurile s-au schimbat însă. A sta la o masă pentru a încerca să forjezi norocul nu este un păcat”.

Monaco — locul disputei Rainier-Onassis — orașul care și-a sărbătorit recent centenarul, suportă azi asaltul zgîrie-norilor.

Firește, nu despre morală este însă vorba. În realitate, fiecare dintre cei doi are o altă concepție despre felul cum trebuie să fie sporite la maximum profiturile. Prințul nu vrea „proletarizarea” principatului monegasco. El mizează pe un număr redus de bogătași care să vină la Monte Carlo pentru a-și cheltui cît mai mult timp și bani pe plaja principatului și la masa de joc. Onassis — adversar al aristocratizării în continuare a principatului — vrea transformarea acestuia într-o stațiune turistică în care să vină foarte multă lume. Fiecare turist să stea cîte puțin și să joace la mașini electronice în loc de a pierde mult timp în elegantele săli ale cazinoului. Separat, el dorește construirea unor zgîrie-nori care să fie vinduți pe sume considerabile marilor trusturi. Armatorul mai dorește o mare scenă de operă, pe care să joace prietena sa, Maria Callas. De altfel, momentul schimbării părerii lui Onassis coincide cu începutul legăturii sale cu marea cîntăreață. Astăzi, toată lumea știe că el vrea să posede o scenă pe care Callas, și numai Callas, să figureze ca primă stea a operelor mondiale. Pentru aceasta nu este de ajuns o operă cu numai cîteva spectacole pe an, cu un public limitat, care plătește exorbitant unu sau două spectacole. Este nevoie de un public larg, care să vină tot timpul anului la spectacole, nu numai în perioada „sezonului”.

Deocamdată, într-o primă rundă a bătăliei pentru aurul care se poate strînge la Monaco, victoria a fost de partea prințului. Acesta a efectuat un soi de „naționalizare”, în urma căreia a preluat controlul financiar asupra întreprinderilor care dirijează activitatea cazinoului și a instalațiilor balneare. Onassis a anunțat că va declanșa însă o contraofensivă. Dacă nu va recăpăta controlul la Monte Carlo, printre planurile sale figurează și crearea unei ultramoderne stațiuni turistice într-una din insulele Mării Egee.

Onassis își va putea pune atunci în aplicare principiile morale: în loc de cazinou se va juca la mașini electronice...

Eugen PHOEBUS

Inima energetică a bulgariei

— corespondență din r. p. bulgaria —

În cîmpia Traciei, nu departe de orașul Stara Zagora, se întinde șantierul complexului industrial „Marița-est-1”. Trombele groase de fum, care se văd de departe ieșind din gura unor coșuri înalte, dau mai degrabă imaginea unui obiectiv în funcțiune. Pe măsură ce ne apropiem, prima imagine se păstrează, dar se completează în același timp cu aceea specifică a șantierelor: schele, excavatoare, autobasculante, activitate febrilă. Complexul cuprinde unități gata construite, o centrală termoelectrică, o fabrică de brichete — destinate transportului feroviar și încălzirii locuințelor. Alături, cîteva mine „la zi” de lignit. Construcția celor două obiective este în strînsă legătură cu zăcămintele de lignit de aici, care își jănesc astfel cea mai nimerită valorificare.

Mindria constructorilor este însă termoelectrică. Unul din membrii conducerii complexului, tov. Rusan Vilkov, îmi spune: „Numai primele 4 turbine (de cîte 10 MW fiecare) produc tot atîta energie electrică cît toate centralele termo și hidroelectrice din Bulgaria anulul 1938. Constructorii centralei termoelectrice au

sărbătorit intrarea în funcțiune a celei de-a 6-a și ultime turbine a obiectivului, care are o putere instalată totală de 500 MW.

În preajma complexului se conturează un mic orașel cu aproape 1 000 de apartamente, cîteva zeci de unități comerciale, cantine, săli de spectacole, biblioteci. O dată cu ridicarea construcțiilor se califică și muncitorii, majoritatea pînă nu demult țărani din împrejurimi.

Pentru dezvoltarea și mai departe a complexului industrial din rodoarea cîmpiei a Traciei există un plan de perspectivă. Potrivit Directivelor ultimului Congres al P. C. Bulgar, pînă în 1980 complexul va trebui să asigure 70 la sută din producția de cărbune și circa 45 la sută din producția de energie electrică a țării. De aici, pornind de-a lungul cablurilor sprijinite de brațele puternice ale stîlpiilor de înaltă tensiune, se vor îndrepta spre sate și orașe, spre unitățile industriale, milioane de kilowați, care vor contribui la progresul economic al țării vecine.

C. LINTE

drumul „aurului alb”

— corespondență din r. a. u. —

Situat la jumătatea drumului dintre Cairo și Alexandria, pe șoseaua care străbate înnoasa deltă a Nilului, orașul Mehalla el Kobra este semnalat de istorici încă e la sfîrșitul secolului al XVIII-lea ca un important centru, mai întîi al artizanatului și apoi al industriei textile. Principalele uzine sînt El Nasr (vopsele și preț) și El Misr (filatură și țesături). La ceasta din urmă am făcut o vizită într-o lă de început de iulie, cînd culturile de umbac încep să înflorească — o floare răgîlă de culoare galben deschis. Culesul apselor de bumbac se face în mai multe taze, de la sfîrșitul lui august pînă la începutul lui octombrie. Privind baloturile

de bumbac din depozitele uzinei, mă întrebam: oare cîtă muncă a înmagazinat bumbacul pînă la această fază? În general, îmi explică Nabih Ali Taha, șeful unei din secțiile uzinei, care m-a însoțit în vizită, cultivarea bumbacului necesită mîna de lucru abundentă. Chiar și în cazul unei agriculturi evaluate mașina este folosită numai la aratul și nivelarea terenului. Toate celelalte acțiuni — de la însămînțat, irigat și pînă la culesul capsulelor — se efectuează manual.

Uzina El Misr se întinde astăzi pe o suprafață de 550 fedani (1 fedan = 0,40 ha). Ea seamănă cu o cetate înconjurată de ziduri înalte. În interiorul acestora, pe o

lungime de peste 1 km, se înșiră, de o parte și de alta, clădiri noi, curate, fără ferestre, pentru ca soarele să nu influențeze asupra temperaturii interioare a secțiilor uzinei. Deși uzina există cu mult înainte de revoluție, de-abia acum se poate spune că se situează la nivelul tehnicii moderne. După 1952 au fost făcute investiții pentru reînnoirea utilajului și extinderea uzinei într-o proporție depășind dublul. Producția anuală a uzinei este de 30 000 tone fir de bumbac și 125 000 000 metri de țesături.

Am vizitat pe rînd cele cinci secții de filatură, care au ca anexă tot atîtea secții de scîrmănare a bumbacului, precum și cele nouă secții de țesături, care dispun de 4 000 mașini moderne. Primenirea permanentă a aerului se face aici cu instalații de aer condiționat, care se revarsă în hale prin plafon și podea. La mașinile automate, moderne, lucrează muncitorii, în majoritate tineri, care au deprins tehnica modernă la școala profesională a uzinei, unde învață în prezent 650 de ucenici. De la filatură, bumbacul tors în fire subțiri merge la secția de țesături sau la cea de

retoarcere pentru pinzeturile fine cum este linoul, transparent și fin ca mătasea. Peste 300 000 metri de diferite țesături, pinzeturi, prosoape, fețe de masă și șervețele, comenzi speciale sau de serie mare, pînă groasă pentru cuverturi, pînă pentru uniforme de vară ale militarilor și, bineînțeles, o largă gamă de imprimări zilnice de pe porțile uzinei. Pe lângă această din urmă secție funcționează un atelier de proiectare, în care creatorii de modele caută și, după cum am aflat, reușesc să satisfacă gusturile atît de exigente ale clientelor — atît egiptene, cît și de peste hotare.

Însoțitorul ne-a vorbit, de asemenea, despre planurile de viitor ale uzinei. A și început construirea celei de-a șasea secții de filatură și a unei alte secții de țesături.

Vizitînd această uzină, îți poți imagina timpul cînd industria textilă va lua o asemenea amploare în R.A.U. Încît întreaga recoltă de bumbac să fie prelucrată în țară...

C. OPRICĂ

la ora comicsurilor războinice

Apărute aproximativ cu cinci secole în urmă, ca mici istorioare alcătuite din desene cu subiecte în majoritatea cazurilor religioase, benzile desenate sau ceea ce specialiștii denumesc „blocks books” sau incunabule xilografice, au intrat în perioada lor „modernă” către sfîrșitul secolului trecut, începutul secolului nostru.

În Statele Unite anul 1897 este considerat ca marșand nașterea benzilor desenate prin inserarea în suplimentul duminical al cotidianului „Sunday World” a seriei de desene „Yellow Kid”, create de Richard Outcault. Apoi benzile desenate au invadat suplimentele duminicale ale ziarelor, iar din 1907 și-au făcut intrarea și în paginile cotidianelor, devenind acele „comics-uri” (subiectele lor fiind îndeobște hazlii) atît de gustate deopotrivă de copii și maturi. Crearea lui Tarzan, în 1912, de către Edgar R. Burroughs, prilejulește creatorilor de comicsuri preluarea unor teme mai „senzaționale”. Transpuneri ale lui Tarzan, în 1929, pe bandă desenată, îi urmează, de-a lungul anilor, apariția unei întregi galerii de eroi, de la exploratori ai Africii sau ai cerului pînă la agentul secret X-9 și Superman.

Psihoza „războiului rece”, declanșată în Occident după cel de-al doilea război mondial, duce în Statele Unite la degenerarea benzilor desenate, la transformarea acestora într-un mijloc de proslăvire a războiului. Unul dintre cei cărora Pentagonul le datorează mult în această privință este Milton Caniff (de altfel, după cum relatează săptămînalul „Arts”, U.S. Air Force l-a decorat, i se organizează anual o paradă (!), iar pentru deplasările pe care le face i se pun la dispoziție avioane militare). În 1934 el a creat pentru „Chicago Tribune” personajele comicsului „Terry și pirații”. Dar în 1947 le-a abandonat pentru a le înlocui cu Steve Canyon — colonel al U.S. Air Force. Și astfel, datorită lui Caniff și „eroului” său, care în funcție de împrejurări a trăit „aventuri senzaționale” în Taiwan, Coreea și actualmente în Vietnam, America se află la ora comicsurilor războinice. Lui Caniff aceasta i-a adus o avere (e unul dintre marii acționari ai lui Ford) și o largă pătrundere în cercurile guvernamentale, inclusiv la Casa Albă,

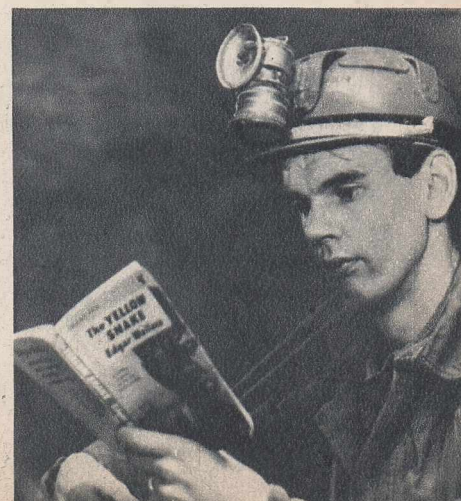

„Odiha luptătorului” cu o frumoasă vietnameză vrea să demonstreze opiniei publice americane fraternizarea ce domnește între soldații americani și populația sud-vietnameză. Cît privește adevărații stăru de lucruri, aceasta pare să nu-l mai privească pe Caniff.

unde e primit de președintele Johnson. O consacrare oficială a unui înrăit propagandist al războaielor imperialiste de agresiune.

I. CIOARĂ

Recordul mondial de ședere sub pămînt stabilit de francezul Antoine Senni (126 zile) a fost doborît de englezul David Hafferty, care a stat timp de 129 de zile singur în peștera Boulder, la 122 m adîncime. În acest rîstimp, soția sa l-a pus la curent, prin telefon, cu ultimele evenimente, printre care rezultatul alegerilor generale din Anglia și cel al Campionatului mondial de fotbal.

DIRECȚIA
COMERCIALĂ
REGIONALĂ
CRIȘANA

TURISȚI

Dacă
sînteți
în trecere
prin
Oradea,
nu uitați
să vizitați
restaurantele

„TRANSILVANIA“
ȘI „ORADEA“

care vă oferă
un bogat sortiment
de produse culinare

